Descoperirea secretelor lipsă ale Magnetismului
Explorarea naturii magnetismului, în ceea ce privește adevăratul model al geometriei atomice și mecanicii câmpului prin intermediul fizicii și logicii raționale
Ken
L. Wheeler
Explorarea naturii magnetismului, în ceea ce privește adevăratul model de geometrie atomică și mecanică de câmp prin intermediul fizicii și logicii raționale
PUBLICAȚII DARKSTAR

Această carte este dedicată defunctului , fără sprijinul ei și convingeri, această lucrare nu ar fi fost posibilă. De asemenea, luarea în considerare se îndreaptă asupra
Tipărit în Statele Unite ale Americii
Ceea ce presupui că a fost cunoscut și înțeles despre magnetism, nu este, ... până acum
O foarte scurtă privire istorică asupra primei prostii electronice de înțelegere magnetică, respingând eroarea „partidei de descărcare”
Minciuna „microscopului electronic”.
Unde este polaritatea magnetului tău și care parte este care? Calea ușoară
Ferofluid
Acesta nu este modelul magnetismului. Pilitura de fier mare eroare
Câmpuri magnetice. Descrieri raționale vs. reificări iraționale Tesla împotriva lui Einstein și pentru Eter
Contraspațiul, Eterul
Ratele de precesiune magnetică ale raportului giromagnetic la 42,4923 Mhz/T în crearea vortexului magnetic Gradienți de presiune magnetică de-a lungul raportului de aur la 137,5077 grade comune filotaxiei Ce este un magnet și magnetism, de fapt?
Analogia cu „roata inactivă” a lui James Clerk Maxwell
„Magnetul” nu este un magnet, este un obiect dielectric electrificat.
Magneții, în mod natural, sunt auto-pliați spațial, dar nu datorită magnetismului Curentul electric sau magnetul permanent?
Geometrie magnetică, sau modelul de respingere reciprocă cu disc Bell al magneto-dielectricității
Magnetismul a continuat
Analogia cu laserul
Magnetismul a continuat II Atractia magnetica nu exista absolut deloc.
Transmiterea faptului aparent imposibil, dar hiperlogic, care este evidențiat de toate fenomenele observate și înțelegerea forțelor fundamentale.
Secretul lipsă al bismutului diamagnetic și „levitația” magnetică perfecționată folosind o descoperire „programată” a bismutului.
Două exemple de inerție dielectrică
Toate drumurile cu elemente grele se termină în plumb, dar numai Neptunium se termină în bismut
Cuburi spațiale și „anti-cuburi” de bismut dielectric-inerțial contraspațial. Spațiu și contraspațiu partea II
Hiperboloidul magneto-dielectric sau inerția câmpului definitoriu vs. magnetism / spațiu / mișcare Eterul euclidian exprimat în patru

modalități și un principiu de inerție Descoperirea LED-ului RGB a vidului dielectric al luminii în planul inerțial dielectric al „magnetului”
Magnetism vs. Dielectricitate, redefinirea prostiei de mult timp de „atracție magnetică și repulsie magnetică” sau „mijlocul” O analogie, atât a „magnetului”, cât și a ignoranței umane
Divergența și convergența ca model de descărcare dielectrică, magnetism și centripetă! convergenţă
Dovada reciprocităților centrifuge și centripete magnetice urmează raportul de aur și sunt un hiperboloid de sistem al dinamicii tubului CRT cu cuburi Phi a influenței dielectrice din deviația magnetică și golul dielectric
Demonstrațiile Ferrocell ale hiperboloizilor magnetici și divergenței și convergenței magneto-dielectrice
Secretele lipsă ale geometriei spațiale-contraspațiale ale axei XYZ a dielectricității, magnetismului, electricității și gravitației
Gravitația
Zdrobirea sferelor magneto-dielectrice incoerente în discuri EMF și MMF giroscopice. Planul inerțial dielectric sau „peretele Bloch”.
Corectarea erorii „peretelui domeniului” magnetic Cuplul dielectric în crearea electrificării din magnetism
Arhitectura corectă a atomului. Modelul perechii duble conjugate a atomului
Geometria orbitale atomice, așa cum este explicată logic prin volumul inter-atomic magneto-dielectric
Jeturile galactice ca modele magneto-dielectrice magnetice și electrificate
Secretul luminii lipsă sau, electromagnetismul nu este deloc pur (sau în mare parte) electromagnetic. Efectul fotoelectric este corectat, efectul de descărcare dielectrică.
Refracția și dispersia luminii printr-un mediu
Kha și alte cuvinte care denotă „zero”, metafizica contraspațiului și analogia antică a roții dintre spațiu și contraspațiu. Experimentatorii înfloresc cu gânduri și noi teste de vortex minunate bazate pe această lucrare. Tehnologia Vortex este viitorul și este deja aici și pe cale să explodeze în lume!
Mulțumirile mele cele mai profunde și calde se adresează lui Timm Vanderelli de la Ferrocell SUA pentru sprijinul material și oferind mai multe dovezi empirice pentru prima explicație exactă din lume a modului în care funcționează un magnet, așa cum este luminat în această lucrare. Incomensurabilitatea câmpului magneto-dielectric (FI) poate fi acum nu numai definită în întregime, ci și ilustrată în profunzime prin utilizarea invenției T. Vanderelli Ferrocell (US8246356, US200702-I17-I5). Toate concluziile mele exacte despre incomensurabilitate câmpului conjugat magneto-dielectric au acum o valabilitate empirică suplimentară datorită ferocelulei; După descoperirea mea și dezvăluirea mecanicii câmpului magneto-dielectric cu privire la modul în care funcționează un „magnet”, inerția câmpului său și formarea hiperboloidului de descărcare, am învățat despre invenția ferocelulei. După a 2-a ediție, am dat peste ferocelula, una dintre validitățile empirice cheie de care aveam nevoie pentru a-mi dovedi corecta teoriei. Fiecare institut de învățare, chiar și până la liceu și lcrwer, ar trebui să dețină o ferocelulă pentru a educa, inspira și lumina mințile viitoare cu privire la forțele fundamentale ale naturii ascunse în lumină și în special în magnetism; care sunt guvernate de inerția dielectrică atât în gaură cât și parțial. Vechea metodă de a demonstra

magnetismul prin pilitură de fier este atât oribilă, cât și o eroare, deoarece praful de fier este supus inducției magnetice.
http://ferrocell. noi/produse. html
Ferrocell este un dispozitiv simplu, cu costuri reduse, care va împrăștia lumina într-o direcție determinată de aplicarea unui câmp magnetic (anizotropie magnetică). Lumina polarizată sau nepolarizată va dezvălui o reprezentare a câmpului aplicat cu o geometrie spațială 3-D în acord cu ecuațiile lui Maxwell. Folosind efecte cuantice posibile de nanotehnologie, această lentilă ferrohidrodinamică are potențialul de a îmbunătăți performanța multor aplicații fotonice existente.
Aplicați lumină și magnetism pe fiecare suprafață. Forța și orientarea câmpului aplicat vor determina planul (unghiul) luminii care iese din celi. Utilizarea unui magnet permanent este cel mai simplu mod de a aplica un câmp și de a vedea cum o Ferrocell va schimba calea luminii. Pentru a face acest eveniment vizibil cu ochiul liber, sunt necesare o suprafață mare și câmpuri magnetice puternice. În prezent, nu există unități demonstrative disponibile pentru scale mai mici. Deși similar cu efectul Faraday, o Ferrocell afectează lumina până la 90 de grade într-o singură etapă, în timp ce un rotator Faraday ar necesita două etape pentru a îndeplini aceeași sarcină. Și o Ferrocell va prezenta aceleași rezultate cu lumină polarizată sau nepolarizată. . Utilizarea a patru trepte de deformare cu o Ferrocell va permite o rotație de 360 de grade.
Fotografii prin amabilitatea lui Timm Vctnderelli
Unele imagini din această lucrare au fost create folosind ingénions și stimulând mental
Zie creatorii c.'. el a :;; sunt: JJ rten   ani ~: zinneΞ" Jlevsen
Aplicația Überdoodle pentru Ipad și Iphone poate fi obținută la:
https://itunes.apple.com/us/app/uberdoodle/id372062013?mt=8
Multe credite fotografice în această lucrare și mulțumiri se duc la
și
Interviu cu Nikola Tesla din noiembrie 1928:
La sfârșitul interviului, l-am întrebat pe Tesla care arena științei l-a atras cel mai mult. Deși ne așteptam să menționeze radiouri și avioane, sistemul mondial fără fir, nu era motorul cu inducție; în schimb, a fost descoperirea principiului care a precedat motorul cu inducție, „câmpul magnetic rotativ”.   „câmpurile magnetice rotative erau dragi inimii mele.
Când am făcut descoperirea câmpului magnetic rotativ, eram un bărbat foarte tânăr. Revelația a venit după ani de gândire concentrată și a fost primul meu mare fior. Nu a fost doar o descoperire valoroasă, capabilă de aplicații practice extinse. A fost o REVELAȚIE DE NOI FORȚE ȘI DE NOI FENOMENE necunoscute științei înainte”.
„Nu”, a spus Dr. Tesla cu unele sentimente, „nu aș da descoperirea mea rotativă a câmpului magnetic pentru o mie de invenții, oricât de valoroase, concepute doar ca niște instrumente mecanice pentru a înșela ochiul și urechea!”
Apoi spunând: „De o mie de ani, telefonul și camera video pot fi învechite, dar principiul câmpului magnetic rotativ va rămâne un lucru vital și viu pentru tot timpul. ”
Articol: „Un celebru profet al științei privește în viitor” (Popular Science Monthly)
Dintre toate tipurile de oameni care au trăit vreodată, există doar patru tipuri de paznici ai minții. 1. Gardianul minții care lasă să intre totul, acesta este cel mai comun tip din lume. 2. Păzitorul minții care nu lasă să intre nimic, acesta este al doilea tip cel mai

frecvent; dintre cei care sunt siguri că sunt strânși și toți ceilalți greșesc. 3. Paznicul minții care lasă să intre acele lucruri care îi plac sau cu care este de acord și nu acele lucruri cu care nu îi plac sau nu sunt de acord, chiar dacă acele lucruri sunt adevărate și înțelepte. Acesta este al treilea tip cel mai frecvent. 4. Paznicul minții care judecă lucrurile ca fiind înțelepte și logice și le lasă să intre și judecă lucrurile ca neînțelepte și iraționale și le împiedică intrarea în minte. Acest tip de gardian al minții este cel mai sublim și rar. Mințile deschise sunt bune doar până la un punct în care prostiile, minciunile și haosul irațional sunt lăsate să intre. Mințile închise sunt bune doar până la un punct în care lucrurile înțelepte și adevărate sunt interzise. În acest moment, trebuie să recunoaștem că mințile complet deschise sunt rele și mințile complet închise sunt la fel de rele. -Autor

„Dacă ai spune cuiva apropiat că „nu există deloc așa ceva ca atracția magnetică”, ei s-ar întreba cu privire la medicația ta sau s-ar întreba care este punctul de vedere. Însăși premisa, de la nenumărate mii de ani trecute până în prezent, așa cum se dovedește de la „magneți” care accelerează cuiele, biți de fier și obiecte de feron la „magnet”, și „polii opuși care se atrag/accelerează unul spre celălalt”, este la fel de profundă. înrădăcinată în conștiința umană ca Soarele care răsare în Est în fiecare dimineață. Minciuna străveche, această eroare titanică perceptivă este la fel de înnăscută ca respirația. Așa cum este cazul, orice atracție (și „repulsie) este guvernată de dielectricitate, nu de magnetism, care este „câmpul dielectric” - Faraday, care în descărcare, este radiația Ether-modalitate caii magnetism. Că magnetismul ajunge în spațiu nu este pus în discuție, totuși radiația doar deplasează lucrurile, ca în cazul magnetismului, provoacă o reacție inductivă la magneto-dielectricul interatomic al obiectelor de fer, provocând astfel coerență dielectrică de la deplasarea magnetică și accelerarea rezultată la „magnetul” ca act de golire dielectrică. Radiația nu atrage nimic. În curând veți găsi natura simplex a „magnetului” care este alimentat de coerența dielectrică (fie coerența dielectrică indusă IDC, fie capacitatea și coerența dielectrică indusă IDCC) și, de asemenea, veți avea o clară, lucidă, logică, coerentă, dovedită. înțelegerea magneților și a magnetismului care explică toate fenomenele observate ale aceluiași" - Autor

Faptul că „magnetul” de tine vine de la, în cele mai vechi timpuri, cuvântul pentru „magie” vă poate spune 5000 de ani de fascinație a Imanității, nu în mod specific magneților, ci câmpurile și acțiunea lor la distanță - Autor

„Oamenii de știință de astăzi gândesc mai profund decât clar. Trebuie să fii sănătos pentru a gândi limpede, dar poți să gândești profund și să fii destul de nebun. Oamenii de știință de astăzi au înlocuit matematica cu experimentele și ei se plimbă prin ecuație după ecuație și în cele din urmă construiesc o structură care nu are nicio bază în realitate. " - Nikola Tesla

„Yon poate recunoaște întotdeauna un relativist, fie îți vor cere acreditările, fie îți vor oferi acreditările fără ca tu să le ceri sau despre el. ”

„Nimic nu este mai fantastic și o parodie despre cum funcționează natura decât teoria cuantică. Însăși baza sa nu are nicio legătură cu realitatea. ” – W. Russell

„Acolo unde bunul simț și intuiția au eșuat, noi (relativiștii nebuni) a trebuit să creăm un nou tip de intuiție bazat pe matematică abstractă (ireală). Când bunul simț crede, trebuie să creăm un simț mai puțin

comun. ” -Leonard Susskind, profesor de fizică teoretică și preot al cultului cuantic

„Tot ceea ce calim real este un mod de lucruri care nu pot fi reale. ” -N. Bohr

„Cu cât vezi mai mult cât de strâns se comportă natura, cu atât ne este mai greu să facem un model care să explice chiar și cum funcționează cele mai simple fenomene. Fizica teoretică a renunțat la această activitate. ” - R. Feynman

Acest articol este menit să fie un primer profund, dar olear, pentru a inversa masa de ignoranță și pentru a pune cititorul pe drumul corect în ceea ce privește magnetismul și durerea, o imagine clară, logică, lucidă și rațională a naturii magnetismului. Edițiile sale se vor extinde în timp.

Deși această lucrare se va extinde în timp, trebuie să afirm că, dacă nu o puteți explica simplu, atunci nu înțelegeți cu adevărat ceva. Există multe cărți grozave de non-ficțiune pe multe subiecte, totuși toate ar putea fi eliminate din nonsenso superflue și reduse cu cel puțin 80%, așa a fost premisa pentru acest articol; pe scurt, timp în viață și citind zece pagini pentru a găsi un morsei de adevăr și înțelegere utilă, mi s-a părut întotdeauna enervant. Nimic nu este mai îngrădit decât să luați 100 de pagini pentru a spune ceva ce poate fi spus cu ușurință în 10. Afirm direct că, pentru prima dată în istorie, vă voi prezenta în mod lucid, rațional, logic, cu rațiune și dovezi, modelul autentic de magnetismul, ce este, apoi ce este cu adevărat (mai degrabă nu este în principiu, ci în atribut), cum se mișcă, cum funcționează, cu geometrie, unghiuri, sarcină și specificitate unică cu claritate paralelă.

În plus, în ceea ce privește magnetismul, vă voi furniza numeroase diagrame care arată orientarea, mișcările, presiunile, unghiurile specifice și nenumărate revelări pentru prima dată despre magnetism, care vor crea o imagine lucidă coerentă, ca un laser, care dezvăluie acreții de ignoranță despre magnetism. ce este cu adevărat magnetismul, relația sa cu celelalte 3 forțe, ce induce ce, ce se termină în ce și ca ce. În cele din urmă, și în mod unic, vă voi prezenta natura corectă a luminii, niciodată pe deplin înțeleasă până acum, înainte doar pe jumătate înțeleasă și, în sfârșit, o diagramă care arată unificarea forțelor gravitației, magnetismului, dielectricității și electricității care este atât de simplă, atât de logică. , atât de incontestabil, încât până și un tânăr de 15 ani îl poate înțelege; în care este inclusă ecuația (GUT) din spatele tuturor unificării forțelor.

Scriind acest articol foarte condensat despre magnetism, după descărcarea și deținerea fiecărei cărți scrise vreodată despre magnetism, fiecare videoclip realizat vreodată despre magnetism și după ce am crescut pentru a ști că ceva este complet neregulat despre magnetism, și anume acțiunea instantanee la distanță, cum magnetismul operează într-un vid total și prin lucruri asupra altor obiecte de feron, mi-am făcut dorința „totul sau nimic” de a înțelege magnetismul, cum funcționează, ce funcționează, ce este cu adevărat. Fizica rațională (într-un sens) a fost singura abordare logică a înțelegerii magnetismului, explicația „fotonilor virtuali” a misticismului cuantic nu este mai rațională decât evocarea îngerilor sau a spune că Atlas susține lumea de jos. Acești demoni ai mișcării mentale au invadat știința ca pe o ciumă; GR și QM, așa cum a afirmat Tesla, au batjocorit știința autentică și gândirea clară.

Am încercat să păstrez acest articol extrem de lucid, dar nu m-am străduit să fac același lucru, deoarece în mod natural a căzut așa fără

nicio asistență din partea mea, ceea ce, desigur, este întotdeauna un semn extrem de bun, oricând trebuie să se răsucească ceva pentru a-l face. lucid, probabil că nu a fost logic sau corect cu Benin. Trebuie să mărturisesc un secret din crearea acestui articol, o artă de la owninn

Toate cărțile, articolele și videoclipurile făcute vreodată despre magnetism, dintre care aproape 100% sunt un gunoi total nesens și contradictoriu, am folosit o metodologie străveche cu care m-am familiarizat intrinsec cu mai bine de un deceniu în urmă, aceeași metodă folosită de Pitagora. , Platon, Plotin și alții: o artă rarefiată dispărută, care a făcut ca lucrările lui Platon și Socrate să fie atât de extrem de logice, lucide și consecvente în sine. Această metodă este retroducția, nu deducția sau inducția, ci vechea artă pierdută a retroducției. Folosind toate experimentele mele și multe altele în magnetism, am plasat toate aceste cunoștințe prin prisma platoniciei de retroducție pentru a scoate la iveală secretele lipsă ale magnetismului și, în loc să obțin un jet de cunoștințe, am primit o rupere a barajului care se desfășura rapid. perspective asupra lucrurilor atât profunde, cât și atât de evidente, încât a șters o viață de programare și informații proaste. Am fost hrănit (împreună cu toți ceilalți) cu magnetism. Literal „lucrând înapoi”, retroducția este o metodă străveche de descoperire pierdută, atât de utilă, că este uimitoare, această artă este pierdută complet din cauza modernității, mai ales că este atât de rapidă în funcționarea ei. În timp ce deducția și inducția cerne prin stiva de fân pentru ac, retroducția funcționează înapoi de la ceea ce se știe până la răspuns, de exemplu, știind că un ac este metal și fânul este inflamabil, dă foc stivei și într-o clipă totul dispare complet. lăsând acul evident. Felicitari din nou pentru aceasta arta pierduta a desfasurarii cunoasterii!

Televizorul, telefonul mobil, mașina, computerul, hard disk-urile, absolut tot ceea ce atingeți sau utilizați în fiecare zi este condus fie de un magnet permanent, fie de câmpuri magnetice, fie alimentat de acestea la sursă; cu toate acestea, nu există o persoană pe acest pământ care să știe ce este un câmp, ce este magnetismul, ce este acțiunea instantanee la distanță și ce îl mediază (din moment ce este prin particule). Folosim, replicăm, facem și folosim magneți în fiecare colț al pământului și totuși toate cele prezente sunt descrieri ale naturii utilizărilor magnetice, dar nu o singură explicație logică sau rațională a ceea ce este de fapt magnetismul. Lumea este lungă în descrieri, pentru care chiar și un copil le poate realiza. Adevăratul geniu ajunge acolo unde încep explicațiile și unde se termină descrierile. „Cum” și „de ce” au ocolit umanitatea în magnetism mult prea mult timp. Cel mai uimitor pentru mine și nu pentru ceilalți lemmingi ai lumii este că magneții se găsesc în fiecare dispozitiv pe care îl folosim, mașinile noastre, telefoanele, televizoarele, hard diskurile, căștile, lista este cu totul uluitoare și fără sfârșit, dar fie suntem liberi, nu să-i pese sau prea ocupat pentru a se deranja să înțeleagă. Noi, ca popoare, reproducem magneți și folosim apoi în cantități enorme, dar habar n-avem ce sunt aceștia. Tipic pentru oameni, învățăm cum să folosim și să reproducem ceva util peste care ne-am întâlnit de-a lungul veacurilor, dar ne-ar putea interesa mai puțin cum funcționează și ce este cu adevărat.

Din copilărie până la maturitate, magneții l-au fascinat pe om. Copiilor mici li se oferă seturi de magneți cu care să se joace, legându-i cap la cap. Copiilor de școală li se arată, cu praf de minereu de fier, cum ajung acele linii magnetice invizibile și se

îndreaptă, pregătind o prelegere despre câmpul magnetic al Pământului și cum să folosească busola atunci când sunt pierdute în pădure. Utilizarea magneților pătrunde atât de mult în societatea umană industrializată, încât ar fi greu să găsești un aspect care nu este afectat. Ușile fără încuietori se asigură cu magneți, iar reciclatorii separă metalul cu magneți, pentru a numi doar câteva. Cu toate acestea, omul nu înțelege magnetismul, deși teoriile abundă. Dacă este clar că ceva curge, dar ceea ce curge este (era) necunoscut. Dacă este clar că direcția este importantă, dar ceea ce dictează această direcție este neclar. Este clar că magnetismul apare în mod natural, în special în anumite minereuri, cum ar fi fierul de piatră de încărcare, dar ceea ce este special la minereul de fier este un puzzle.
Oamenii de astăzi presupun și cred că aveți nevoie de un laborator de mai multe milioane de dolari pentru a face descoperiri inovatoare. Aceiași proști ar trebui să le reamintim că Tesla, care a inventat o mare parte din lumea modemului în care trăim, nu a avut un Radio Shack sau un magazin de electronice de la care să ia piese. Tesla lucra cu oțel brut, cupru, lemn și sârmă. Și-a folosit mintea ascuțită și priceperea mentală deductivă și materiale de referință excelente, cum ar fi „Teoria filosofiei naturale” a lui Roger Joseph Boscovich. Același lucru este valabil și pentru Faraday, Steinmetz și Edison. Mințile ascuțite cu capacități deductive asemănătoare briciului rezolvă mari mistere. Încă astăzi folosim Lucrările lui Newton, care nu avea decât creierul, stiloul, hârtia și scrierile sale. NASA folosește aceleași mâzgăliri pentru a corecta gravitația în ghidarea unui satelit să aterizeze cu telecomandă pe Marte. Marile descoperiri provin de la minți mai mari, nu de la un ciocnitor de particule care costă multe miliarde de dolari. Omenirea poate într-o zi să învețe această lecție. Când presupusul „expert” și om de știință de la Hollywood și frauda academică, Richard Feynman a fost rugat să explice ce este magnetismul, cum funcționează, stând pe scaun, el s-a zvârcolit și s-a zvârcolit ca o broaște pe o plită, clătinându-se și evitând întrebarea, atunci deviază și, în cele din urmă, spune că este prea complex (pentru simplu mortais) pentru a înțelege. În cele din urmă el admite că nu poate explica aceste „forțe”. Acest videoclip destul de infam cu un vierme pe o plită poate fi găsit peste tot. De asemenea, cartea sa atât de lăudată de toogerii săi academicieni plini de hubris, „QED strânge theory of light and matter” explică magnetismul cu îngerii și unicomii, sau mai degrabă ar trebui să spun cu exactitate „fotonii virtuali”, dintre care nu există nicio diferență cantitativă între Unicoms și explicația „înțelepților” academiei despre „fotonii virtuali”, ambele sunt evident absurde și jignesc chiar și bunul simț al unui copil de zece ani și al oamenilor în mod colectiv.
Acest lucru este, desigur, împotriva proclamației lui Feynman că „dacă nu poți explica asta unui copil de șase ani, atunci chiar nu o înțelegi”. În acest caz, absurditatea partiólelor ireale și abstracțiunilor mitice ar putea fi bucurată conceptual de cineva cu mintea unui copil de șase ani. Toată matematica asta! reificările, din păcate, se încadrează în mitul neștiințific și irațional al matematicii! fizica (atomismul grecesc în realitate) despre care unul dintre susținătorii ei cheie declară „când bunul simț eșuează (să explice lucrurile rațional), trebuie creat simțul neobișnuit” L. Susskind.
IMAGINAȚI-VĂ O monedă care este infinit de subțire. EXISTĂ NUMAI 3 DOMENIILE DE STUDIU ÎN ACEASTA LUME, ÎN ACEASTĂ ORDINE: C, APOI B, APOI A. MAI MAI STUDIAZĂ C ȘI SĂ ȚINE CĂ EXISTA DOAR C, OAMENII MAI DEștePȚI

STUDEAZA B, ȘTIind CĂ ESTE PRINCIPIUL DIN SPATELE C. OAMENII ÎNȚELEPȚI STUDIU NATURA FUNDAMENTALĂ A A; ȘI CUNOSCÂND A, AI ȘI O ÎNȚELEGERE COMPLETĂ A B ȘI C
A ESTE STUDIUL TUTUROR
CELE MAI MULTI UMANI SUNT PROSTI SI RECUNOSC NUMAI „C* EXISTA, OAMENII MAI INTELIGENTI STIU ca „B" ESTE NECESITATE PENTRU A EXISTA. CEI CĂȚI ÎNȚELEPȚI STUDEAZA Ά' UTILIZAȚI ARTA PLATONICĂ PIERDUTĂ A RETRODUCȚIEI, APOFAȚISMUL, METODOLOGIA VIA NEGATIVA FOLOSITĂ DE ÎNȚELEPȚII VECHI PENTRU A DEZVOLVĂ NATURA COSMOSULUI.

Nimic nu a fost mai tulburător și mai agravant decât să-l privești pe demonul Richard Feynman stând pe scaunul său zvârcolindu-se și zvârcolindu-se ca o broască pe o tigaie când i se puneau întrebări simple și logice „cum funcționează magnetismul?", „cum atrage un magnet. alta, și care este mijlocul acestei atracție?". În cele din urmă, după ce a căzut ca un pește pe uscat pentru o perioadă enormă de timp, el afirmă: „Nu pot să răspund într-un mod în care să-l înțelegi sau care să-ți fie familiar". Că idioții cu diplome și aclamații sunt priviți ca Papa, un prost neștiu pus pe un piedestal, este un eșec uman atemporal și poate fi iertat. Cu toate acestea, atunci când oamenii presupun că știu ce este ceva (dacă le pasă deloc), ei nu caută răspunsul la ceea ce presupun că știu deja.
Că Feynman și alții au declarat (așa cum a făcut și în cârligul său mistic: QED strânge teoria luminii și materiei) că magnetismul este mediat de „fotoni virtuali" nu este diferit de faptul că Papa declară că mama Căsătorește vindecă un copil bolnav dintr-un pandantiv. femeie la gât. Umanitatea a plasat, ca dept. catedre în nenumărate universități și la fel, șefi de matematică și fizică, oameni care sunt la propriu nebuni, sunt gânditori profundi, dar nebuni. Azilurile de nebuni ale lumii sunt pline de gânditori cu adevărat profundi, dar nu de dragul gândirii profunde sunt închiși și departe de ceilalți! Deci, luând o parte din misticismul cuantic, îl întrebăm pe expertul (prost) relativist „din moment ce declari că magnetismul este mediat de „fotoni virtuali", ce este același?". Raspuns primit? Da, aici o avem: „O partidă virtuală este o abstractizare, care facilitează calculele și înțelegerea, temele sunt foarte vagi și vag definite, nu apar niciodată ca intrări sau ieșiri ale experimentelor, existența lor este în cel mai bun caz discutabilă... Cu toate acestea, ele sunt foarte utile în redarea conceptelor și a echilibrului ecuațiilor. Ei bine, nebunia a fost reificată, în sfârșit!
Gorila de 800 de kilograme din camera misticismului cuantic definește un câmp, acțiune la distanță atât instantanee, cât și în vid. Deținând și revărsând fiecare carte existentă despre acțiune la distanță, nu există un om de știință în viață sau mort care să vă poată spune ce este un câmp fără a evoca atomismul grec ca explicație, particule virtuale, muoni, gluoni, gravitoni, particule de impuls negativ și nenumărate alte lucruri care nu există, nici măcar nu au fost dovedite vreodată și nu vor fi niciodată. Este axiomatic, un truism că fizica nu poate face decât experimente cu obiecte și consideră irațional doar obiectele fizice ca „existente", nu în sens convențional, ci în sens absolutist, prin urmare fizica nu are nicio posibilitate (nu are niciodată!) de a explica un câmp, fie el magnetic, dielectric, gravitațional, deoarece toate câmpurile sunt bazate pe eter. Adevărul evident și flagrant în observație și faci este că câmpurile acționează instantaneu într-un vid și nu există particule de misticism cuantic care să medieze vreun câmp. Fiecare aspect al producției de energie în

lume este despre mutarea presiunilor dintr-un loc în altul, reactorul nuclear pentru a muta presiunea aburului, presiunea vântului pentru un generator, presiunea dielectrică a luminii în celulele solare; și totuși, cultul cuantic și GR refuză să recunoască că toate mișcările electromagnetice și gravitaționale și producția de energie, sau inducția magnetică în cupru în producerea de electricitate, toate acestea sunt doar presiuni eterice. După cum a numit-o Dollard, un „virus al minții"; este o lobotomie cuprinzătoare a umanității și a religiei sale GR și QM.
Fizica este știința existenței, dar nu neapărat știința adevărului, doar a adevărului obiectiv (care, după cum știe orice persoană rațională, este doar jumătate sau mai puțin din imagine), care nu face parte și nici nu face parte din niciun domeniu care nu are existență obiectivă. , fara realitate obiectiva! Cea mai rapidă modalitate de a liniști pe oricine din domeniul GR sau QM (relativitate generală și mecanică cuantică) este să-l întrebi ce este un „câmp" și să-l informezi imediat înainte de a răspunde că nu poate implica particule, deoarece acesta este un absolut bine stabilit. Au existat doar două poziții în totalitatea istoriei pe câmpuri și magnetism, imaterială și materialistă/atomistă. Poziția GR și QM este pur materialistă, nu au o singură explicație pentru un domeniu, explică câmpuri, de fapt nici mai puțin, cu un alt câmp, iar pseudo-argumentul lor este pur circular și fals; în cel mai bun caz, ele evocă particule non-entitati pentru a raționaliza câmpurile ca mijloace și mediatori ai câmpurilor, totuși, desigur, acest lucru este imposibil în vidul spațiului și la vitezele superluminale în care operează unele câmpuri. Tipic pentru nebunia GR și QM, câmpurile și Eterul au fost înlocuite cu o reificare nebună a „spațiu-timpului deformat". În timp ce majoritatea explicațiilor istorice imateriale pentru câmpuri au fost suprarealiste, hiper-mistice, magice, rămâne faptul că toate câmpurile sunt de natură eterică, ele sunt, de asemenea, raționale, logice și acestea sunt exact aceleași concluzii trase de Tesla, Steinmetz, Heaviside și Maxwell (printre multe), și singurele concluzii care explică câmpurile, dielectricitatea, magnetismul, gravitația, electricitatea și nenumărate alte experimente raționale, logice și observații fără sfârșit.
Noțiunea că magnetismul este un „efect mecanic cuantic" este o prostie pură, în plus, că există „electroni care se mișcă" care creează magnetism; acest lucru este absurd, contrar faptelor și observației. După cum vă va spune orice „om de știință", nimeni nu a „văzut vreodată un electron", așa cum se discută mai departe, aceasta este și premisa celor mai mari minți ale teoriei electrice, Tesla, Heaviside, Maxwell, Steinmetz și alții. Tipic pentru GR și QM, ei au reificat abstracții și concepte ireale (muoni, gluoni, electroni etc.), lucruri care nu există cu desăvârșire și resping cu totul realitatea, adică câmpurile și Eterul. În mod rațional, trebuie să ne întrebăm că, din moment ce cele mai mari minți inventive care au existat și care au creat întreaga noastră lume electrică, Tesla, Maxwell, Steinmetz și alții, dacă aceste minți mari îmbrățișează Eterul ca realitate și proștii academiei care nu inventează nimic și creează doar opere fictive. neagă cu voce tare, care parte este mai rațională și mai sănătoasă?
Când am pornit pe acest drum cu mult timp în urmă, mi-aș fi dorit ca magnetismul să fie o forță unică în sine, un principiu propriu, totuși asta nu a fost să fie! Magnetismul este radiație, este în mod definit „câmpul dielectric" — Faraday (și Maxwell). Radiația nu „atrage" radiațiile (opinia falsă mereu susținută conform căreia magneții se „atrag" sau se „repelează" unii pe alții datorită magnetismului este

complet greșită). Polarizarea, spațiul (rezultatul unui câmp), radiația, CW/CCW, divergența sunt toate sinonime cu ceea ce este magnetismul în mod definit. Totuși, deși nu Tet down că magnetismul nu era un „principiu unic", ci doar o altă modalitate a Eterului (cum sunt toate cele patru forțe), a apărut o înțelegere profundă și odată cu aceasta a venit o descoperire enormă, curgătoare, ca o poartă a ambelor. invenție, înțelegere și abilitatea de a nu doar de a descrie (ceea ce orice prost poate face), ci de a explica și de a înțelege cu adevărat tot ceea ce avea loc, de ce, cum etc. a fost pictat într-o claritate perfectă.
„Acest mediu de propagare, Eterul trebuie să existe. Acest mediu trebuie să fie gândit proeminent în investigațiile noastre " Tratat de electricitate și magnetism - JC Maxwell
Universul este simplex, dar nu simplu, nu există „particule de mărime zero" care să medieze magnetismul sau fantezii care există doar în mintea preoților GR și QM. Ca o bară de oțel care poate fi la diferite lungimi creând diverse tonuri precum un xilofon, sau circulară sau tubulară, în mișcare, mișcându-se centripet sau centrifug, toate astfel de fenomene, aproape nesfârșite, pot fi reproduse prin dimensiunea, geometria, mișcările cu ce am început, o bară standard de fier. Universul este divin simplex (dar nu simplu), cu doar trei componente, Eterul, particulele de masă și câmpurile (toate dintre care sunt eter în principiu, iar particulele în sine sunt conglomerări dielectrice stabile și bazate pe eter). Orice altceva sunt tonuri, tonuri, geometrie și mișcări, spațiale și contraspațiale, centrifuge și centripete. În mod ironic, proștii misticismului cuantic au creat un panteon de prostii virtuale iraționale (gluoni, muoni, gravitoni, electroni, quarci, fotoni virtuali, particule de mărime zero), și totuși acești proști ai academiei acuză cele mai mari minți care au trăit, Tesla, Edison, Steinmetz, Heaviside, Maxwell și nenumărați alții care declară că totul este imposibil
„fără Eter", să fim iraționaliștii! Faptele sunt ireductibile, marile minți ale lui Tesla, Steinmetz și alții au inventat tot ceea ce lumea modernă rulează și iubește cu drag în uz zilnic; la fel și pandantivele, misticii GR și QM produc doar prostii, pontificații, teorii nebunești fără o ipoteză logică pentru început și cărți fantastice care fac ca Alice în Țara Minunilor să pară perfect plauzibile prin comparație. Misticii GR și QM și-au jucat atât de convingător rolul în producerea de „noi particule" și alte obiecte ireale (care nu au fost niciodată văzute sau care nu au apărut ca rezultate ale experimentelor), încât nu și-au dat seama câtuși de puțin că toate astfel de nume date. sunt doar reificări atribuite diferitelor stări și modalități ale mișcărilor de presiune bazate pe eter și, de asemenea, modalități de câmp eteric (gravitație, masă, magnetism, dielectricitate).
Și vă voi explica „Wheeler Principie" al magneților, acel punct fiind auto-asemănarea nespecifică; incomensurabilitatea în cele din urmă explicată a sistemului magneto-dielectric coerent al unui magnet, care explică lucid și logic modul în care magneții funcționează unul și pentru toți, cu dovezi, formule și o logică ireproșabilă. Vortexul magnetic și reciprocitatea câmpului reciproc există într-adevăr în așa-numitul magnet (voi explica acest lucru mai departe).
„Ai grijă de cunoștințele false, este mai periculoasă decât ignoranța." -Shayv
Iraționalitatea definită: „o explicație pe care un susținător nu o poate imagina, explica sau ilustra"

DIELECTRIC
VORTEX CENTRIFUG
MAGNETIC CENTRIFUG MAGNETIC CENTRIFUG
MAGNETISM GEOMETRIE peEȚAL VOf{TgX
VORTEX CENTRIFUG
, DIELECTRIC
* INERȚIA
AVIONURI

„Mama Natura nu calculează, nu face matematică, ea știe doar trei perechi, spațial-contraspațial, centrifugal-centripet și încărcare-descărcare. Cu aceste trei conjugale, întregul cosmos este pictat în detaliu fidi. Phi este pentru 1, așa cum 1 este pentru Phi, înțelegeți acest fapt, sau nu veți înțelege nimic. ” — Autor

„Dacă ai dezvălui planul inerțial dielectric al unui magnet cu film de vizualizare a câmpului unui platonic antic sau unui metafizician egiptean antic, la care nu există niciun magnetism prezent între cei doi „poli”, el ar proclama imediat că acesta este punctul de sprijin universal. la mijlocul întregului spațiu, al antinomiilor și al devenirii. Dar un existențialist prost modern, un Atomist îl califică un zid Bloch, sau un zid de domeniu. Descrierile și numele nu sunt explicații sau înțelegere sau înțelegere. Dielectricitatea este modalitatea eterică fundamentală a întregului cosmos. ” - Autor

„Dacă cineva, fără să știe, ar întreba de ce magnetismul se mișcă așa cum se mișcă, cel mai simplu și adevărat răspuns ar fi că „nu poate exista altfel”. Natura nu se mișcă împotriva presiunilor mai mari sau a mișcărilor cu o presiune în mișcare mai mică, de exemplu, presiunea mai mică accelerează toate golurile de presiune dintre cele două sau se mișcă într-o rotire contra-operațională și, prin urmare, nu „există” în același plan cu presiunea mai mare pe care o are. se misca impotriva. Compresibilitatea în spațiul liber a eterului este diferită de compresibilitatea aceluiași conjugat atomic în volumele de limite dielectrice și magnetice. Din acest fapt, se văd toate lucrurile posibile. ” -Autor

Această istorie a magnetismului este foarte probabil să fie sigură originea cuvântului „magie” în sine; aceste istorii ale magiei, bazate pe tradiția ermetică, sugerează că cunoașterea magnetului își are originea la Magi, pluralul de magh, sau magus, care au fost primii care au descoperit atracția acestuia, așa cum este martor în fierul de piatră de încărcare. În consecință, pietrele de încărcare „magicai” au fost numite în cinstea lor. Cuvântul magnet derivând din cuvântul rădăcină sanscrită, mahaji, (maha+jhayati) însemnând cel mare sau înțelept, dar însemnând în mod specific „are magie” (în antichitate înțelepciunea era magie și invers). Egiptenii credeau că cerul este făcut din fier sau din oțel, și anume, evident datorită meteoriților de fier: henee numele pentru fier, metal al raiului. Fierul meteoritic, care a fost, la început, celebru din pietrele de încărcare cu „atracția lor magică”. Același lucru la care se roagă musulmanii în fiecare zi este un meteorit spart încorporat în kabba din Mecca; da, musulmanii se înclină în rugăciune în fața unui meteorit de fier spart. „Piatra magică din cer”.

Încă o dată, ca și în alte chestiuni, și aproape ironic, grecii antici aveau o înțelegere mai fermă asupra naturii magnetismului decât o face misticul cuantic modern. De la Platon avem: „Alte exemple sunt orice curent de apă curgătoare, căderea trăsnetelor și atracția uluitoare a chihlimbarului și a pietrei de încărcare”. - Platon. „De fapt, nu

există nicio atracție. Investigarea corectă arată că nu există gol și că împingerea circulară operează în toate aceste cazuri; corpurile variabile se despart sau se reunesc în timpul schimburilor reciproce de poziție și ceea ce pare a fi magie se datorează complicației efectelor lor unul asupra celuilalt." - Platon. „Impingeri circulare", chiar și grecii antici știau despre natura circulatorie a magnetismului! Logia retroductivă este atât de puternică încât grecii (cine știe în ce măsură) știau ce este magnetismul vag (cel puțin că era inducția de câmp prin mediere, ceea ce nu este materialist), deși nu în mod specific, ei încă au înțeles acest lucru de mii de ani. în urmă. „Într-adevăr, așa cum am spus tocmai acum, nu este o artă în tine să vorbești bine despre Homer; nu, te mișcă o putere divină, așa cum este în piatra aceea pe care Eurípides a numit-o Magnezian, dar majoritatea oamenilor o califică piatra Eleracleană. Acest magnet atrage inele de fier, și nu numai asta, dar pune aceeași putere în inelele de fier, astfel încât acestea să poată face la fel ca piatra; ele atrag alte inele, astfel încât uneori există un șir întreg lung de aceste inele atârnând împreună și toate depind pentru puterea lor de acea piatră. Așadar, Muza nu numai că îi inspiră pe oameni, dar, prin aceștia inspirați, alții sunt inspirați și atârnă într-un șir." -(Socrate pe magneți ION 535e). De aici știm că Socrate și cine știe cu cât mai departe înainte de el știau ce este inducția magnetică. Folosind analogia inducției magnetice pentru a vorbi despre muzele care pot, la distanță prin imaterial (incomensurabil!) înseamnă influența și muta lucrurile să facă acțiune. „De asemenea, Thaïes, pentru a judeca din ceea ce este înregistrat despre el, pare să fi considerat sufletul o forță motrice, deoarece a spus că magnetul are un suflet în el pentru că mișcă fierul." (Aristotel despre Soûl. De Anima, 405a). Epicur, care scrie următoarea explicație pentru acțiunea magnetului: „Piatra sau magnetul atrage fierul deoarece particulele care curg continuu din el, ca din toate corpurile, au o formă atât de specială în forni față de cele care curg din fier, încât, la ciocnire, se unesc cu ușurință." - Epicur (342-270 î.Hr.)
„De ce piatra Heraclean atrage fierul. Empedocle spune că fierul este purtat spre piatră de efluviile emanate de ambele și pentru că porii pietrei sunt adaptați pentru a primi efluviul fierului. Efluviul pietrei elimină apoi aerul din porii fierului. Odată ce aerul este expulzat, fierul în sine este transportat de fluxul abundent al efluviului. Din nou, atunci când efluviul fierului se deplasează spre porii pietrei, care sunt pregătiți să-l primească, fierul începe să se miște odată cu el." -Empedocles din Akragas (491-435 î.Hr.). Aceasta a fost din relatarea la mâna a doua a lui Alexandru de Afrodisia care parafrazează teoria lui Empedocle. Ca și astăzi, ca și înainte, există doar două explicații pentru magnetism, una materialistă și mecanică (ca mai sus, evocând particule, nonsens, cosificând spațiul ca mediator), iar cealaltă imaterială, bazată pe câmpuri, Eterul (platonic și pitagoreic). în natură). Această nebunie atomistă/materialistă contrastează cu teoria Thaleană, care atribuie atracția unei cauze nematerialiste, ascunse și imateriale, sau mediator de câmp. Așa cum a fost în antichitate, așa se întâmplă și astăzi, aceste două puncte de vedere constituie singurele două poziții principale folosite pentru a consta teoriile electricității și magnetismului de-a lungul erelor „preștiințifice" și „științifice" (iraționale). Toate teoriile construite încă din vremurile antici pot fi clasificate fie ca fiind materialiste, bazate pe acțiunea „efluviilor" în forma particulelor minuscule insensibile (la fel ca prostiile GR și QM de astăzi, „fotonii

lor virtuali”). sau mediat de câmpuri imateriale și forțe de atracție care acționează la distanță în spațiul de intervenție și vid. Bineînțeles, doar cea mai târziu este corectă, logică, sensibilă, iar poziția tuturor marilor minți care au inventat cel mai mult tot ceea ce lumea modernă venerează și folosește în fiecare zi.
O altă viziune materialistă antică asupra magnetismului: „Democrit spune, de asemenea, că există efluenți și că corpurile asemănătoare sunt atrase de asemenea, dar adaugă că toți sunt atrași de un vid. Făcând aceste ipoteze, el presupune că piatra de încărcare și fierul constau din atomi similari, dar cei ai pietrei sunt mai mici și au o textură mai rară decât fierul și conține mai mult vid. Din acest motiv, atomii săi fiind mai mobili sunt atrași mai repede de fier (pentru că se deplasează spre asemănările lor), iar intră în porii fierului perturbă atomii din acesta pe măsură ce trec între ele datorită dimensiunilor lor mici. Atomii fierului, astfel deranjați, curg afară spre piatră din cauza asemănării lor și pentru că are mai mult vid. Fierul [în ansamblu] îi urmează în expulzarea și mișcarea lor și este el însuși atras către piatră. Motivul pentru care piatra nu se mai mișcă spre fier este că fierul nu conține atât de mult gol.” - Democrit (după Alexandru de Afrodisia, care este sursa acestui citat)
Într-o anumită perioadă din istorie, pietrele de încărcare se vindeau și se comercializau pentru greutatea lor în aur și erau folosite de magicienii călători pentru a-i impresiona pe nebunul obișnuit cu privire la puterile sale „magice” de a crea sau de a evoca pietre magice care ar putea face fierul să zboare din repaus către acestea. pietre magice'.
„Dacă vrei să găsești secretele universului, gândește-te în termeni de energie, frecvență și vibrație (nu contează). ” - N. Tesla
Cele mai mari două păcate săvârșite în așa-zisa știință în ultimele sute de ani îi conving pe ignoranții mulți oameni să creadă că: 1. Spațiul și timpul sunt entități autentice mai degrabă decât concepții și abstracții atribute; și că ele mijlocesc acțiunea la distanță și sunt mediul sau câmpul însuși. 2. Invenția fantastică a particulelor virtuale și a mărgelelor fără masă care mediază gravitația, lumina EM și magnetismul. O astfel de prostie jignește chiar și mintea unui bețiv și a unui copil. Conceptele și particulele inexistente nu-și au locul în mecanica cosmosului sau în fizica rațională.
„Un gânditor profund (GR și QM) care nu poate vedea clar face o imagine sonar a apelor tulburi ale fundului mării, înregistrându-i imaginea, apoi câteva momente mai târziu face o altă imagine și văzând noi mase pe fundul imaginii sonarului declară astfel de denivelări. „dovezi ale deplasării fundului mării, un posibil vulcan nou format”. Gânditorul clar poate vedea restul de 99% dintre suprafața și fundul mării și îl informează pe gânditorul profund nebun că acele denivelări sunt rahat de balenă. ” -Autor
„Dacă nu poți explica legile fizicii simplu, unei servitoare de bar, atunci nu le înțelegi chiar tu însuți. ” - Einstein
„Ceea ce a realizat Tesla este cea mai mare descoperire a omenirii. Liniile de transmisie pe care le vedeți peste tot, de-a lungul drumurilor în orice loc în care mergeți, acestea ne permit să avem un arbore de transmisie uriaș din care putem prelua mișcarea de rotație ca o instalație masivă de turbine și o transmitem printr-o structură electromagnetică care funcționează cu unde reflectate și intervale de timp. Acest lucru funcționează la fel ca un arbore de transmisie, sare înainte și înapoi, se răsucește și se rotește. Dar poți sta afară și te uiți la acele linii groase de putere care coboară pe orice stradă

publică, iar în spațiul dintre acele linii, energia de acolo este energia unei locomotive uriașe de cale ferată care se mișcă cu 95% din viteza luminii în spațiul dintre acestea. fire și nu există dovezi că se întâmplă ceva, cu excepția faptului că firele sunt ușor împinse și calde. Deci este un tip de arbore de transmisie care există în altă dimensiune. Apoi puneți mașina sincronă la celălalt capăt (al acelei linii electrice) și vă cuplеți din acel arbore de antrenare (electric) ca o transmisie și aveți din nou forța de rotație. Aceste lucruri (generatoare rotative Tesla) nu sunt mai mult decât fier ștanțat în modele. Făcând această formă specială de arc și influențele sale asupra forțelor formative din Eter... Invenția lui Tesla este cea mai puternică formă de arc concepută vreodată de rasa umană. ”- Eric P Dollard
Interviu cu Nikola Tesla din noiembrie 1928:
Cu privire la întregul subiect, de fapt, dr. Tesla are opinii care sunt uimitor de originale. El nu este de acord cu teoria atomică acceptată a materiei și nu crede în existența unui „electron” ilustrat de știință. „Pentru a ține seama de masa sa aparent mică, știința concepe electronul ca pe o sferă goală, un fel de bule, o astfel de bule ar putea exista într-un mediu ca gaz sau lichid, deoarece presiunea sa internă nu este modificată de deformare. Dar dacă, după cum se presupune, internai
presiunea unui electron se datorează respingerii maselor electrice, cea mai mică deformare imaginabilă trebuie să rezulte în distrugerea bulei! Ca să menționez o altă improbabilitate...”
Articol: „Un celebru profet al științei privește în viitor” (Popular Science Monthlv)
Electricitatea este cu totul un fenomen fără masă, așa cum au menționat mulți, inclusiv Dr. Wilhelm Reich în „Suprapunerea cosmică”. Masa nu are loc logic sau teoretic în unitățile electrice și toate concepțiile bazate pe partide ale acesteia sunt imposibile. Nu există masă în TEM (electromagnetism transversal).
Mama natură nu a urmat niciodată un curs de matematică, algebră și respinge absolut prostiile susținute de cuantică. „Ea” știe doar despre încărcare-descărcare, spațial-contraspațial și centripet-centrifugal ca conjugate binare la încărcări și descărcări. Gravitația, electromagnetismul și materia sunt toate modalitățile eterului, ale sarcinilor și spinului. Nu există particule „încărcate” negativ în acest univers. Electricitatea negativă se descarcă în timp ce electricitatea pozitivă se încarcă. Forța de depolarizare negativă funcționează în mod și direcție opusă forței de polarizare pozitivă. Nu există o astfel de condiție în natură ca o sarcină negativă, doar descărcări, nici particule încărcate negativ, în plus, nici măcar o iotă de dovadă pentru aceeași. Încărcarea și descărcarea sunt antinomii, deoarece umplerea și golirea, sau comprimarea și extinderea sunt condiții de principiu reciproce și co-etemale. Credința obișnuită în prostii, cum ar fi noțiunea că electricitatea este un flux de perle de electroni care rulează printr-un conductor, este una dintre cele mai nebunești reificări conceptuale ale definiției descărcării, așa cum este susținută de așa-numitele minți inteligente.
Nu există electroni, sarcini negative, dimensiuni speciale, spațiu deformat (negat răsunător de Tesla și alții) și nici fotoni; numai sarcina, inducția și radiația/descărcările și spinurile lor relaționale, toate mediate prin Eter. Quantum and Relativity este o religie șarlatană a fizicii matematice bazată pe premisa absurdă că universul este o mare uriașă de mărgele invizibile, fără masă,

interactive și că spațiul în sine, nimic, interacțiunile mediale și poate fi cu adevărat „deformat” . Asemenea reificări atomiste conceptuale amplificate de GR (Relativitate) nu pot fi impuse, iar singura deformare autentică care are loc nu este în cosmosul spațiului, ci în spațiile goale dintre urechile celor care reifica astfel de absurdități; mințile deformate în mod rațional ar inventa spațiul deformat; este pur logic în nebunia ei pe care primul îl produce pe cel de mai târziu.
Spațiul are o singură dimensiune, spațiul, care este o dimensiune metrică. Utilizarea notației cubice se bazează pe obiceiuri, orice număr de coordonate din orice număr de geometrii poate servi la definirea limitelor spațiului. Natura nu este guvernată de pontificările iraționale ale GR și QM, ci mai degrabă este guvernată de conjugate reciproce interactive de încărcare-descărcări, mișcări centripeto-centrifuge, atât spațiale, cât și contraspațiale. Acțiunea instantanee la distanță și câmpurile sunt toate mediile modalității eterului, astfel cum sunt propagate de contraspațiul în perturbare, Eterul, gradienții de presiune și perturbațiile sale. Niciun alt mediator nu poate fi formulat logic, cu atât mai puțin teoretizat. Același eter al lui Tesla, Heaviside, CP Steinmetz și chiar originar din Einstein înainte ca logica să-i fugă complet din minte, era corect și rămâne așa. Tesla a negat definitiv definiția noastră actuală a electronului ca „partidă de descărcare”.
Toți electronii sunt sfârșitul moțional al unei cantități de gradienți de presiune dielectrică de forță (așa cum este reificată prin înțelegerea incorectă a definiției unui „câmp”), acești gradienți de presiune sau „linii” se contractă și se întind ca benzile de cauciuc, dând mișcare. până la capătul „electron”. „Electronul” termoionic este contrar, trăgând „electronul”, raza catodica se întinde, trasă de „electron”. În primul caz, liniile de forță sunt disipate, în al doilea caz linia de forță este proiectată, în ambele cazuri acești așa-numiți „electroni” presupun mișcări radiale, cu gradienți de presiune neparticipanți, sau forțe care umplu „golurile”, dirijarea „electronilor”. Henee, sunt așa-numiții „électroni” (descărcări radiale dielectrice) care călătoresc în linii drepte, adică radial.
„Electronii” nu au nimic de-a face cu fluxul de electricitate; așa-numiții „electroni” reprezintă viteza cu care electricitatea este distrusă. „Electronii” sunt de fapt rezistența. Din lucrările experimentale extinse în știința electrică atomică a lui JJ Thompson și Nikola Tesla, s-a stabilit că așa-numitul electron este doar o umbră; Masa sa fizică numai aparentă este doar un impuls electric (ejectat de inerția dielectrică în perturbare). Nu există o masă de repaus pentru un electron și nici nu ar putea exista, în mod logic, o „sferă” de electron de repaus; asemenea noțiuni sunt absurde și dovezile dovedite inexistente. Însăși premisa este logic imposibilă și contrazice fizica rațională a sarcinilor și descărcărilor atomice.
„În tratarea teoretică a acestor electroni, ne confruntăm cu dificultatea că teoria electro-dinamică prin ea însăși nu este în măsură să dea seama de natura lor.” „Căci, întrucât masele electrice care constituie electronul ar fi în mod necesar împrăștiate sub influența repulsiunilor lor reciproce, cu excepția cazului în care există forțe de alt fel care operează între ele, a căror natură a rămas până acum obscură pentru noi.” - Einstein pe electroni; „Relativitate”, de Albert Einstein, Random House Publisher, 1916
Nu există o astfel de condiție în natură ca o partidă de încărcare negativă și nici nu ar putea exista. Sarcina și descărcările sunt

condiții opuse ale unui singur subiect, fie protoni, fie câmpuri de mișcări și radiații ale acelorași câmpuri electrice. A pretinde că lichidul într-un borcan (încărcat) este un lucru, iar turnarea acelui lichid din borcan (descărcare) este un alt lichid cu totul, este un nonsens, de asemenea, compresia și expansiunea sunt condiții opuse ale unui singur subiect. Corpurile de comprimare se încarcă în condiții de potențială mai mare. În schimb, corpurile în expansiune se descarcă în condiții de potențial inferioară.
„A descrie un electron ca un corp încărcat negativ este echivalent cu a spune că este o partidă care se extinde-contractează. Nu există o astfel de condiție în natură ca o sarcină negativă și nici particule încărcate negativ. Încărcarea și descărcarea sunt condiții opuse, deoarece umplerea și golirea, sau comprimarea și extinderea sunt condiții opuse.” - W. Russell
Thomson a dezvoltat ideile „Atomul eterului” ale lui M. Faraday în „Corpusculul său electronic”, această unitate indivizibilă. Un corpuscul se termină pe un tub Faradic de forță, iar aceasta se cuantifică ca un Coulomb. Acest corpuscul nu este un electron, este un constituent al ceea ce astăzi este cunoscut greșit drept „electron”. (Thomson raportează 1000 de corpusculi pe electron) În această viziune, cea luată de W. Crookes, JJ Thomson și N. Tesla, raza catodă nu este electroni, ci în realitate corpusculi ai Eterului.” - E. Dollard
Odată cu introducerea așa-numitului „electron” de către Thomson și presupusa dezmințire a teoriei Eterului, epoca de aur a descoperirilor electrice s-a încheiat. Turnul Wardenclyffe al lui Tesla a fost demolat. Munca lui și a altor cercetători Ether au căzut în discredit. Ei au fost atacați neîncetat de știința curentă, lucru care continuă până în zilele noastre. Ca urmare, zilele lui Ether-
descoperirea condusă, electrică a încetat, s-a încheiat în cele din urmă în jurul anului 1930. Ca urmare directă și intenționată a teoriei fizicii academiei, metodologia din spatele inventivității geniale a generațiilor anterioare a fost completă, dar distrusă și înlocuită cu o fizică neproductivă. Aceasta, de la cultul cuantic, o coluziune frauduloasă și o pseudo-conspirație bazată pe hybris academiei bazată pe „nebunia gândirii profunde” concepută de fizica matematică.
Trebuie să exclud să-l citez pe Walter Russell în orice lungime și să-l încadrez în mod corespunzător, ca nu cumva să existe o neînțelegere, așa cum am observat din edițiile anterioare ale acestei lucrări și reacția ei din partea cultiştilor din Russell, în timp ce el a fost de aproximativ 75% exact în pozițiile sale, Aproximativ 25% din inexactitate este uimitor de dement, și anume respingerea lui față de Eter și incapacitatea lui de a diferenția electricitatea de dielectricitate printre multe concluzii intelectuale și eșecul comis de Russell: abandonul școlii la vârsta de 9 ani (în esență, nicio educație) a făcut-o. îi face rău în cele din urmă. Folositorii săi dogmatici, asemănători unui cult l-au îndumnezeit pe Russell într-o figura de cult al personalității și sunt mai degrabă o mulțime de lilieci lunari nebuni și turbați. Așa cum a spus odată un filozof antic: „Îl voi lauda foarte mult pentru acuratețea lui, dar nu o voi face pentru eșecurile lui”. Devotamentul dogmatic orb „totul sau nimic” față de „morții îndumnezeați” în ceea ce privește Russell sau oricine este tărâmul manevrelor de cult care nu pot fi inteligente sau susținute logic. O astfel de nebunie turbată poate fi văzută la adepții lui Russell, Einstein, Feynman și alții. Diferența fiind, desigur, că Russell a avut dreptate în proporție de 80%, în timp ce Einstein și Feynman au greșit în proporție de 80%.

Uimitor de important este faptul că
După ce și-a digitizat lucrările și a făcut o căutare rapidă a cuvântului „CAMP” nu va dezvălui absolut nimic în cele trei lucrări principale ale sale. Așa cum am învățat mulți oameni, puteți spune mai multe despre ceea ce nu spune cineva decât despre ceea ce spune. Absența este la fel de puternică sau mai puternică decât prezența. Orice incapacitate de a defini CÂMPUL ternii o incompetență totală și eșec abisal de cea mai mare magnitudine absolută. Totul sunt câmpuri, absolut totul; ca atare eșecul absolut de a aborda tema este un eșec monumental care trebuie subliniat. Cu toate acestea, el este departe de a fi singur în această omisiune titanică. Deși există o mână de apariții ale lui Russell în care el menționează „câmpurile de valuri”, acest lucru este total lipsit de sens și nu este calificat. Valuri de ce, câmpuri de ce? Undele sunt fenomene ale subiectelor sau principiilor anterioare, sunt doar calificative și nu explică nimic în definiție. Căutăm aici răspunsuri, nu descrieri patetice și pontificări.
Forma de undă a presupusului flux de „electron” este aceeași formă de undă produsă atunci când apăsați frâne. Este o undă sinusoidală armonioasă și sunetul disipării energiei. Electricitatea curge în spațiul dintre fire. Acest lucru a fost întotdeauna cunoscut de inginerii electrici. De exemplu, dacă scurtcircuitați un circuit electric major, veți vedea că cablurile se resping reciproc în timp ce forța electromagnetică încearcă să scape de limitele în care sunt cuprinse între așa-numiții conductori de delimitare. Puterea este între firele conductoare, nu în ele, nici nu există „margele” de electroni care se lovesc sau curg prin „conductor”.
În general, potențialul electrostatic, e, în Volți, face izolatoarele fierbinți, forța magnetomotoare, i, în Amperi, încinge firele. De asemenea, se constată că această încălzire crește odată cu creșterea frecvenței potențialului, e, sau MMF, i. Aici se găsește conceptul predominant al „electronului”. Henee sunt mișcările așa-numiților electroni care dau naștere la pierderea de energie într-un sistem electric. „Electronii” reprezintă! disiparea energiei. Cu toate acestea, cultul cuanticului și nebunul informat ili ne spun că „electronul” este o partidă subatomică și un purtător de sarcină și este cel care transmite energie, aceasta este o prostie completă irațională!
„Descoperirea lui Maxwell a unui factor de proporționalitate între dielectricitate și magnetism a condus la teoria sa a perechii conjugate de inducție, dielectrică și magnetică, în unire, care se propagă cu viteza luminii prin „Eterul Luminifer”. Henee, unde electromagnetice în spațiul liber, nelimitate de mailer fizic brut, energie fără masă. Această propagare are loc în mediul dielectric, sau eteric, însuși. Il este lipsit de așa-numiții „purtători de sarcină” (électrons), o formă de energie electrică fără masă. Acest concept a avut un impact foarte puternic asupra gândurilor științifice și filozofice ale erei lui Maxwell. Deci aici începe noțiunea de „wireless”, the transmiterea energiei electrice fără fire sau alte structuri de ghidare.” - E. Dollard
„Nu există masă de repaus pentru un „electron”. Este dat aici că „electronul” nu este mai mult decât o „prindere” ruptă sub strânsoarea tensiunilor din cadrul liniilor dielectrice de forță. Sunt capetele rupte ale pachetului împărțit în jumătate de spaghete. Evident, acest raționament nu este binevenit în domeniul teoriei relativității a lui Einstein.” - E. Dollard

„Acest eter gazos este sediul fenomenelor electrice prin procesul de polarizare. Această polarizare dă naștere inducției, care apoi dă naștere energiei stocate. Tesla oferă o prezentare bună a ideilor sale Ether în „Experimente cu curenți alternativi de înaltă potențial și frecvență Eligh". Menționat anterior, Planck, Q, ca relație dimensională primară care definește „Eterul polarizat", acesta ca un „Atom de Electricitate". Totuși, din punctul de vedere al lui JJ Thomson, Coulomb, psi, inducția dielectrică totală este dimensiunea primară care definește „Eterul polarizat". Abilitatea de avocat a fizicianului teoretician de astăzi (fariseu) a șters această înțelegere din memoria umană, fiind de acum înainte sigilată de idolul mistic al lui Albert Einstein. Dacă Einstein spune nu, atunci este imposibil. Ce pachet mic frumos." - E. Dollard

„Din păcate, în mare măsură în tratarea câmpurilor dielectrice, există concepția preistorică a sarcinii electro-statice, „electronul", pe conductorul stili, și prin utilizarea sa distruge analogia dintre cele două componente ale câmpului electric, cea magnetică. și dielectric. Acest lucru face ca luarea în considerare a câmpurilor dielectrice să fie inutil de complicată" - CP Steinmetz (Descărcări electrice, unde și impulsuri)

Ideea electricității ca flux de „electroni" într-un conductor a fost considerată de Oliver Heaviside ca fiind   încurajată Heaviside să înceapă o serie de scrieri

„Electronii ca entitate separată, distinctă... „nu există cu adevărat, ei sunt doar denivelări în ceva numit „câmp". " – Dr. Steve Biller

„Aici vom risipi conceptul de „tocilar al electronicii" conform căruia un condensator stochează „electroni" în plăcile sale. Luând perechea de plăci de cupru ca în experimentul anterior, dar acum avem două perechi de plăci, o pereche de plăci la distanță de cealaltă pereche de plăci. Pe o pereche de plăci se impune o potențială electrostatică între ele. Cubul de ulei 10-C este introdus între acest set „încărcat" de plăci. Prin aceasta se stabilește un câmp dielectric de inducție în cubul unității de ulei 10-C. Acum scoatem apoi acest cub de ulei, retrăgându-l din spațiul delimitat de perechea încărcată de plăci de cupru și luând acest cub unitar de ulei, acesta este apoi introdus în spațiul delimitat de cealaltă pereche de plăci neîncărcate. La introducere, se constată că perechea de plăci neîncărcate au devenit de fapt încărcate. Aici se poate observa că un cub de inducție dielectrică poate fi transportat prin spațiu, de la un set de plăci la un alt set de plăci." - E. Dollard

Luați în considerare și conceptul JJ Thomson al „electronului" (propria sa descoperire). Thomson a considerat electronul capătul terminal al unei linii de unitate de inducție dielectrică.

„Există noțiunea că forța electromotoare, EMF în volți, este stabilită prin „tăierea" liniilor de inducție magnetică printr-un așa-numit conductor electric. Se spune că această „tăiere" impulsionează mișcările așa-numiților electroni din materialul conductor. Totuși, un conductor perfect nu poate „taia" prin linii de inducție sau linii de flux, Phi. Heaviside subliniază că conductorul perfect este un obstructor perfect, iar inducția magnetică nu poate pătrunde în așa-numitul material conducător. Deci, unde este curentul, cum se întâmplă atunci un cornu EMF? Acum intră în complicație; se poate deduce că un generator electric care este înfășurat cu un material conducător perfect nu poate produce un EMF. Heaviside remarcă că practicanții din vremurile sale „fac o mulțime de a ridica Eterul în dinamul lor". - E. Dollard

Nu poți spune că întinderea unui trilion de benzi de cauciuc bătute în cuie pe podea și eliberarea lor sau ruperea „liniilor de forță” este „fluxul de electroni”; descărcarea este o mișcare terminală în sisteme de inductanță sau capacitate dielectrică. Nu există particule discrete în univers și cu siguranță nici una care să medieze sarcinile, descărcările, magnetismul, electromagnetismul, gravitația și radiația, doar câmpuri, toate modalitățile eterului. Așa-numiții „electroni” nu sunt particule, nu obiecte sau subiecte, ci sunt principiul dinamic al descărcării și, cu siguranță, nu sunt purtători de sarcină, câmpurile nu sunt particule, nu sunt „electroni”, și nici nu există cu siguranță descărcări de energie în vid de spațiu care implică „electroni”; „electronul” este o ficțiune de observație greșită și o acuitate mentală și mai greșită, apărută în mod natural din mintea materialiștilor sau a unui atomist. Electricitatea este Eter într-o stare de polarizare dinamică; magnetismul este Eter într-o stare de polarizare circulară dinamică asupra lui însuși, este terminarea radiativă a descărcării electrice; dielectricitatea este eterul aflat sub stres sau străin. Mișcările și încordările eterului dau naștere electrizării. Phi ori Psi dă Q; „electronii” nu mediază aceste forțe electrice și magnetice sau, de asemenea, câmpurile lor eterice. Transmiterea cu microunde a cantităților masive de putere către un satelit și înapoi pe pământ este fezabilă și fiind analizată de armată, aceasta este transmisia de dielectricitate fără masă sub formă de dielectro-electromagnetism (TEM), considerat incorect „electromagnetism”. Radiația formei de undă între dipoli, transferul de energie prin inducție laser, toate fără masă. Celulele solare din spațiu, posibilitățile de transfer de energie fără masă fără fir sunt aproape nesfârșite. Inducțiile și câmpurile mediază sarcini și descărcări, nu particule!

În această tehnologie (mai jos) două bobine sunt plasate la distanță. Curentul trece printr-o bobină și se generează un câmp magnetic. Acum, dacă a doua bobină este prezentă în câmpul magnetic al primei bobine, un câmp magnetic va fi generat și în a doua bobină. Dacă totuși a doua bobină se află în afara domeniului primei bobine, nu va fi produs niciun câmp magnetic și astfel nu va fi transmisă nicio putere. Această metodă este folosită pentru încărcarea periuțelor de dinți electrice.

Nu există partide „încărcate” negativ în acest univers. Electricitatea negativă se descarcă în timp ce electricitatea pozitivă se încarcă. Forța de depolarizare negativă funcționează în mod și direcție opusă forței de polarizare pozitivă. - W. Russell

„Întotdeauna pune la îndoială profesorul care îți spune că manipulează părți la care nimeni nu le-a văzut niciodată. Nenumărate partiole sunt create în religia atomistă a cuanticei, ca demonstrat de semnalizări ale efectelor și câmpurilor electrice și magnetice. Un întreg panteon academic de mincinoși este înființat pentru a comite acest nonsenso. ” - Autor

„Deoarece SEM (microscopul electronic cu scanare) folosește condiții de vid și folosește „electroni” pentru a forma o imagine, eșantionului trebuie să se aplice preparate speciale. Toată apa trebuie îndepărtată din probe deoarece apa s-ar vaporiza în vid. AU metais sunt conductoare și nu necesită pregătire înainte de a fi utilizate. Toate nemetalele trebuie făcute conductoare prin acoperirea probei cu un strat subțire de material conductiv. Acest lucru se realizează prin utilizarea unui dispozitiv numit „sputter coater”. Dispozitivul de acoperire prin pulverizare utilizează un câmp electric și gaz argon. Proba este plasată într-o cameră mică care se află în vid. Gazul de argon și un

câmp electric fac ca un „electron” să fie îndepărtat din argon, făcând atomii încărcați pozitiv. Ionii de argon devin apoi atrași de o folie de aur încărcată negativ. Ionii de argon scot atomii de aur de pe suprafața foliei de aur. Acești atomi de aur cad și se așează pe suprafața probei producând o acoperire subțire de aur "
Numai probele conductoare (metalice) sunt potrivite pentru microscopia „electronică” netratate, toate celelalte probe sunt tratate cu metal pentru a preveni exploziile în fasciculul dielectric intens. Imaginea rezultată este, prin urmare, a acoperirii metalice sau a petei și nu a eșantionului original! Să nu crezi niciodată că un relativist îți spune că „își trage cu pistolul cu electroni”. Un reflector dielectric metalic al unui organism odată viu nu este proba originală și nici nu există electroni care îl scanează. Acest dispozitiv, în realitate, este un reflector de scanare dielectrică, care produce imagini fine, reflectate doar pe suprafețele metalice. Însăși fasciculele de focalizare ale acestor microscoape sunt „Timpurile” constrictoare ale liniilor de flux dielectric.
SCANARE
PISTUL ELECTRON
ANOD
MAGNETI DE FOCALIZARE
ELECTRON
DETECTOR
ETAPĂ
ELECTRON
MICROSCOP
BOBINE DE SCANARE
PANĂ
Spațiul-timp este interacțiunea hibridă conjugată a Magnetismului și Dielectricității și transformarea lor reciprocă în Putere Electrică și Energie. Frecvența dă naștere energiei, aceasta în Plancks pe secundă. Acest lucru provoacă în continuare confuzie oamenilor, din motive oarecum evidente. Vezi imaginile de mai jos pentru detalii. Cea mai rapidă modalitate de a determina care pol al magnetului tău, fără instrumente de căutare de câmp sau busolă (dacă nu ai una), este să așezi magnetul pe o placă netedă de sticlă, o farfurie de masă dacă vrei, adăugați puțin ulei. , ulei de măsline etc. pe placă pentru a reduce orice frecare, apoi așezați magnetul pe o parte, cu polii paraleli cu pământul. Dacă cunoașteți geografia de nord în raport cu locul în care vă aflați, indiferent de direcția respectivă, trebuie să cunoașteți cel puțin acest fapt: continuați să scuturați ușor placa (nu în sus și în jos!) paralel cu pământul, iar magnetul se va întoarce spre nord. pol la polul geografic nord al pământului. Iată-l, acum ți-ai determinat polul N pe magnet (și bineînțeles polul sud).
1. Polul nord real al magnetului este definit ca polul de căutare nord-GEOGRAFIC, și asta pentru că acolo este
2. Polul sudic real al magnetului este definit ca polul de căutare sud-GEOGRAFIC, și asta pentru că acolo este
3. POLUL NORD magnetic al Pământului este în sud (geografic), iar POLUL SUD magnetic al Pământului este în nord (geografic)
Spre deosebire de magnetism, energia este forțată sau comprimată mai degrabă decât spre exterior. Liniile dielectrice de forță le împing spre spațiul interior și de-a lungul axei, mai degrabă decât să fie împinse spre exterior pe partea lată pe axă, ca în câmpul magnetic. Deoarece liniile se resping reciproc, se pot aștepta anumite cantități de mișcare laterală sau transversală, dar fenomenul este practic

longitudinal. Acest lucru dă naștere unui paradox interesant care va fi remarcat cu capacitate. Aceasta înseamnă că, cu cât spațiul delimitat de structura conducătoare este mai mic, cu atât mai multă energie poate fi stocată. Acesta este exact opusul magnetismului. – Eric P. Dollard
Dielectricitatea este eterul sub torsiune și cuplu în planul său inerțial; magnetismul este un vortex circular spațial alternativ, o „pereche” eteric de fântâni și scufundări. Electricitatea este polarizarea dinamică radială sau alternativă a eterului.
Motivul pentru care ferofluidul formează vârfuri în formă de coroane de-a lungul oricărui pol este că vârfurile înălțate sunt punctele centripetale și centrifuge de preponderență care se ridică nu ca linii, ci ca conuri. Nimic în natură nu se mișcă în linii, mai degrabă în spirale. A ridica orice singură porțiune a ferofluidului înseamnă a crea o dilatare magnetică inter-atomică în ferofluid, care se apropie într-un vortex cu primul con, deoarece orice plan de accelerare centrifugă este mai întâi pe bază de cono, în timp ce orice plan de expulzare a vârtejului din magnet. este primul vârf.
Așa cum este cazul, orice vârtej centrifugal este cea mai mare accelerație conică și orice vârtej centripet este cea mai mare accelerație a vârfului. Presiunea crește în proporții inverse față de câmp. Așa cum este și cazul tuturor câmpurilor, cu cât presiunea dozatorului este mai mare, cu atât proximitatea spațială față de golirea câmpului. Acest concept al Eterului este extrem de greu de înțeles de către oameni. Așa cum în centrul oricărui magnet, planul inerțial dielectric, nu există magnetism, la fel dacă cineva ar fi capabil să ocupe un spațiu în centrul Pământului nu ar exista gravitație, la fel și la axa oricărei perturbații de câmp există nici un domeniu nici o accelerare. Polarizarea și accelerația există radial de la vârful câmpului magnetic, dar accelerează invers spre vârf centripet, cu toate acestea, indiferent de mișcarea centrifugă sau centripetă, în centrul dintre ambele nu există nici câmp, nici accelerație, aceasta este membrana tuturor câmpurilor din coininterspațiu: în cazul magnetului, această membrană este „deschisă” și este planul inerțial dielectric.
Vârful este întotdeauna îndreptat spre direcția vortexului fluxului magnetic centrifug și invers centripet la apropierea intermediară de ferofluid (opusul acesteia în magnetul însuși). Cu toate acestea, deoarece există două vortexuri care se învârt în spirală
direcții opuse și unul prin altul, este necesară o mai mare premeditare pentru o vizualizare precisă. Ferrofluidul este magneto-atractiv indiferent de spin sau centripeta! sau mişcări centrifuge.
La suprafața polară magnetică, vârful ferofluidului este întotdeauna îndreptat către capătul de decelerare al fiecărei fluxuri de vortexuri magnetice, motiv pentru care ambii centripeți! iar punctele de vârf centrifuge sunt îndreptate departe de magnet. Accelerații mari există la revenirea masei de suprafață (centripeta!) și există accelerații mari la ieșirea de masă de suprafață (centrifugă) definesc ambele centripete! și vortexuri centrifuge.
Centripeta! vârtejurile magnetice accelerează apropiindu-se de suprafață (și mai adânc), iar vârtejurile centrifuge deceleră, de asemenea, de la suprafață, care este punctul lor de viteză maximă.
JOS: Ferofluid tipic care se sprijină pe planul inerțial dielectric al unui „magnet” de neodim foarte mare de 6” pe 2”. Această poziție provoacă o divergență a particulelor de nano-fier departe de planul inerțial dominant dielectric, care este doar atractiv
faţă de sine în dominaţie.

Motivul pentru care ferofluidul formează vârfuri mai mari în formă de coroane mai departe de suprafețele polarizate se datorează liniilor de câmp eteric de divergență magnetică care suferă o decădere rapidă departe de planul geometric al câmpurilor polarizate convergente și divergente. Aceste vârfuri pot fi văzute indiferent de gravitație și nu se datorează tensiunilor superficiale fluidice ale ferofluidului.
Vortexurile de rotație CW și CCW se împletesc prin ferofluid creând un câmp de conuri de forme uniforme. Conurile mici indică o accelerare mare, iar conurile mari indică o creștere a decelerației. După cum este necesar, puterea magnetică și viteza (una și aceeași) pot fi determinate prin conică! volume pe distanță.
MĂS DE JOS: Spicuri de ferrofluid, înțelese aici corect ca urmare a spiralei raportului de aur și unghiului de aur de 137,5077 grade
Folosind un recipient circular cu o cantitate mică de ferofluid se va observa că un magnet care se apropie de ferofluid va arunca ferofluidul spre perimetrul exterior al paharului ca și cum ar fi dispersat centrifug, ceea ce se datorează expulzării centrifuge a fiecăreia dintre marginile exterioare ale unui magnet. care transportă ferofluidul în aceeași direcție centrifugă.
Folosind un recipient circular cu o cantitate mică de ferofluid se va observa că un magnet care se apropie de ferofluid va arunca ferofluidul spre perimetrul exterior și, de asemenea, va crea chiar în centru, într-un anumit punct de apropiere, un vârf mare în centru care iese brusc ca un long care este scos dintr-o gură inelată de ferofluid aruncat în exterior. Cu toate acestea, la apropierea dozatorului, acest vârf central se va împărți în două, apoi trei și patru, formând un „vide” negativ în care vortexul centripet cu revenire foarte accelerat intră chiar în centrul feței magnetice.
Mai jos: Una dintre invențiile/suspensiile mele de ferofluid cu unul dintre polii de mai sus provoacă coerență dielectrică în particulele feroase și accelerare rezultată la fața stâlpului. Aceasta este coerența inducției dielectrice. Ceea ce se întinde în spațiu (a unui câmp) este, evident, magnetismul, totuși magnetismul este cauza accelerației, mai degrabă polarizarea inductivă prin mijloace.
Cu multă experiență, am reușit să creez un amestec de ferofluid în suspensie care să curgă mai degrabă decât să se arunce și am demonstrat centripeta care impulsionează centrul! vârtejește în centrul oricărui magnet (vezi imaginea de mai sus).
În ceea ce privește vizionarea filmului magnetic
La pol, este un punct de brighi in centru din cauza centripetei! returing vortex magnetic
Acest film este mult mai mult influențat de viteza câmpului decât arată cu exactitate câmpul, caz în care pilitura de fier, în capacitatea lor slabă și inexactă de a arăta câmpul, demonstrează acest lucru mai bine decât filmul de vizionare magnetică.
„În tot acest timp, omenirea a privit și a fost fascinată de părțile greșite ale magnetului. ” – Autor
„Permiteți-mi să fiu îndrăzneț și direct: nu există absolut nimic ca „atracție magnetică” sau accelerare a feronului alimentat de magnetism la așa-numitul „magnet” . Ambele așa-zise
accelerarea și repulsia sunt antrenate de golirea dielectrică sau contra-vaziunea (barieră spațială). Nu numai că nu există absolut nicio atracție magnetică, vă voi prezenta cu dovezi enorme, contrariul, că „magneții” sunt alimentați în întregime de dielectrici coerenți, cu radiația magnetică rezultată în descărcare, așa cum este necesar ca produs secundar. Radiația nu atrage niciodată nimic, ci doar se

deplasează și este conjugată cu dielectricitatea la nivel inter-atomic. ” -Autor

Motivul pentru care praful de fier nu oferă un model precis al unui câmp magnetic este că pilitura de fier se află adânc „în apa” undelor de rupere ale câmpului magnetic, ca atare arată direcția fluxului magnetic, dar nu ea. spirală, natura sa de vortex, pe care bulele de hidrogen și grafitul pirolitic (și alte medii) o pot și o arată, deoarece „călăresc partea superioară a undelor” fluxului magnetic vortex. În mod logic, pilitura de fier nu se poate agita, deoarece ele însele devin magneți în miniatură prin inducere magnetică și sunt blocate pe loc devenind ele însele polarizate. În mod logic, dar contrar intuitiv la suprafață, orice modele 3D de magnetism folosind pilitura de fier sunt în fața reprezentări false 2D care nu pot demonstra arhitectura câmpului magnetic

Tot timpul în care am folosit pilitură de fier pentru a modela arhitectura câmpului magneților a fost complet greșit. Nu puteți modela arhitectura câmpului prin orice substanță care poate fi magnetizată. Procedând astfel, se creează mii de magneți mici de dimensiunea prafului blocați în presiunile 2D ale geometriei câmpului magnetic, ca atare, aceasta nu este nicio indicație cu privire la arhitectura 3D-spațială-contraspațială a vortexului magnetic a unui magnet sau a magnetismului în sine. În acest caz, trebuie utilizate materiale diamagnetice. Gradienții de deplasare a câmpului cu feroni „demonstratoarele de câmp” arată direcția polarizată, dar nu prezintă arhitecturi de câmp 3D-spațial-contraspațial. La suprafață, se poate considera că suspendarea unui magnet în aer și aruncarea piliturii de fier către magnet va produce, empiric, un veritabil model 3D al magnetismului, așa cum au văzut mulți oameni, cu toate acestea, geometriile câmpului magnetismului necessitâtes că pentru a vedea de fapt fluxul câmpului magnetic , că orice material care poate fi magnetizat în sine, nu poate demonstra natura 3D-spațială-contraspațială a magnetismelor și nici nu poate demonstra curgerea acestuia.

Un material diamagnetic care acționează în timp și nu înghețat într-un vector spațial este necesar pentru a fi martor la adevărata natură a arhitecturii câmpului magnetismului. Faptul că un câmp este o atribuție non-locală, care nu este autonomă față de obiectul pe care îl încapsulează, îngreunează pentru mințile liniare ale oamenilor să conceapă un material diamagnetic necesar pentru a asista la un câmp spațial contraspațial alternativ spiralat și în gradienți de presiune care are nici o cantitate fenomenală. Un instantaneu al unei tornade este doar o hiperbolă de vânt cu fenomene care acționează ciudat în afara acestei hiperbole. Aceasta este natura și eroarea utilizării prafului de fier pentru a modela câmpurile magnetice; este în cel mai bun caz extrem de inexact.

Trei cuvinte care ar putea dezvălui Pliysics: „Ce este magnetismul?” Modelul standard stili nu descrie acțiunea înfricoșătoare a magnetilor la distanță.

„Când acest lucru este prezent, acesta este prezent. Când acest lucru nu este prezent, nici asta nu este. ” -o zicală antică

„Câmpurile AU, dielectrice, gravitaționale, magnetice, electrice, sunt modalități ale Eterului fără excepție. Orice concepție despre acțiune la distanță fără un Etherfield ca mediator este logică, lipsită de sens și imposibilă. ” -Autor

„Cea mai rapidă modalitate de a speria pe oricine din GR sau QM este să-i întrebați cum funcționează un câmp. ” – Autor

„Cea mai mare teamă pe care o poți insufla oricărui relativist sau materialist este să le ceri să definească un câmp gravitațional, magnetic, dielectric sau electric. Gorila de o mie de lire din camera relativității este că acțiunea acțiune-re acțiuni și operațiunile atomice sunt mediate de și printr-un câmp pe care niciun relativist nu îl poate sau îndrăzni să-l definească. Toate câmpurile sunt eter. ” – Autor
„Este de neconceput ca Materia neînsuflețită să opereze asupra altei materie și să afecteze fără contact reciproc, fără mijlocirea a altceva, care nu este material. Gravitația ar trebui să fie înnăscută, inerentă și esențială materiei, astfel încât un corp să poată acționa asupra altuia la distanță printr-un vid, fără mijlocirea vreunui alt lucru, prin și prin care acțiunea și cursul lor să poată fi transmise unul la altul, este pentru mine o absurditate atât de mare încât cred că niciun om care are în chestiuni filozofice o facultate competentă de a gândi nu poate cădea vreodată în (pentru) ea. Gravitația trebuie să fie cauzată de un agent care acționează constant conform anumitor legi; dar
.” - Sir Isaac Newton, Scrisori către Bentlev, 1692
Înainte de a începe explicarea magnetismului, mai întâi câmpul de cuvinte important trebuie să fie definit riguros și științific, cu ambiguitatea și concepțiile greșite complet eliminate. Un câmp (greacă: χώρα) este un atribut non-spațial conjugat între subiect, Eter, și obiectul care provoacă perturbarea (sau inducția EM), fie ca gravitație, electricitate, magnetism sau electromagnetism. Un câmp are relevanță doar ca perturbare relațională între subiect și obiect care provoacă apariția acestuia: un câmp este specificat doar în ceea ce privește: electricitate, magnetism, gravitație, materie și dielectricitate (și un altul nemenționat pentru alt articol); totuși, așa cum trebuie să fie necesar, electricitatea, dielectricitatea, gravitația și magnetismul nu sunt prin însuși principiul lor diferit de Eterul însuși. Însuși termenul „magnet” denotă doar masa electrificată anterior „nu-un-magnet”; ca atare, magnetismul și magnetul sunt abstracții sau distincții fără diferență, cu excepția cazului în care se referă la sarcinile de câmp coerente ale masei de dinainte și de după. Dezambiguizarea conceptuală între un magnet și magnetismul însuși nu poate fi impusă și este doar o reificare greșită a abstracțiunilor conotative.
Un câmp ca pur atribut (coordonată la X, sau indus de X) este înțeles ca apare în timp, dar nu în spațiu (altfel nu-l putem marca, chiar dacă același lucru nu este în timp) relațional cu obiectul sau cu ceea ce a cauzat. a cărei inducție câmpul este un produs secundar dinamic al acestuia; în cele din urmă, un câmp este întotdeauna subiectul (dar în ignoranță privit invers ca atribut al altuia), deși apare posterior obiectului care l-a determinat să apară. După cum s-a spus, nu există eter în spațiu, doar spațiu în interiorul eterului (când este polarizat, evident), reificarea consubstanțială a unui câmp către și cu spațiu este o eroare, când există apariția unui „în spațiu” înseamnă că există „spațiu la apariția unui câmp”, și proiectat incorect din eroare ca „între câmpuri” în plus. Un câmp, fiind non-spațial și atemporal (oricum afectele sale sunt ambele co-principii ale oricărui fenomen care implică sau produsul secundar al unui câmp) nu poate fi „după” mai mult decât poate fi „înainte” obiect de referință consubstanțială, ceea ce l-a indus la apărea. La fel ca câmpul de sub picioare, câmpul este înainte și după, distincții fiind făcute doar marcând un câmp atunci când inducția este sau a avut loc. Totuși, spre

deosebire de câmpul spațial de sub picioare, care este dimensional, câmpul de eter este contraspațial și nu este, spre deosebire de idioția GR, conjugat TO, OF sau AS abstracțiile de deplasare conceptuale ale spațiu-timpului și reificările atomiste greșite ale spațiului ca un " lucru' în locul Eterului care mediază acțiunea la distanță, ceea ce este imposibil.
Un „câmp" este abstracția conceptuală și mediată greșit reificată ca o entitate autonomă, atunci când de fapt toate câmpurile sunt legate de și cu Eterul și un obiect care îi induce apariția, al cărui obiect este în mod necesar compus din câmpuri eterice dielectrice stabile. (materia), prin necesitate logică. Un câmp este strict un atribut relațional și o perturbare remarcată astfel atunci când este indus să apară de un obiect, de mișcarea unui obiect sau în mod abstract cu referire la electromagnetism, care este doar o nuanță lexicală de referire la Eterul însuși. A reifica un domeniu în sine și în sine nu poate fi prescris științific; dar de dragul electromagnetismului, câmpul sau Eterul sunt toate unul și același lucru în denotație, o inducție pură fără masă, circulară, radială, polarizată, centripetă sau centrifugă, oricum inducția care a condus la crearea electromagnetismului (cu componenta coaxiala dielectrica) trebuie introdusa asa cum este neaparat cazul. Întotdeauna trebuie întrebat „un câmp AL ce (după cum este indus) DE ce". Câmpul, mediul („mediul suprem" al lui Tesla) sau Eterul ocupă spațiul ca gradient atunci când este indus, dar nu poate fi spațiu în sine și nici un câmp nu poate fi compus din puncte sau linii așa cum se înțelege în mod obișnuit un „câmp magnetic", deoarece magnetismul este un gradient de presiune al eterului care respinge nevoia de puncte sau linii, deoarece nu există niciuna care să implice aceleași. În natură, nu există astfel de entități ca puncte sau linii, doar presiuni; trebuie să trasezi o linie pentru a face un punct, prin urmare nu este un punct, ci o terminație a unei linii și nu se poate face o linie, deoarece trebuie să începi dintr-un punct (care este încă o linie) pentru a trage o linie, prin urmare nu este o linie ci expansiunea (de încărcare) a unui punct. Acest lucru înlătură în plus și în mod sumar particulele punctiforme atomistice; toate câmpurile și presiunile naturii sunt unde și gradienți, spațiale și contraspațiale, radiale sau circulare, nu există excepții de la aceasta în universul de încărcare și descărcare al modalităților Ether.
Când vorbim despre sau despre un câmp, singura distincție convențională făcută între ceea ce este mereu prezent și câmpul localizat este în a vorbi conceptual despre o trăsătură-câmp care apare în fundalul nespațial și atemporal fără trăsături, al cărui locus este simultan peste tot și nicăieri. Acest subiect neliniar fără un loc, așa cum se referă la Eter, sau abstracția sa ca „câmp" este dificultatea minților liniare de a înțelege, înțelege, exprima și reifica greșit un câmp ca un concept mediat de particule sau, așa cum a făcut GR cu ignoranță. , transferă medierea către abstracții atributive ireale, cum ar fi spațiu și timp, sau ca spațiu-timp. Procedând astfel, ramificațiile conotative ale țesăturii de fundal a Eterului au fost ocolite și transferate la o reificare irațională a spațiului și timpului care nu poate media nici sarcinile, magnetismul, gravitația sau acțiunea instantanee la distanță. Câmpurile operează prin spațiul din interiorul lor prin presiuni, mișcări și timp, fără „preocupări" pentru acestea. Spațiul nu operează pe nimic, totuși este reificat în câmpuri, ci numai atunci când câmpurile sunt polarizate și, prin urmare, au vectori dimensionali care sunt măsurați în timp și spațiu; dar iarăși spațiul nu face nimic,

nu acționează asupra nimicului, nu mijlocește nimic, chiar și platonicii și pitagoreicii greci cunoșteau acest lucru cu veacuri în urmă.
Asemenea câmpurilor sau terenurilor pe care se află, potențialul câmpului este mereu prezent, dar necunoscut până când există o perturbare, inducție sau perturbare, caz în care câmpul se manifestă cu ușurință în ceea ce privește manifestările sale condiționate ca fenomene sau acțiuni asupra altor mase. Spațiul nu este un domeniu și nu reușește definiția științifică fie a subiectului, fie a obiectului. În cazul analogiei câmpului, Eterul poate manifesta o dolină, un deal sau o striație, respectiv gravitație centripetă („chiuvetă”), electricitate indusă („în sus”/generativ) sau magnetism („în jos”/radiativ) în jurul sau a unui obiect sau dielectro-electromagnetismul însuși în forme de undă („striații”). Gravitația în sine este, spre deosebire de TEM, un câmp centripet-emanator circular „terminal pozitiv” cu un gradient negativ de presiune eter (vid adevărat) al cărui „terminal negativ” se află în contraspațiu (Eter). Niciun câmp nu se poate termina în spațiu, inclusiv un câmp gravitațional.
Câmpurile magnetice și electrice sunt una în același lucru. De fapt, nu există lucruri precum „câmpuri electrice” vs. „câmpuri magnetice” vs. „câmpuri gravitaționale”; toate sunt doar modalități de presiune preturbativă ale Eterului. De asemenea, nu există particule de descărcare „încărcate electric”: doar presiuni permanente și stabile de mișcare egalizate în Eter; nu există nimic în afara Eterului, doar ceea ce nu induce Eterul în macro-lumea fenomenelor observabile (din care toate fenomenele sunt fie bazate pe eter, fie impulsionate de gradienții de eter). Nu există magnetism ÎN sau DIN o masă, deci considerată un „magnet”, așa cum implică un câmp în același, mai degrabă ceea ce întâmplător este făcut să apară din/ca spațiu (nu în spațiu) ca mediu pentru masa magnetică spațială. Există forțe micro-magnetice, evident că, în interiorul întregii materie, electrificate în crearea unui magnet sau nu, totuși, acest lucru nu este ceea ce îndreptăm articolul aici, încă.
Un câmp trebuie să fie pur un concept dinamic, fie cu capătul său asupra unui obiect gravitațional sau magnetism, fie asupra lui însuși, ca în cazul TEM radiat, așa cum implică Eterul, căruia câmpul și Eterul sunt sinonime, oricum un câmp de orice tip niciodată. se termină în spațiu, și nici nu ar putea, există spațiu în câmpul Eter, dar niciun eter în spațiu, de asemenea, Eterul, în mod logic, nu se poate termina în spațiu, așa cum au înțeles bine Maxwell, Tesla și alții. În timp ce modalitățile de interacțiune și natură dintre magnetism, gravitație și electromagnetism sunt aparent (așa la suprafață) diferite, toate sunt câmpuri cantitativ prin definiție și Eter în subiect, sau principiu fără excepție. Câmpul este o definiție conjugată a Eterului în ceea ce privește 1. Dielectricitatea 2. Magnetismul 3. Gravitația 4. Electromagnetică și o a cincea care va fi numită într-o altă lucrare, toate cele cinci modalități ale mișcărilor și presiunilor dinamice ale Eterului; reductiv, totuși, toate sunt doar distincții nuanțate ale Eterului, raționalizate incorect ca fiind diferite din cauza undelor, geometriei și mișcărilor fie centripet, circular sau centrifug ale spațiului. Deoarece numeroasele modalități de câmpuri există radial, circulator, spațial, contraspațial, centrifug și centripet; aici constă nuanța conceptuală în diferențierea modalităților aceluiași subiect într-un domeniu, în legătură cu și cu Eterul însuși.

Întrucât un câmp este întotdeauna în ceea ce privește Eterul, utilizarea sa confuză și referința contradictorie contextuală sunt obișnuite, așa cum ar fi la fel și în cazul oricărui concept non-fizic fără un locus care este sau a fost reificat în mod obiectiv. Un câmp (tot eterul) nu este un concept, nu este un mediu fizic (desigur că toate mediile fizice sunt eter în principiu, ca punct terminus al dielectricității), nu o abstracție, ci subiectul însuși, mediul însuși și adesea calificat doar în cazurile în care este indusă sau adusă perturbaţii macro-eficiente dinamice care nu pot fi ignorate. Că toate câmpurile provin din contraspațiu, dar au variante spațiale și fără un loc definit, altul decât gradienții de presiune atunci când sunt amplificate sau induse, nu este pus în discuție. Nu există particule folosite în medierea unui câmp, care este strict domeniul GR și absurdităților cuantice care eșuează pe rațional, logic și matematică! leveis, în plus întotdeauna la nivel experimental. Deși este folosit în mod ocazional peste tot în pseudoștiință, orice încercare a mediului academic de a defini rațional un domeniu este inexistentă, iar obiceiul foarte tipic de a conjuga un câmp cu spațiu sau ca spațiu este atât ilogic, cât și complet nejustificat; este pur și simplu o rămășiță ignorantă din GR ca papagal prin cuantum neștiințific, dintre care ambele sunt reciproc incompatibile.
Dilema neînțelegerilor lor, parțial, este că câmpurile sunt fără masă (deși gravitația provine din masă, câmpul său este fără masă), fără particule (de orice varietate), nu sunt obiecte sau subiecte fizice, totuși este evident și abundent clar că au efecte fizice fără sfârșit; aceasta este, desigur, definiția „mediului” Tesla sau Eter. În timp ce toate câmpurile observate în influențele fenomenale sunt arhetipuri ale spațiului, Eterul nu este conjugat cu, parte din, dependent sau relațional cu spațiul, și nici nu există Eter în spațiu, mai degrabă spațiul ca măsură dimensională polarizată a câmpurilor și a maselor create de la fel. Spațiul este doar relațional cu mase și mărimi și cu distanțele dintre ele. A conceptualiza un câmp ca regiune poate face referire doar la o perturbare a câmpului, așa cum se constată din efectele phénoménale ale acestuia asupra altor corpuri sau ca regiune consubstanțială cu TEM. Einstein și discipolii săi susțin că câmpurile și spațiul sunt echivalente. Ce semnificație ar avea spațiul într-un univers lipsit de materie? Fie gravitaționale, magnetice sau electrice, avem nevoie de „mase” sau „încărcări” pentru a vorbi despre un câmp. Acest argument respinge pe scurt propunerea irațională a lui Einstein că câmpul și spațiul sunt sinonime. Einstein era extrem de slab în ceea ce privește logica în toate propunerile sale. Nu era un individ foarte inteligent sau rațional; era un matematician mediocru, nu un om de știință. Magneții nu generează atracție și repulsie prin aruncarea unor dușuri partide numite colectiv „câmp” unul asupra celuilalt, așa cum a propus QM. Toate câmpurile sunt radiale sau polarizate sau circulare și fie spațiale, fie contraspațiale, în funcție de mișcările lor, acțiunea instantanee la distanță este mediată între oricare două obiecte conectate printr-un gradient de presiune al fie în câmpul (câmpurile) de influență, inclusiv în câmpul (câmpurile) de influență. câmpuri. Declarații ilogice circulare făcute de și prin mathematica! „știință” nu poate fi impusă: „câmp: o regiune de spațiu... regiune: o porțiune de spațiu... spațiu: extinderea infinită a câmpului”. Folosirea spațiului pentru a defini un câmp sau câmp pentru a susține sau a defini spațiul sau a fi sinonim cu spațiu sunt toate greșite, logic și demonstrabil. Un câmp nu se poate termina niciodată în spațiu și nici un câmp nu este chiar parte a spațiului însuși, mai degrabă este o

măsură dimensională a unui câmp sau câmpuri, a contraspațiului și este folosită contextual ca referință explicită a influențelor sau de către empirica! obiecte mediate prin sau dintr-un câmp. Unii, din disperare față de mentalitățile lor materialiste, au recunoscut înfrângerea: „Un câmp este o enigmă, un semn de întrebare. O întrebare nu poate servi drept răspuns în Fizică”. Einstein însuși spunea că, în ceea ce privește relativitatea sa generală, „spațiul (de fapt spațiu-timp) și câmpul gravitațional sunt aceleași lucruri”, acest tip de „gândire” este o idioție pură de cel mai înalt nivel.
O regiune nu este echivalentă cu lucrul care ocupă regiunea în sine. Nebunia prevede că un câmp, mediatorul, ocupă spațiu (ceea ce nu, contraspațiul nu poate „ocupa spațiu”, nu există contraspațiu ÎN spațiu!) sau un câmp este în spațiu, ceea ce iarăși nu este; spațiul este în interiorul unui câmp sau câmpuri polarizate sau raționalizat între câmpuri (mai degrabă reificat), dar Eterul este contraspațiu și, de asemenea, nu poate fi ÎN SPAȚIU, mai degrabă spațiul este în Eter atunci când se manifestă în fenomene sau este polarizat. Einstein susține că un câmp gravitațional este spațiu: „Nu poate exista spațiu și nici o parte a spațiului fără potențiale gravitaționale; căci acestea conferă spațiului calitățile sale metrice, fără de care nu poate fi imaginat deloc. Existența câmpului gravitațional este inseparabil legată de existența spațiului. „Această reevaluare conceptuală circulară este o eroare logică, spațiul nu a avut niciodată și nu se va dovedi niciodată că influențează nimic și nici spațiul și câmpul nu sunt interschimbabile. Einstein a fost un pitic mental pentru această declarație. Dacă ar fi, așa cum spune Einstein înnebunit, că un câmp gravitațional = spațiu și gradientul gravitațional scade pe măsură ce ne îndepărtăm de Pământ, ceea ce s-a schimbat în constituenții spațiului, nimic nu este răspunsul. Aceasta este o nebunie de-a dreptul pentru care lumea laudă o asemenea prostie.
„Se pare că în mintea acestor (presupuse) eminente теп, o prejudecată sau un obiect a priori împotriva ipotezei unui mediu (Eterul) în care au loc fenomenele luminii, acțiunile electrice la distanță... existenţa unui mediu în care se propaga lumina. Dar în toate aceste teorii (cele atomiste nebunești) apare în mod natural întrebarea: dacă ceva se transmite de la o parte la alta la distanță, care este starea lui după ce a părăsit o parte și înainte de a ajunge la alta? Dacă acest ceva este energia potențială a celor două particule, ca în teoria lui Neumann, cum să concepem această energie existentă într-un punct al spațiului, care nu coincide cu nici una, nici cu alta? De fapt, ori de câte ori energia este transmisă de la un corp la altul în timp, după ce părăsește un corp înaintea lui
ajunge la celălalt, pentru că energia, după cum a remarcat Torricelli, este o „chintesență a unei naturi atât de subtile încât nu poate fi conținută în vasul ANF decât în substanța cea mai interioară a unui lucru (contraspațiu/dielectricitate, Eterul)”...” - JC Maxwell Tratat despre electricitate și magnetism vol II
CREȘTEREA INERȚIEI. CREȘTEREA INERȚIEI = MUNCĂ SCADĂ, MIȘCARE SCADĂ, CU toate acestea, ACCELERAȚIE CREȘTERE ÎN NULARE
ÎNCĂRCAREA, GRAVITATEA ȘI FUNCȚIONAREA CONTROLULUI DIELECTRICITĂȚI ÎN „MAGNET1 ÎN VOIDANCE („ATRACȚIE”)
TOATE ACCELERARE ÎN CREȘTERE ■ MIȘCARE DESCĂCERE.
CONTRAR LOGICII CONVENȚIONALE
VOIDANCE = CREȘTEREA ACCELERĂRII ȘI ȘI SCADEREA MIȘCĂRII ÎN SPAȚIU
MOVEME DESCĂCERE
ODIHNĂ

MIȘCARE ÎN CREȘTERE
ELECTR C VOIDANC
CONVERGĂ
ACCELERARE
SCADEREA INERȚIEI. DESCĂCERE A INERȚIEI = MUNCĂ CREȘTE, ȘI MIȘCARE SPAȚIALĂ
TOTUL DESCĂCERE A ACCELERĂRII ■ CREȘTEREA MIȘCĂRII. CONTRAR LA LOGICA CONVENȚIONALĂ
MIȘCAREA ÎN CREȘTERE
CONTRA-VOIDANCE = DESCĂCERE A ACCELERĂRII ÎN TIMP ÎN CÂND ȘI CREȘTEREA MIȘCĂRII ÎN SAU CREAREA SPAȚIULUI
W0RK, MOVEMEIJT, ACȚIUNE, F
MAGNETICI VE
IZATION
DIVERGENT DECR SING ACCELERATION
DESCĂRCAREA ȘI FUNCȚIONAREA CONTROLULUI MAGNETISMULUI „MAGNET” ÎN POLARIZARE („REPULSIE”)
MIȘCAREA ÎN CREȘTERE
Faraday s-a întrebat de ce, atunci când distanța dintre două obiecte este dublată, atracția lor reciprocă (vodarea) unul pentru celălalt scade la un sfert față de prima. Faraday a fost foarte îndoielnic cu privire la concluziile lui Newton despre forță. Faptul este că „trei sferturi din forță lipsă” nu se pierd deloc, pierderea accelerării reciproce este în contraspațiu și este mediată atât între dielectricitate cât și magnetism, ambele impulsionate de și Tost' în acestea: acesta este un atribut natural al dielectricității. , fie așa cum se găsește în așa-numitul „magnet”, fie în fornii lui agregați așa cum se găsește în masă/materie. Ecuația lui Newton nu se referă la forță sau, așa cum susțin alții, tensiune, ci mai degrabă vidul dielectric. În acest caz avem ecuația lui Newton corectată: DV = Ml x M2/ DistanțaA2. Accelerarea corpurilor prin gravitație sau „magneții” sunt supuse golirii dielectrice, sau inducția magnetică (așa-numita) și accelerarea rezultată este procesul simplex de golire dielectrică. Presupusa „forță” crescătoare sau descrescătoare este doar un atribut al câmpului necesar prin care golurile spațiale sunt puse în aplicare pentru a media golurile câmpului dielectric care elimină spațiul în accelerațiile lor către golurile de presiune create de magnetism. Accelerația absolută este o mișcare empirică zero, sau inerția perfectă a Eterului.
F=ma se referă în mod corect la „magnetism” și gravitație: Voidance = dielectricitate măsurată în masă x accelerație. După cum s-a spus, magnetismul nu poate, nu a atras sau accelerat niciodată nimic, rallierul provoacă doar coerență dielectrică și accelerare rezultată prin intermediul dielectricității în gol. Atât gravitația, cât și așa-numita „atracție magnetică” operează pe principiul micșorării SDerelor de vid dielectric în care. după cum se constată în cazul ambelor. scăderea 112 SDarea erică este proporțională cu
anularea și accelerarea rezultată. Faradays „lipsește trei sferturi din forță” nu lipsește, este și a fost întotdeauna un schimb de translație între spațiul în creștere sau scădere în care atât magnetismul, cât și dielectricitatea mediază presiunile câmpului.
Spre deosebire de fenomenele empirice și obiectele care sunt în mișcare și sunt notate cu „inerție” și, de asemenea, opusul său fiind „odihnă”; inversul este valabil pentru inerția dielectrică sau membrana eterică în mod specific, terminarea ei este mișcare, este polarizare (adică magnetism), este lucru, acțiune. În plus, faptul că universul se

accelerează în accelerare a fost declarat un mister de către proștii din mediul academic, deoarece acest lucru este contrar concluziilor lor. Cu toate acestea, această accelerare este DOVADA că universul este în scădere în mișcare și în declin, doar inversul idioției lor, înțelegând că galaxiile care se accelerează sunt dovada creșterii divergenței sau mișcării. Exact opusul este cazul; această măsurare corectă a galaxiilor care se accelerează este o dovadă a „încărcării” lor în gol.
Conform dielectricului, Eterul, starea sa înnăscută neperturbată (de obicei), acea inerție în terminare este mișcare, lucru, acțiune, polarizare. Orice descărcare de inerție este mișcare, lucru, polarizare, a cupla din acea membrană în repaus este acțiune, Eterul în pierdere de inerție trebuie să se traducă în lucru, acțiune și complet opusul repausului. Pierderea inerției câmpului se traduce în lucru empiric și phénoménal, dacă nu ar fi cazul, nimic nu ar putea fi alimentat sau rulat de pe liniile de alimentare a inerției magneto-dielectrice electrice care curge în jos pe liniile în casa ta. Ca atare, spre deosebire de fenomenele în mișcare prin care denotăm restul acelorași fenomene ca o pierdere a inerției, inversul absolut este cazul câmpurilor.
O explozie atomică, din care toată materia este încă prezentă și nu este convertită (contrar lui Einstein și susținută în întregime de Tesla) are loc o pierdere a inerției interatomice. Uraniul, plutoniul sau tritiul sunt încă în norul de ciuperci. Toate componentele inițiale necesare pentru a reconstrui atomii transformați în stările lor nucleare inițiale se îndepărtează cu viteză în toate direcțiile și ar putea, în principiu, să fie reasamblate înapoi în nucleele inițiale. Pentru a reasambla aceste componente ar fi nevoie de aceeași cantitate de energie cinetică care a fost eliberată în explozie. Energia exploziei nu provine din transformarea materiei în energie, ci din energia cinetică inter-atomică eliberată. Această energie nu a apărut doar dintr-o transformare a materiei în energie, așa cum au transmis-o Einstein și proștii săi, ci a fost întotdeauna conținută în mișcările interne ale inerției dielectrice interatomice și nucleale. Singura transformare care a avut loc a fost conversia energiei cinetice de rotație în energie cinetică liniară. O explozie atomică, de exemplu, nu este nimic mai complexă decât multe trilioane de ceasuri de buzunar bine înfăşurate, care sunt aproape dezasamblate instantaneu, eliberând inerţia stocată. Toate piesele și angrenajele sunt prezente după fapt. Nicio materie sau „angrenaje” au fost sau sunt convertite în energie. Tesla a luat în derâdere această premisă nebună a lui Einstein, și pe bună dreptate.
χώρος
, . - --
TERMENUL „CÂMP” ESTE GORILA DE 800 DE LIBRE CARE SE GENEUȘTEAZĂ PE CRANII RELATIVIȚILOR ATOMISTICI ȘI CULTUL CUANTULUI. NU ÎL POT DEFINE MĂCAR VAG, CHIAR DACĂ VIAȚILE LOR A FOST ÎN PERICOL. TOATE SUNT CÂMPURI, ȘI CÂMPURILE SUNT MODALITĂȚI DE ETER FĂRĂ MASĂ ȘI PARTIOLE
Atomista si relativista citat cu negru, corectiile sunt in bine
Atomistul: „Nu putem face un instantaneu al unui câmp pentru că, pe de o parte, un câmp nu este un obiect de sine stătător, iar pe de altă parte, este un concept dinamic.”
Ibis nu este cazul; câmpul este o arenă de influență a gradienților de presiune a eterului. Ibis Arena este dinamică și fluidă.
Atomist: Un câmp este o relație fizică între două obiecte care obligă unul sau ambele să se miște.

Ibis nu este cazul, un singur obiect de masă dintr-un câmp are spațiu în acel câmp, că nu există un obiect secundar sub influența câmpului nu are nicio legătură asupra materiei.
Atomistul: Un câmp nu seamănă cu apele curate ale unei piscine. Un câmp se aseamănă mai bine cu cuvântul vânt. Nu poți face o instantanee a unui câmp. Poți doar să-l filmezi. Dacă ai făcut o poză, nu este a unui câmp. Cu toate acestea, noțiunea dinamică de câmp este în contradicție conceptuală cu noțiunea statică de regiune. Fie un câmp este un râu care curge, fie este un halou static. Nu pot fi ambele
Relativistă, matematică! explicație aiurea: „Câmp: spațiul din jurul unui corp radiant în interiorul căruia oscilațiile sale electromagnetice pot exercita forță asupra altui corp similar care nu este în contact cu dacă”
Relativistă, matematică! explicație prostii: „ Field: a mathematica! entitate care poate fi gândită ca o colecție de numere”
Relativistă, matematică! explicație aiurea: „Câmpul este un terni de fizică pentru o regiune care se află sub influența unei forțe care poate acționa asupra materiei din acea regiune.”
Relativistă, matematică! explicație aiurea: „ Fiecare magnet produce o zonă invizibilă de influență în jurul său... Oamenii de știință caii aceste câmpuri de influență invizibile. Puteți face câmpurile magnetice vizibile pentru ochi folosind așchii de fier presărați pe o bucată de hârtie cu un magnet sub formă de pământ.”
Relativistă, matematică! explicație aiurea: „Două tipuri de obiecte fizice trebuie să coexiste: particule... și câmpuri.”
Relativistă, matematică! explicație aiurea: „Câmp: o regiune de spațiu... regiune: o porțiune de spațiu... spațiu: extinderea infinită a câmpului”
„Acest mediu de propagare, Eterul trebuie să existe. Acest mediu trebuie să fie un gând proeminent în investigațiile noastre. ” Tratat de electricitate și magnetism - JC Maxwell
„Conform Teoriei Generale a Relativității (bunk pur), spațiul fără Eter este de neconceput. " -A. Einstein
„Cuvântul Eter are conotații extrem de negative în fizica teoretică doar din cauza asocierii sale trecute cu opoziția cu relativitatea. Acest lucru este regretabil pentru că, dezbrăcat de aceste conotații, surprinde frumos modul în care majoritatea fizicienilor subțiază de fapt vidul. Conceptul modern de spațiu în vid confirmat de fiecare experiment este un eter relativist. Dar nu spunem asta pentru că Eter este un termen tabu. ” — Robert B. Laughlin
„Einstein și oamenii lui au reificat spațiul ca „ceva” care „a făcut lucruri” și „a acționat asupra lucrurilor”. Aceasta este eroarea reificării atributelor și este o eroare titanică a gândirii și teoriei. Einstein a dat vina muștelor (forțelor) pe fecalele cailor (spațiul), ignorând complet calul (câmpurile) în totalitate. Această idioție care irosește creierul poate și trebuie să se încheie cu timp și minți inteligente pentru a vedea clar. Nimeni care a trăit vreodată nu a văzut spațiul „făcând” ceva. ” -Autor
„Nimic nu este „împușcat” din laserul în mișcare. Câmpul electric se poate „immerge în mediu” doar la viteza definită de acel mediu. Lumina poate călători doar la viteza luminală așa cum este definită de mediul dielectric și relația sa dimensională de unu peste c pătrat, o constantă numerică. Lumina nu este o proiecție materială, este un proces inductiv, un proces al Eterului”. -E. Dollard
„Mama natură a sunat, a spus că nu a creat niciodată o „încărcare negativă”, ci doar descărcarea unei sarcini. Ea vă informează că, dacă

puteți produce o „încărcare negativă”, ea poate produce un copil însărcinat și gheață încinsă ”-Autor
Majoritatea tot ceea ce atingeți în fiecare zi își are nașterea cu Tesla. Absolut nimic din ceea ce folosești, atingeți sau aveți nevoie sau nu își are originea în scrierile sau creațiile lui Einstein, dintre care nu există. Tesla a descris relativitatea drept „un cerșetor învelit în violet pe care oamenii ignoranți îl iau drept rege”. Teoria, a spus el, înglobează toate aceste erori și erori și le îmbracă într-o matematică magnifică! îmbrăcămintea care fascinează, uimește și îi face pe oameni orbi la erorile de bază. Teoria este ca un cerșetor îmbrăcat în violet pe care oamenii ignoranți îl iau drept rege. Exponenții săi sunt oameni foarte străluciți, dar ei sunt mai degrabă metafizicieni decât oameni de știință. Nici una dintre propozițiile relativității nu a fost dovedită.” – N. Tesla
Ce este Eterul sau, în mod specific, ce știm despre același lucru? Eterul este planul inerțial a cărui axă XYZ este în fiecare „punct” în care spațiul poate fi găsit în Eter, dar nu invers, dar, desigur, acest Eter precede spațiul însuși și definește spațiul care este corelațional doar cu mărimile (nu masa, care este domeniul Eterului) și timp. Această membrană/plan inerțial poate fi adusă în fenomenalizare prin perturbații magnetice ale planului dielectric sau, de asemenea, în polarizare din electrificarea unei mase
creând o bulă Ether, sau portal, la fel gravitația și altele. Eterul se poate mișca spațial (mai degrabă spațiul se mișcă în Eter) ca polarizat (magnetism) centripet (dielectricitate sau gravitație) sau centrifug, în funcție de varietatea câmpului, magnetic, gravitațional, electric, dielectric. Ceea ce se mișcă și mișcarea în sine este diada aoristos a grecilor, Principiul și atributul sunt una și aceeași entitate, la fel ca și lumina și iluminarea. Voință și voință. A vorbi despre Eter și un balon sau vârtej de Eter este doar bifurcarea conceptuală a unui singur lucru, diferențiat în principiu (ca Eterul), față de sine însuși în atribut (ca un vârtej, mișcare sau cauzator de câmp), dar aceasta diferențierea este pur un construct bazat pe conștiință empiric.
Un punct extrem de important care trebuie înțeles, altfel nimic nu poate fi înțeles despre nimic cu adevărat, este că Eterul dă naștere doar Eterului. Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă că câmpurile magnetice sunt mișcările și terminațiile rezultate ale câmpurilor electrice, care este un alt vector spațial al mișcării Eterului, sau o dominație radială centripetă dielectrică a Eterului dă naștere aparițiilor macro-magnetice ale magnetismului, ca în cazul unui magnet permanent. Câmpurile de eter dielectric în forme geometrice speciale dau naștere la crearea materiei care ea însăși este o formă stabilă („forță nucleară puternică”) a dielectricității, care are apoi propriul câmp, câmpuri gravitaționale centripete. Toate câmpurile au fost create sau sunt rezultatul încetării altui câmp al Eterului. Acest punct extrem de important nu poate fi pierdut sau înțeles greșit, altfel nimic nu poate fi înțeles.
Întreaga umanitate este în prezent concentrată pe modalități eficiente de a transforma un tip sau o modalitate de mișcare a Eterului într-un alt tip! Apa în cădere (câmp eter gravitațional centripet) este forțată să treacă printr-o turbină care forțează un câmp eter magnetic polarizat să provoace un cuplu pe un reflector dielectric (Un reflector dielectric este, în realitate, un mediu de transmisie dielectric [aș dori], este un " reflector magnetic”, astfel încât să poată, în electrificare, să fie pulsat și planul său inerțial inter-atomic dielectric superluminal strâns ca un câmp magnetic extins provoacă

torsiune precesională dielectrică, care produce electrificare), iar această structură de cupru creează electrificare, o altă perturbare polarizată a eterului electric. pentru a reflecta în jos liniile și prin substații pentru a vă alimenta cuptorul cu microunde (câmp eter electromagnetic, polarizat) sau unitatea sau ventilatorul dvs. de curent alternativ, astfel încât să aveți un câmp electric al eterului care se aruncă la „sfârșitul liniei” de la generatorul de curent alternativ. la motorul de curent alternativ. Raze de lumină (structură dielectro-electromagnetică, cu o componentă dielectrică radială și coaxială) de la soare, aceste inducții dielectrice (câmp eter, radial) provoacă inducție în celulele solare și alimentează alte tipuri de cerințe și nevoi de câmp. Întreaga umanitate este în afacerea de a folosi sau de a crea (majoritatea fără să știe) manipulări de teren. Reacții nucleare bazate pe câmpuri dielectrice stabile de materie, care sunt în geometrii atomice instabile, care radiază particule nucleale (radiația fiind o funcție de câmp a eterului). Arderea cărbunelui inflamabil, sau gazului sau petrolului, o parte din masă, care ea însăși este o unitate de câmp dielectric în elementul nuclear, atomul. În loc de „conservarea energiei”, ar trebui să fie numită „conservarea eterului”. Cu toate acestea, toate câmpurile sunt induse sau transferate printr-un altul numai de eter, aceasta înseamnă că inducția nu poate avea loc acolo unde eterul nu este și, de asemenea, înseamnă că (descoperirea lui Tesla) inerția și impulsul pot fi descărcate prin echilibru cu Eterul printr-un efect special . mijloace de împământare. Înseamnă că un terawatt de putere poate dispărea fără efect rezultat sau că ați putea crea un sistem în care un corp ar putea decelera de la 1000 MPH la 0 fără impuls, frecare sau inerție rezultată. Contrar credinței populare că „energia nu poate fi distrusă, ci doar transferată” este un mit. Acest lucru este valabil doar dacă inducția este posibilă și naturală, energia poate fi într-adevăr „pierdută” complet, așa cum a fost descoperit pentru prima dată în stațiile de generare AC unde, înainte ca generatoarele să ajungă la inerția de lucru, o putere enormă este pierdută pentru o perioadă scurtă de timp, fără rezultat. risipirea în lumea noastră. Eterul este mediul „final” (Tesla a schimbat adesea termenul „mediu” cu „eter”) – fiind un „fluid” perfect și transportând purtători independenți. Tesla a spus că radiația electromagnetică s-a propagat, ca undele sonore în Eter. GR și QM, cultul cuantic, au înlocuit eterul ca „materie întunecată” care, conform calculelor lor (probabil incorecte), cuprinde aproape tot universul. Ceea ce înseamnă de fapt, în neînțelegerea lor miopică, că puținele procente rămase din Univers sunt doar câmpuri eterice grupate în forme stabile (pentru o perioadă) ca plasmă, elemente, magnetism, gravitație și altele asemănătoare. Prin urmare, în cele din urmă, desigur, totul este Eterul.

„Păcat, Sir Isaac, ți-au estompat renumele și ți-au răsturnat marea știință. Acum o manivelă cu părul lung, pe nume Einstein, dă vina pe înaltele tale învățături. (el) spune: materia și forța sunt transmutabile și greșite. legile pe care le-ai crezut imuabile. Sunt mult prea ignorant, fiule, ca să înțeleg scheme (nebunești) atât de fin întoarse.” - N. Tesla (Fragmente de bârfa olimpică. de Nikola Tesla despre Einstein)

„Eterul este cauza oricărui câmp magnetic. Electricitatea nu ar putea exista fără Eter. Eterul este mediul pentru toate undele EM, de la radio la gamma. Fiecare particulă din univers este scăldată într-o mare de eter, inclusiv (așa-zișii) electroni ai atomilor și ai plasmei. Eterul este modul în care particulele „știu” că se mișcă aproape de

viteza luminii în vid, chiar dacă sunt accelerate foarte lent. Când Eterul se răcește suficient, proprietățile lui se schimbă provocând fenomene ciudate atât atomilor, cât și luminii. Folosirea temperaturilor foarte scăzute este o modalitate de a izola exact ceea ce afectează Eterul; temperaturile reci sunt pentru fizica eterului ceea ce acceleratorii sunt pentru fizica particulelor.” - N. Tesla
Tesla spunea despre teoria relativității: „o masă de erori și idei înșelătoare, violent opuse învățăturilor marilor oameni de știință din trecut și chiar bunului simț”. - N. Tesla
Tesla a declarat că nu există nicio energie în materie, în afară de cea primită din mediul său, adică Eterul. Aceasta este afirmația cea mai suprimată a lui N. Tesla însuși: „... Presupunând că corpurile acționează asupra spațiului înconjurător provocând curbarea acestuia, mi se pare simplu că spațiile curbe trebuie să reacționeze asupra corpurilor și producând opusul. efecte, îndreptând curbele. Deoarece acțiunea și reacția sunt coexistente, rezultă că presupusa curbură a spațiului este cu totul imposibilă - Dar chiar dacă ar exista, nu ar explica mișcările corpurilor așa cum au fost observate. Numai existența unui câmp de forță poate explica mișcările corpurilor așa cum s-a observat, iar ipoteza lui nu are curbura spațiului. Toată literatura despre acest subiect este zadarnică și destinată uitării. La fel sunt toate încercările de a explica funcționarea universului fără a recunoaște existența Eterului și funcția indispensabilă pe care o joacă în fenomene. A doua mea descoperire a fost un adevăr afizic de cea mai mare importanță. Întrucât am căutat în întregime înregistrările științifice în mai mult de o jumătate de duzină de limbi pentru o lungă perioadă de timp, fără să găsesc cea mai mică anticipare, mă consider descoperitorul inițial al acestui adevăr, care poate fi exprimat prin afirmația: Nu există energie în materie. decât cea primită de la mediu. - N. Tesla
„Sunt că spațiul nu poate fi curbat, din simplul motiv că   - N. Tesla
„Oamenii de știință din ziua de azi au înlocuit matematica cu experimentele și se plimbă prin ecuație după ecuație și, în cele din urmă, construiesc o structură care nu are nicio legătură cu realitatea. ” - N. Tesla
„În scrierile lui JJ Thompson se constată că el considera propagarea dielectrică și propagarea magnetică pot fi independente. De asemenea, se ia în considerare faptul că   . Acest lucru se găsește și în scrierile lui CP Steinmetz,
„Tranzitoriu în spațiu”, din „Teoria și calculul fenomenelor electrice tranzitorii”. Here este „Histéréza eterului”, alternativa la conceptul de radiație electromagnetică”. -E. Dollard
„Când ia naștere curentul electric, el pune imediat eterul din jur într-un fel de mișcare instantanee, a cărei natură încă nu a fost determinată cu exactitate. În ciuda continuării cauzei acestei mișcări, și anume curentul electric, mișcarea încetează, dar Eterul rămâne într-o stare potențială și produce un câmp magnetic Că câmpul magnetic este o stare potențială [a Eterului] este demonstrat de [existența unui] magnet permanent, deoarece principiul conservării energiei exclude posibilitatea unei stări de mișcare în acest caz.Mișcarea eterului, care este cauzată de un curent electric, va continua până când forțele [electro-]motrice care acționează sunt compensate de forțele pasive echivalente care decurg din deformarea cauzată. prin mișcarea Eterului însuși”. -(„Cu privire la investigarea stării eterului în câmpurile magnetice” de Albert Einstein)

„În ziua în care știința începe să studieze fenomenele non-fizice, va face mai mult progres într-un secol decât în toate secolele anterioare ale existenței sale. ” - Nikola Tesla (referitor la știința eterului)
„Pentru a înțelege electricitatea, trebuie să înțelegeți contraspațiul, altfel este imposibil. Eric P. Dollard
„Prezentul este ttwirs; viitorul pentru care am lucrat, este min· - N. Testa _
H«
-Nikola Tesla
„Atât câmpurile dielectrice, cât și cele magnetice exercită forță mecanică asupra Sistemului de mărginire al așa-numitelor „conductoare”. Aceste forțe mecanice, cele ale dielectricului și cele ale magneticului, exercită acțiuni astfel încât să își mărească coeficienții de inducție, adică „capacitatea” dielectrică și „inductanța” magnetică sunt crescute. Astfel, câmpul dielectric atrage conductorii mai aproape unul de celălalt, mărind contraspațiul. În schimb, câmpul magnetic împinge conductorii unul de celălalt, mărind spațiul. Prin aceasta putem spune că câmpul dielectric este contractat, iar câmpul magnetic este expansiv. ” - E. Dollard
TEM (electromagnetice transversale) Unde: 1. TE - electrice transversale (dielectrice) 2. TM -magnetice transversale 3. TEM - dielectro-electromagnetice transversale cu dielectric ca axa Z coaxială longitudinală.
Unde longitudinale: 1. LD - Dielectric longitudinal 2. LM - Magneto longitudinal 3. LMD - Magneto dielectric longitudinal.

1. Dielectricitate - Generată de un condensator, fenomene contraspațiale; Stocarea și returnarea energiei dielectrice.
2. Magnetism -Generat de o bobină de sârmă, electricitate în descompunere, fenomene spațiale; Stocarea si returnarea energiei magnetice; forța electro-motorie; linii pe secundă.

Inducție electromagnetică - timp și magnetism; produce topirea; radiatii. Inducție dielectrică - lumină mai strălucitoare, fără topire, frecvență mai mare, consum mai puțin de energie, scânteie albastră, creștere și generare.

1) timp, t, secundă
2) spațiu, l, centimetru
3) magnetism, , Weber
4) dielectricitate, , Coulomb

Câmp dielectric = Phi/LxT (Weber pe centimetru-secundă) Câmp magnetic = Psi/LxT (Coulombi pe centimetru-secundă) Inducție electromagnetică: E (volți) = Phi/timp Inducție magneto-dielectrică: I (Amperi) = Psi/timp
Dielectricitatea este granița eterului, planul inerțial și membrana la care doar un alt câmp polarizat conjugat poate cuplul pentru a crea alte fenomene.
În mod fundamental, oamenii nu își pot învăța mintea în jurul faptului că deplasarea unui câmp magnetic împotriva unui reflector magnetic care provoacă electrificarea străpunge membrana eterică și este transferul inerției de la un motor principal (apa care mișcă magnetul, sau vântul, nuclear etc.) în crearea energiei electrice și, prin modul naturii, dielectricitatea se termină în crearea materiei. Nu există nimic în magnet sau în bobina de cupru care creează electrificare, geometriile câmpului magneto-dielectric ale ambelor lucrând împreună ca co-principii conjugale în mișcare opozițională în și ale naturii creează curentul electric. Acesta este motivul pentru care Tesla a spus că „nu poți obține energie din materie”. Contraspațiul este literalmente spațiul dintre spațiu însuși, membrana omniprezentă a Eterului care

necesită forțe de câmp conjugate pentru a-l aduce în spațiu sau pentru a crea fenomene electrice sau dielectrice sau magnetice, sau chiar crearea materiei.
Cum comprimați sau strângeți ceva care nu este „acolo” (în spațiu)? După câmpuri și numai după câmpuri, care toate câmpurile sunt eter prin natură. Eterul induce Eterul, ca oricare dintre mai multe tipuri diferite de câmpuri sau fenomene, în funcție de scenariu.
Eterul încearcă întotdeauna să se termine înapoi în contraspațiu, originea și punctul său de sprijin, doar prin reciprocitate, mișcări și nenumărate alte fenomene este „ținut” în spațiu (pentru scurt timp, dar o etemitate măsurată prin viața lui orice om). Spunând „contraspațiu” vorbim despre Eterul însuși, despre principiul său, despre domeniul său. Spațiul este vectorul fenomenelor, contraspațiul este punctul de sprijin al fenomenelor și este planul inerțial sau membrana Eterului din care se manifestă toate fenomenele în spațiu. Contraspațiul este noumenul, care, atunci când este perturbat, dă naștere unor fenomene. Atunci trebuie pusă întrebarea, cum produce Eterul, unde nu există câmpuri, ceva de la început? Grecii au răspuns asta cu mult timp în urmă și răspunsul este divin simplex, totuși lăsat pentru alt articol.
Magnetismul este pur radiativ, este terminarea electrificării și produsul secundar de final de drum al dielectricității.
Dielectricitatea este înainte de orice altceva în schema din patru părți a Unificării Forței.
. Deci, cum puteți scoate magnetismul din dielectricitate, deoarece magnetismul necesită ca un subiect să emane din sau el însuși este punctul de terminare al masei în mișcare sau al electricității pe măsură ce se termină? Răspunsul este că dielectricitatea se termină în crearea materiei, care ea însăși are apoi în această relație conjugată, magnetismul ca principiu radiativ (protonul, așa cum se găsește în hidrogen, elementul cel mai abundent este dominant magnetic, este dinamul de încărcare polarizat pentru descărcarea sa. planul volumului magneto-dielectric interatomic). Creația (dielectricitatea) și radiația (magnetismul) și cele două produse secundare ale lor, electricitatea și masa, sau gravitația ca atribute centripete sunt asociate cu masa/materia.
CAMP
(magneto - gravitațional)
(electromagnetic)
(gravitational-dielectric) centripeta!
TOATE ÎNCĂRCĂRILE, DESCĂRCĂRILE, MIȘCĂRILE CENTRIFICE ȘI CENTRIFUGE CONJUGĂ ÎN ECHILIBRI DE ACUMULATIV SPAȚIAL ȘI CONTRACPAL SKÌCTRIFICAO
O«ΨχΦ
Ψ « Psi (Inducție dialactrică) X Φ « Phi (Inducție magnetică) »,1
Geometria precesională (vortex) este, de asemenea, Phi-Phi-lPrecession
În modelul discului dublu cu hiperbolă magneto-dielectrică, precesia se datorează magnetismului nucleal inerent protonului (protonilor) din centrul fiecărui volum atomic magneto-dielectric, care este cauzat să precedeze de puternicul plan inerțial dielectric și, de asemenea, de magnetic. planul polarizat de expansiune a axei Z pentru a precesa în natură inițiatorului său de vârf, dinamo-ul nucleal protonic care este împins la precesiune în fază coerentă de către planul inerțial dielectric puternic și saturat.
Trebuie să existe 3 ASPECTE COERENTE pentru ca un magnet să fie un „magnet” și, prin urmare, să aibă incomensurabilitate „perfectă” a câmpului care definește un permanent (sau un electromagnet) cu

proprietățile sale atribuționale. 1. Planuri inerțiale dielectrice pe axa XY în alinierea incomensurabilității câmpului coerent. 2. Extinderea magnetismului alternativ spațial circular pe axa Z în alinierea incomensurabilității câmpului coerent. 3. Învârtirile planului inerțial dielectric coerent în fază funcționează toate în aceleași mișcări radiale centripete ale alinierii incomensurabilității câmpului.
PHI
137,5077 grade
PRECESIA MAGNETICĂ NECESITATĂ ÎNTR-UN SISTEM MAGNETO-DIELECTRIC DE LEGARE
precesie de 42,5 grade
A MURI
dielectric 21,246 grade

42,4923 X Phi = 68,7539 precesiune maximă = 1   137,5077 = Phi
137,5077 grade
PHI   6
RAPORTUL GIROMAGNETIC DE PRECESIE
Raporturile giromagnetice și precesia magnetică nu sunt nimic din descoperirea mea, acest principiu este parte integrantă a tuturor tehnologiei imagistică prin rezonanță magnetică (RMN), imagistica prin rezonanță magnetică nucleară (NMRI), cu toate acestea întregul domeniu al tehnologiei RMN este lipsit de sens și nu are idee că o permanentă magnetul prezintă acest lucru datorită geometriei speciale a câmpului magneto-dielectric. RMN-ul folosește o putere enormă pentru a genera aceste precesiuni magnetice, care contraste de câmp sunt apoi folosite pentru a imagini și a determina ceea ce este scanat. În crearea imaginilor RMN este utilizată o putere de pulsație enormă, totuși se folosește un singur impuls mare pentru a crea o geometrie magnetică precesională identică în magnetul permanent. Așa cum este cazul majorității tehnologiei, lucrurile sunt descoperite și perfecționate fără să înțelegem sau să ne pese de principiile din spatele lor.
De ce aparenta „obsesie” de a folosi giroscoapele în realizarea de modele și analogii ale magnetismului? Faptul este că ambele au 3 axe importante și, important, un al patrulea principiu aproape identic, planul cuplului inerțial sau volantul giroscopului, care este oglindit aproape identic în planul inerțial dielectric. Dintre cele două modele, singurele diferențe sunt că unul este fizic, iar celălalt este magnetodielectric sau bazat pur pe câmp. Cu toate acestea, ambele folosesc principii de fazare, spin, inerție, coerență și accelerare, în plus pe cel al cuplului. Analogia se termină, desigur, la inducțiile de câmp care sunt la distanță și nu sunt mediate de particule sau contact. Mai jos: Unghiuri detaliate și grade de precesiune (nu la scară) într-un sistem perfect „magnet”. Raportul Phi-Phi (dielectric) -1 (magnetic). Sau un raport de 3,23606 dielectricitate la 1 magnetic. Unghiul de precesiune și frecvența magnetică este 42,4923 (~42,5). 42,5 ï Phi = 68,7539 grade precesie maximă în sistemul conjugat.____

DIN 21,25 DEOREES CU
RAPORTUL PHI-PHI·!
UN DOMENIU DE 137,5
58,1308 grade
137,5077 grade
DIELECTRIC

DIELECTRIC LA
PHI
GRADE (·PHI X 2).
PRECESIE MAGNETICA
DIN 42,5 DEOREES (·1)
79,3769 grade
100,6 grade
RAPORT MAGNETIC DE
3.23606 DIELECTRIC
LA 1 MAGNETIC
42,4923 grade
21,24605 grade
68,75394 grade

Identic cu CW pe CW sau CCW pe CCW al magneților care se apropie, giroscopul care se învârte se va ridica în aer (voidance) numai atunci când este rotit în Opus FAZA DE MIȘCARE a volantului său, dacă un volant giroscopic se mișcă în sens orar și volantul este mișcat. CW, există o contra-vidență puternică, totuși, dacă un volant se mișcă CW și o mișcare CCW aplicată este aplicată sistemului giroscopic, atunci volantul se va ridica la acea mișcare, care este vârful său contraspațial de golire. Magnetismul este identic prin aceea că abordările CW pe CW sunt un cuplu de o rezistență imensă a planului inerțial contra-voidance. Reținând că în orice magnet perfect, dielectricul este de 3,23 (phi ori de 2) ori mai mare decât magneticul care este 1. Un raport de 3,236 la 1.
Golul centripet spre centripet este prima cauza operațională atât pentru gravitație, cât și pentru magnetism, această mișcare vortex către echilibru prin vid este modul în care ambele mase se autogolează în echilibru și modul în care dielectricitatea se autogolează în echilibru prin introducerea reciprocităților magnetice de joasă presiune în colaps contraspațial. .
Precesia și fazarea planului inerțial dielectric (fiind în fază odată electrizat) este al doilea atribut al geometriei magnetodielectrice dublu -hiperbolă-disc a Incomensurabilității câmpului.
Incomensurabilitatea câmpului coerent în conjugarea fenomenelor de câmp în mișcare inversă (magnetism și dielectricitate) într-un sistem de legare necessitâte această geometrie specială (vezi mai jos) și, în plus, fazarea coerentă precesională care cuprinde nu numai polarizarea câmpului magnetic care este definitoriu, dar fenomenele sale de spin vortex ca precesează protonul (protonii) nucleului împotriva planului inerțial dielectric și, de asemenea, rezultă precesează, într-un model de vortex, dominanțele macro-magnetice polarizate ale „magnetului”.
Trei părți sunt în joc în două forțe de câmp care sunt opoziționale de 180 de grade în cadrul unui sistem de limite, geometria conjugată spațial-contraspațială a dielectricității centripete radiale și magnetismul centrifug circular (și centripet). Atât magnetismul, cât și dielectricitatea, în sistemul de legare, se depărtează unul de celălalt și, de asemenea, (compuse de returul magnetismului centripet) se deplasează sau se precesează unul împotriva celuilalt. Polarizarea este înțeleasă (din secțiunea despre magnetism de mai jos), totuși ultimul și ultim principiu mai complex (dar complet simplex și logic) al precesiei reciproce a câmpului este necesar pentru a demonstra mișcarea vortexului reciprocă a magnetismului într-un sistem în faze de dominanță dielectrică.

Polarizarea este necesară de definiția magnetismului în sine, dar și în al doilea rând, așa cum am menționat anterior, magnetismul nu există niciodată în sine și doar ca atribuire a electricității care se termină printr-o masă capacitoare dielectric sau altfel (TEM, câmp circular în jurul liniilor AC și DC etc. .)· Această necesitate conjugată a naturii este, adică, că magnetismul este prezent doar ca un atribut al altuia care este anterior (totuși ambele sunt coetemale și consubstanțiale, sau „unde există unul îl vei găsi întotdeauna pe celălalt”). , adică „CARE este sursa sau locul de polarizare?” Eterul fiind contraspațial, o perturbare polarizată în expansiune spațială este secundară unui precedent care inițiază polarizarea. În cazul unui „magnet” (obiect dielectric), planul inerțial dielectric provoacă precesia protonului (protonilor) situat la vârf, care, de asemenea, provoacă precesia necesară, totuși echilibrul perfect al precesiei față de planul dielectric este un raport de 1 față de Phi. Acest unghi este de 42,492 (42,5 ~) grade, care este, de asemenea, frecvența în Mhz/T a protonului, totuși aceasta este publicată incorect ca 42,5781, este în echilibru perfect la 42,492, dar aceasta este o diferență minoră. Într-un magnet perfect, cu proprietăți perfecte, raportul dintre prezența dielectricității și magnetismului este de 3,23606 (phi x 2) cantități de dielectricitate la 1 parte cantitate de magnetism. Acesta este motivul pentru care un „magnet” este într-adevăr un obiect dielectric, cu toate acestea, calitățile contraspațiale și radiale ale dielectricității fac acest lucru aproape inaparent oricărei anchete observaționale senzoriale convenționale.
Deoarece magnetismul este radiație prin definiție, acest raport de încărcare „permanent” rezultat de 3,23606 dielectric la 1 parte de magnetism (într-un exemplu perfect) este menținut pe loc. Dacă ar fi într-un raport de 1 la 1, atunci după ce băncile de condensatoare ar scădea încărcătura prin bobine pentru a induce dezechilibrul în „magnet” în creare, atunci rezultatul, desigur, nu ar fi diferit decât înainte de inducția electrificată de la bobine în „magnet”. Acesti feroni speciali, sau compozitul zăbrele-neodim (în special) permite reținerea sarcinii dielectrice „permanent”, cu excepția cazului în care, desigur, este distrus de sarcină, șoc, căldură etc.
Caracteristica unui giroscop care se rotește este că pare să sfideze gravitația și precesiunea, în timp ce un giroscop care nu se rotește cade. Cauza mișcării de precesiune și stabilitatea giroscopului față de cădere este atribuită forței externe a gravitației, totuși aceasta este incorectă, se datorează masei care se învârte centrifug care se mișcă împotriva unui loc de câmp centripet creat în centrul volantului din contranatural. mișcarea, iar acesta este, de asemenea, cuplul contraspațial inerent unui giroscop fizic care provoacă precesia acestuia și exercită un cuplu „în lateral” asupra vectorului moment unghiular. Acest cuplu produce rezultatul non-intuitiv al precesiunii. Prin analogie, în prezența unui câmp dielectric aplicat, cuplarea reciprocității magnetice polarizate cu câmpul dielectric produce un cuplu care precedă vectorii magnetici radiali ai axei Z în expansiune și îi determină să preceadă în jurul mișcării câmpului dielectric. Protonii precesează în mod coerent atunci când sunt în prezența unui câmp dielectric puternic. Frecvența la care are loc precesia se numește frecvența Larmor. Acest lucru determină un câmp magnetic oscilant și de precesare care poate fi măsurat.
În electrificare, în crearea unui „magnet”, nu numai vectorii XYZ ai planurilor inerțiale magneto-dielectrice sunt aduși în coerență, la fel și direcțiile „volantelor” lor dielectrice sunt amplificate în aceeași

direcție. La fel ca analogia noastră giroscopică, puteți avea 10 giroscoape cu volantele lor care se rotesc în direcții diferite și totuși axa lor XYZ a volumelor magneto-dielectrice este încă aliniată, totuși, atingând 10 în același timp, veți obține o incoerentă precesională variată. reactii. Totuși, așa cum este în cazul electrificării și saturației dielectrice în crearea unui „magnet", toate câmpurile interatomice dielectrice sunt accelerate într-un singur impuls de coerență dielectrică fază. Acesta este, de asemenea, motivul pentru care abordările magnetice CW pe CW provoacă o rezistență imensă la presiunea eterului (contra-vaziune), deoarece impulsul dielectric al tuturor trilioanelor de atomi din „magnet" rezistă cuplului de rupere de la o presiune exterioară de contra-vaziune. Aceasta este precesiunea în fază post-electrificare în crearea unui magnet.
Crearea unui magnet din saturația dielectrică este primul pas în crearea predominanței macro-magnetice, dar precesia magnetică în fază în electrificare este puterea motrice din spatele „atracției și respingerii puternice" (mai degrabă golire și contra-voidance). Această fazare dielectrică provoacă fazare coerentă precesională de proton(i) și, de asemenea, fazarea câmpului magnetic în felul acesta. Presiunile tuturor sunt precesate și polarizate împotriva inversării celei mai mici presiuni.
Conurile de orientări posibile devin conuri de precesiune posibilă pentru momentul unghiular și vectorii magnetici în prezența unui câmp dielectric de cuplare.
Mai jos: Fazarea dielectrică în crearea unui magnet este responsabilă pentru cuplul enorm fie al golirii, fie al contra-vidării („repulsie")
· Acest cuplu enorm compus din trilioane de planuri inerțiale dielectrice inter-atomice în fază este o componentă principală a presupunerea inexactă că „atracția sau repulsia" magnetică este condusă sau are cauza sa în magnetismul însuși, când de fapt aceasta se datorează dielectricului în
fază.____
TORSIUNE COERENTA SAU INCOERENTĂ CREAȚĂ DE PRECESIA ÎN SAU DEFAZĂ
Proprietățile vectoriale clasice ale momentului unghiular al unui giroscop sunt analoge cu multe dintre caracteristicile importante ale proprietăților vectoriale ale inerției magnetice mecanice. Motivul pentru analogia strânsă se datorează conexiunii importante și critice dintre planul inerțial dielectric și momentul unghiular din cauza accelerării dielectricului sau spin. De exemplu, masa rotativă a unui giroscop posedă moment unghiular, care poate fi reprezentat de un vector a cărui direcție este de-a lungul axei de rotație de simetrie. Un giroscop într-un câmp precedă, adică axa de rotație precedează în jurul direcției câmpului contraspațial.
Ce factori determină rata de precesiune a giroscopului? Răspunsul este forța câmpului la centrul de rotație și momentul unghiular inerent al giroscopului sau, în acest caz, planul dielectric și accelerația acestuia. Dacă momentul unghiular, care este determinat de viteza unghiulară a spinului și de masa giroscopului, este constant, viteza de precesiune ω este determinată numai de forța câmpului centripet, astfel încât să existe o proporționalitate între viteza de precesiune și forța câmpului centripet, unde γ (comparativ cu raportul magnetogir) este constanta de proporționalitate scalară dintre frecvența precesională și forța câmpului centripet, ω (frecvența Larmor) = yeH
MAGAI¿ IK PRIX ESSIOX 42.4932 Mhz Γ și grade
M \GXE I ()G\ Rie R \l IO - 1 IO 1.618033 (\2) DIEE1X I RK "Lariiior Precession"

< ( )I”1 RH,Il I 6 21114 K< il IW lui 1er
SOI RC E OE AEE MAGXE I IC \ OR I EX M()\ EMEX IS
Geometrie câmpului (static).
„Natura crește, crește, se mișcă, curge și radiale de-a lungul celor mai joase linii de presiune de câmp” - Autor
— = = φ (Phi) = 1,61803399... 4 « =137,507764°... -137,5°
Descoperire: Magnetismul face și trebuie (la fel ca toate câmpurile) să se schimbe de-a lungul gradienților de presiune cei mai scăzuti în afară și în și înapoi. Nu poate fi altfel. Fără a-l căuta sau a aștepta să găsească același lucru, reiese că toate liniile de vortex centrifuge și centripete stabile magnetice radiază și se schimbă într-un model identic cu floarea soarelui și alte organizații de creștere la 137,52788 de grade. Presiunea magnetică urmează linii de , dintre care cercul de aur al centrifugei
și vortexurile centripete ambele se mișcă este; , și, de asemenea, mutați la
grade. 85 este la Phi la fel cum Phi este la 1, în plus 137,5077 este Phi, la care mișcările sunt la dielectricul
discul de acreție centripet radial al planului inerțial este mai îngust în realitate decât 36 numai datorită gradienților de presiune magnetică care intervin. Cu toate acestea, geometria sa ideală se extinde până la 36 de grade, cu toate acestea proporțiile raportului de aur sunt păstrate pe tot parcursul.
Dedesubt: Stânga, curgere centrifugă tora în jurul unui disc magnet, gradienți de presiune magnetici righi cu presiuni mari care arată ridicate, nu la scară. Același model din dreapta este reprodus în electrificarea planului inerțial dielectric împotriva unui câmp magnetic în timp.
ovaz moiré
Fig. 3.6
Modelele dintr-un amestec tridimensional BZ sunt mai complexe. Unul dintre cele mai simple, analogul unei spirale bidimensionale, este valul setoli (a), care se poate curiza pe sine pentru a forma un inel setoli. Inelele setoli răsucite au structuri mai complicate (b). (Imagini: Arthur Winfree, Universitatea din Arizona.)
„Am întâmpinat mari dificultăți în a concepe existența vórticelor într-un mediu, unul lângă altul, care se rotesc în aceeași direcție în jurul axelor paradei. Porțiunile contigue ale vórtices consecutive trebuie să se deplaseze în direcții opuse și este greu de înțeles cum mișcarea unei părți a mediului poate coexista cu și chiar produce o mișcare opusă a unei părți în contact cu acesta.Într-un mecanism (mecanic), atunci când două roți sunt destinate să se rotească în aceeași direcție, o roată este plasată între ele, astfel încât să fie în angrenaj cu ambele, iar această roată se numește „roată inactivă”. Ipoteza despre vórtices pe care trebuie să o sugerez este că un lighean de partiole, acționând ca roți inactiv, este interpus între fiecare vârtej și următorul, astfel încât fiecare vârtej are tendința de a face vórticele învecinate să se rotească în aceeași direcție.” - James Clerk Maxwell
"Divin? Sfânt, sau nesfânt? Care este această forță invizibilă, acest magnetism care poate trage fierul din cealaltă parte a mâinii fără nicio grijă sau observație? ” - vechiul poeт
„Magnetismul este câmpul dielectric” - Michael Faraday
„Magnetismul este modalitatea de descărcare eterică a dielectricității în terminație. Dielectricitatea este contraspațială, magnetismul este spațial. Toate radiațiile, toate descărcările din univers sunt spațiale

prin natură și definiție. Magnetismul, prin urmare, este necesarul polarizat (creâtes spațiu) co-etern conjugat la dielectricitate. Electricitatea termină .1 ,S' magnetismul, nu ÎN magnetism, prin pierderea componentei sale dielectrice după cum este necesar; electricitatea este produsul Phi (magnetism) și Psi (dielectricitate), este, în mod definit, o modalitate hibridă de eter a produsului Phi și Psi. ” -Autor
„Ironia supremă este că noțiunea de „electromagnetism” există deloc, ceea ce în mod definit nu poate exista, iar electricitatea este produsul electrostaticului și magnetismului, adică dielectricitate și magnetism (Φ x Ψ = 0, sau electrificare). A spune „electromagnetism” este ca și cum ai spune „încărcare-descărcare” sau „bebeluș însărcinat”; este o nebunie. „Electromagnetismul” foarte tenii este un compus din două terni grecești, electron (chihlimbar, care creează, cu ușurință, sarcini electrostatice) și terni.
„magnetic”, față (μαγνήτης λίθος), care înseamnă „piatra magneziană”, „piatra magică atractivă” cu fenomene macro-magnetice naturale. Electricitatea este o modalitate hibridă de eter de Φ x Ψ. Magnetismul este descărcarea radiativă a dielectricității, sau electrificarea în descărcare, moment în care termină magnetismul 1.S în pierderea componentei sale dielectrice. Pliniu afirmă că: „în Siria, femeile fac spirele fusurilor lor din această substanță și îi dau numele de harpax (față αρπάζω, „rezonează, atrage”, la fel ca și cuvântul pentru instrument muzical cu harpă) din împrejurarea că atrage. frunze spre ea, pleava și marginile ușoare ale țesuturilor. „Ca sudi avem astăzi electromagnetismul terni care provine din dielectricitatea ternis + magnetism, care este ceea ce este electricitatea. Cu toate acestea, înțelegem greșit și credem să diferențiem magnetismul de dielectricitate și electricitate. Aceste trei sunt modalități eterice complet separate, iar electricitatea este un hibrid atât al magnetismului, cât și al dielectricității într-un circuit care lucrează împreună pentru a crea electricitate. „- Autorul
Formatul acestei secțiuni și al altor secțiuni ale acestui articol sunt create într-o manieră simplă, într-o manieră netradițională, pentru a păstra punctele importante izolate unele de altele. Pentru a compacta cât mai multă informație concisă în acest articol, am serializat ideile punctuale pentru a sunet mușcături pentru digestia și înțelegerea simplex. Acest lucru nu numai că a făcut mult mai ușoară verificarea materialului, dar și gândurile localizate pot fi extinse și li se acordă atenția pe care trebuie să o acorde în acest articol prin izolarea și stilul lor de formatare fără fir.
Ceea ce puteți și ar trebui să scoateți din acest articol și, în special, magnetismul este natura extrem de simplă, dar nu simplex, a ceea ce este magnetismul, atât în totalitate, cât și în parte, și risipește multe dintre convingerile voastre de mult timp și eronate despre atracție, repulsie, cum funcționează și interacționează magnetismul. Ce generează magnetismul și de ce geometria lui este așa cum este, dar, mai important, de ce nu poate „fi altfel” decât este. Natura nu se mișcă împotriva ei însiși ca un pescar care merge pe lângă pârâu. Presiunile mai mari le depășesc pe cele mai mici și reciprocitatea conjugată este nesfârșită în acest univers, atât în macro cât și în micro. Cu toate acestea, înțelegerea acestui lucru în ceea ce privește magnetismul și vectorii operaționali inter-atomi și geometria electrică și magnetică este extrem de prost înțeleasă și chiar mai rău.

Ordinea punctelor proeminente de mai jos nu este liniară, dar, ca un magnet, este alternativă, totuși, dacă suportați cel puțin jumătate din această secțiune despre magnetism, veți înțelege ce este un magnet în întregime, cum funcționează, de ce funcționează. , care este natura mecanicii câmpului său magneto-dielectric. Așa că plimbați-vă prin aceste puncte și claritatea se va desfășura în ceea ce privește natura magnetismului, așa cum nu ați mai văzut-o până acum, dar mai important, cel mai important, desfășurarea sa exactă.
Componenta care lipsește magnetismului este, așa cum va fi explicat, că magnetismul și dielectricitatea sunt cele două componente ale universului. Magnetismul este spațial (oricum spațiul este într-un câmp, nu invers), circulator, radiativ și polarizat atât centrifug, cât și centripet, iar dielectricul este inerțial, centripet, contraspațial și radial; radiația magnetică spațială și generarea dielectrică sau inerția. Înțelegerea acestei relații conjugate de magneto-dielectricitate este un principiu fundamental obligatoriu pentru înțelegerea magnetismului și a naturii modului în care funcționează electrificarea în crearea unui magnet și că un magnet poate fi apoi văzut pentru ceea ce este cu adevărat; și în ceea ce privește modul în care oamenii de-a lungul întregii istorii au privit un „magnet”, a privit cu adevărat spatele unui cal fără să-i fi văzut vreodată capul. Cu toate acestea, aproape toți dintre noi am muncit în această iluzie toată viața, am fost învățați la fel și toți suntem de vină. Stând pe umerii giganților, am văzut mult mai departe”, așa că acord un mare credit pentru unele dintre „cheile lipsă” acestui mister lui JC Maxwell, CP Steinmetz, Tesla în special, Oliver Heaviside și altora. După cum a afirmat însuși Eric Dollard, acest „misticism cuantic” al nebuniei și al prostiei, așa cum este susținut de Einstein și de preoții săi, a depășit raționalitatea și bunul simț. Natura nu funcționează irațional, iar cuantica, datorită multor minți strălucitoare, moare rapid. Reînvierea fizicii raționale și a înțelegerii revine după un secol de „nebunie profundă a gândirii”.
Magneții nu sunt obiecte magnetizate, ei sunt electrizați în coerență dielectrică la nivel interatomic, magnetizarea rezultată este doar produsul secundar al saturației electrice în materialul feros de o natură specifică (fier, sau neodim-fier-bor sau altfel), care permite ca efectul macromagnetic permanent (în cazul unui magnet permanent) să rămână pe loc. Toți magneții sunt prin natura lor geometrii atomice electric-dielectric-magnetice, fie permanente, fie ca câmpuri temporare induse în electromagneți.
Electrificarea unui pre-„magnet” literalmente „înfășoară arcul principal” al dielectricității, care rulează „mâinile” magnetismului într-un vortex alternativ. Totuși, spre deosebire de ceasul nostru, care în cele din urmă își desfășoară arcul principal, magnetul permanent are un arc principal care se derulează (aproape) permanent. Cum se poate auto-vânt și, în același timp, se relaxează? Datorită naturii dinamului nucleului, masa „magnetului” la nivel atomic rămâne pe loc, ceea ce înfășoară toți atomii din natură pentru ceea ce pentru oameni pare o eternitate perdurabilă, oricât de clar, doar o clipire în ochii naturii. Aceasta face parte integrantă din „elasticitatea” magneto-dielectrică a fierului și a compozitelor de fier (neodim fier bor) care pot fi, în ceea ce privește câmpurile lor respective, strânse intens și mențin acea formă de câmp. În cazul „magnetului”, la crearea sa, acesta este, ca o sferă de lut, strâns în jurul ecuatorului său într-un punct de sufocare unde rezultă o clepsidră sau o formă de gantere (vezi mai multe diagrame și dovezi de mai jos) cu punctul de

sufocare. fiind imensul plan inerțial dielectric și, de asemenea, hiperbolele spațiale fiind efectele magnetice de la electrificare.
Un magnet este, în realitate, o masă magneto-radiativă datorată A: „elasticitatea” magneto-dielectrică a materialelor feroase B: electrificarea masei feroase care determină o capacitate dielectrică mult crescută și preponderențe macro-magnetice. Magnetismul însuși este mediul atomic circular interspațial (Eter), care mediază între sarcinile atomice și capacitatea dielectrică a volumului atomic. Electrificarea determină formarea unei geometrii magneto-dielectrice unice (foarte comună însă în natură, după cum se dovedește mai jos) (vezi diagramele de mai jos), așa cum trebuie să fie cazul, deoarece magnetismul este spațial și inducția magnetică crescută nu mai poate fi conținută în inter- volumul atomic (în echilibru). Această geometrie specială funcționează ca un câmp unificat într-o fază conjugată coerentă pentru a crea o dublă hiperbolă magnetică rezultată din amplificarea dielectrică, adică capacitatea masei magnetice care a fost electrificată (vezi diagramele de mai jos). În mod convențional, noi oamenii considerăm această „acțiune la distanță” geometrie spațială-contraspațială a magnetismului alternativ ca fiind unică, totuși este incredibil de comună (demonstrată mai jos), dar neobișnuit să existe în afara geometriei inter-atomice într-un mod atât de „puternic” precum noi. luați notă în magnetul permanent care a fascinat omenirea de secole.
CUB DE NEODIMIU MAGET ÎN SPATELE FERROCELULUI AFIȘAT ORICE POL. IMAGINEA DREAPTA AFIȘATĂ FORMAREA BOLULUI DEPRESAT A MAGNETISMUL CENTRIPET DE CONVERGENȚĂ. ÎN CÂT timp ce FEROCELULA CONȚINE UN STRAT DILUUT Incredibil de Subțire de FERROFLUID, ADÂNCIUNEA EXTREMĂ A VIZIUNII CÂMPULUI MAGNETIC ESTE STRÂNTĂ ȘI DATORITĂ TO LUMINA FIE IMPUSĂ ÎN PERIFERIA FERROCELULEI ȘI DEFLETATĂ DE MAGNETISMERT ȘI LINIE DIVERSA. ÎN CÂT timp ce FEȚELE CUBULUI DE MAGNET SUNT PLATE, EXISTĂ O DEPRESIUNE ÎN FORMA DE VASC, CĂTREI CENTRU ESTE MAGNETISMUL CONVERGENT, ȘI „RIMA” ESTE MAGNETISMUL DIVERGENT CENTRIFUG, RECRRIPROCAT CENTRIFET LA POLUL OPOS. COPYRIGHT 8-2014 KEN WHEELER
Masa încărcată a alungit densitatea micro-magnetică departe de echilibrul atomic dintre periferia sa dielectrică și inter-atomică încărcată. Nu există electroni în sau cuprinzând un atom, așa cum s-a menționat pe larg. Electrificarea unei mase de feruri determină contracția electrostatică (dielectrică) în mod natural centripetă a geometriei atomice, care forțează și amplifică astfel magnetismul conjugat respins în vectorul spațial macro-magnetic, creând astfel o masă macro-magnetică așa-numită „magnet”. . Toate forțele există ca un gradient de presiune contra-spațial, conform Eterului.
Natura se mișcă doar în spirale, niciodată într-o manieră liniară, așa cum este necesar de fulcrul nul al acțiunii-reacție, centripet-centrifugal, spațial-contraspațial, generare de radiații, în sensul acelor de ceasornic, în sensul invers acelor de ceasornic, circular-radial. Orice mișcare în spirală este mișcare naturală în jurul unui punct de sprijin față de conjugatul său. Toate câmpurile, toate încărcăturile și descărcările sunt spațial și contraspațial centripete sau centrifuge. Mișcările liniare nu sunt mișcări voluminoase, dintre care, prin urmare, mișcările spațiale și contraspațiale ale naturii sunt spirai prin natură și trebuie să fie aceleași.
Nimeni nu poate întinde o bandă de cauciuc cu un deget decât dacă banda era deja în jurul unui deget curbat în spirală care se extinde și transferă energie către banda în expansiune, moment în care degetul a fost îndreptat, banda ar zbura la 90 de grade către degetul drept. . Un

deget de îndreptare (terminare, descărcare) induce o forță conjugată în apariție. La fel și cu un arc spirai într-un ceas care se desfășoară provocând înfășurarea perpendiculară (în sensul acelor de ceasornic) a acelui ceasului de-a lungul axei lor reciprocai nuli, fiind Eterul în analogie.
Vorbind despre „magnetism”, conotația imediată este cea de polaritate (N și S), totuși această abstracție spațială nu există. Magnetismul nu este decât o singură forță în sine, totuși, deoarece magnetismul este pur spațial în denotație, este polarizat, dar ca un Eter în mișcare „scufundă” și „bule”; magnetismul are o singură mișcare, nu doi, nici „doi poli”, CW și CCW sunt abstracții spațiale ale unei mișcări singulare a câmpului magnetic însuși. Nu există câmpuri statice. Concepția „polarizată” a „polarității” magnetice este un defect intelectual de mult timp în înțelegerea geometrică electromagnetică. Orice distensie spațială este în mod natural „polarizată” prin definiție prin distensie. Un obiect care se învârte de orice varietate pare să se miște în sensul acelor de ceasornic de la un capăt și în sens invers acelor de ceasornic de la celălalt, oricum obiectul se mișcă într-o direcție, nu are „no concept” de poli sau polaritate, doar oamenii ignoranți care se scarpină în cap au asta. defect perceptiv. Nu există magnetism independent (vortexul eteric) care curge printr-un magnet ca apa printr-o strecurătoare de paste și care se întorc pe sine. Nu există nicio diferență cantitativă între un magnet pre și post, dar pentru electrificarea sa și schimbarea magneto-dielectrică electro-calitativă rezultată în atribuirea ca atât coerentă, cât și macromagnetică, datorită fierului și compușilor cristalini de fier (neodim fier bor) elasticității magneto-dielectrice '. Nu există particule discrete implicate în medierea magnetismului, nici „fotoni virtuali” cuantici
și alte abstracții mitice nebunești visate de GR și QM. Toate câmpurile sunt câmpuri eterice și nu au nimic de-a face cu partiole sau raze sau altfel. Numai inducțiile spațiale și contraspațiale mediază gravitația, magnetismul, electricitatea și TEM.
Electricitatea apare doar la intersecția dintre magnetic și dielectric. Electrificarea crescută a geometriei atomice și contracția capacității dielectrice contraspațiale (creșterea) este o saturație electro-dielectrică atomică pură, dar magnetismul fiind un vector spațial (în sensul implicit polarizat, implicând mișcările sale, CW și CCW) este expulzat ca macro- magnetism datorat compresiei electro-dielectrice a geometriei atomice. Dielectricitatea fiind contraspațială este „impulsată” cu o capacitate crescută în structura atomică, iar magnetismul „expulzat” în exterior. Magnetismul se disipă pe măsură ce căldura și căldura disipă magnetismul într-o masă magnetizată cu feroni din cauza provocării expansiunii atomice și scăderea capacității „elasticității” electrice a feronilor atomici în geometria sa și readucerea echilibrului magneto-dielectric în geometria atomică. Pe măsură ce raza electrică și dielectrică este redusă, creșterea magnetismului nu mai poate fi conținută în echilibrul fostului atomic. Timp, spațiu, dielectricitate și magnetism. Numai magnetismul este o dimensiune spațială, spațiul nu este calculat de spațiu.
Electrificarea, în Plancks este produsul magnetismului și dielectricității. Numai magnetismul dă volum atomului și, de asemenea, volum universului dielectric-electric. În mod ignorant și din eroare, GR și QM au declarat că 99,9999999% dintr-un atom este „spațiu gol”, când de fapt nici măcar 0,00000001% din el este gol, este un dinam magneto-dielectric condus de spin rotativ și sarcini nucleale enorme.

Inducția magnetică fără contact poate fi ușor văzută și demonstrată în cazul în care un magnet aproape de o bucată de oțel va induce magnetic acel oțel și va crea un „magnet” temporar din oțelul nemagnetizat. Contrar credinței comune, contrariile nu se atrag. Asemănarea atrage asemenea, iar contrariile resping. Dielectricitatea respinge magnetismul și invers. Magneții nu se resping. Repulsia pol pe pol este ca și cum compresia spin Ether, nu respingerea. Polaritatea este o înțelegere greșită a spinului spațial CW și CCW (vezi mai jos pentru mai multe despre atracția inductivă).
Atomul contractat de la electrificare crește dielectricitatea și elimină magnetismul. Contracție dielectrică contraspațială datorată electrificării necessitâtes expulziei magnetice spațiale. Materialul feronului rămâne stabil de la electrificare cu elasticitatea sa magneto-dielectrică „înghețată” pe loc, dar magnetismul este în mod rezultat și prin necesitate deplasat mult din structura geometric-atomică pentru a fi expulzat din raza electric-dielectrică a geometriei atomice. Comprimarea volumului inter-atomic de la creșterea capacității dielectrice expulzează macro-magnetismul, așa cum trebuie să fie cazul. Deoarece dielectricitatea este o modalitate de eter radial contraspațial, constrângerea planului inerțial a cauzelor interatomice, rezultată din electrificare, o creștere bruscă a dielectricității și, atomic, magnetismul expulzat, care este forțat, este expulzat din structura atomică. Magnetismul este doar un versor al spațiului (fiind circular, dar nu ÎN spațiu, mai degrabă are o calitate atribuțională a spațiului, deoarece o modalitate de eter polarizat „conține spațiu”, dar nu este în spațiu). După ce a fost încărcată, masa atomică a materialului feron a crescut capacitatea și, de asemenea, fiind astfel indusă, a crescut magnetismul, dar nu micromagnetic, mai degrabă macromagnetic, creând astfel masa încărcată magnetic care a fost creată din electrificare. Saturația electrică provoacă o geometrie magneto-dielectrică distorsionată și, de asemenea, o geometrie magnéto-spațială structurii atomice speciale de feroni cu „elasticitatea” sa magneto-dielectrică unică.
Arhitectura atomică dielectric-magnetică a materialelor feroase și a materialelor feroase combinate (neodim) are o inducție specifică și o elasticitate de capacitate care permite crearea de magneți permanenți să fie electrificați pentru a crea un echilibru stabil al fenomenelor macro-magnetice ale unei „duble chiuvete” Mișcarea vârtejului eterului ca „condusă” de dominanța dielectrică prezentă în sistemul electrificat.
De obicei, așa cum este cazul înțelegerii convenționale a magnetismului, crearea unui magnet nu este „alinierea domeniilor”, dar în microscopie acest fenomen este văzut ca fiind validat. Realitatea este mai degrabă că (vezi diagramele de mai jos) incomensurabilitatea auto-asemănării în cadrul oricărui și al tuturor magneților din crearea creează accelerații în plan inerțial în fiecare dintre trilioanele de atomi care formează masa acum electrificată care este un „magnet”. Acționând ca un singur corp coerent, natura electro-geometrică în fază a noului „magnet” autocentrează atât planul inerțial dielectric la mijlocul spațial al magnetului, cât și distanța maximă dintre fiecare capăt al circulațiilor magnetice CW sau CCW. , sau rotații. Apoi rămâne întrebarea, „cum „știe” un magnet să auto-centreze planul inerțial dielectric după ce a fost electrificat la crearea acestui nou magnet? Motivul acestei autocentrari inerțiale dielectrice se datorează magnetismului conjugat rezultat din electrificare, care determină capacitatea dielectrică în fier sau compusul de fier care, prin urmare,

expulzează un fenomen de eter polarizat care începe decelerare-reciprocare la limita spațială (centrifug) a corpului fizic. magnet. Această conjugare inversă spațial-contraspațială (niciodată unul fără celălalt, cum este cazul tuturor formelor de magnetism) se concentrează (mai degrabă concentrează, deoarece incomensurabilitatea dielectricului este în fiecare „punct” de-a lungul „magnetului”) în fază inerțiala dielectrică. plan la linia centrală fizică a magnetului, deoarece conjugările de presiune și câmp sunt întotdeauna „mecanisme” care caută presiunea cea mai joasă. În alt mod, logic, electro-geometric, nu poate exista și, la fel, acest lucru este evidențiat atât din experiență, ceea ce este de netăgăduit de orice, oricum explicațiile lipsesc de la toate, până acum.
Planul inerțial dielectric este incomensurat în ORICE și TOȚI magneți, așa cum orice copil poate dovedi, tăind un magnet de-a lungul pianei dielectrice de un trilion de ori (dacă a fost posibil), veți avea un trilion de magneți în plus cu rotație CW și CCW pe ambele părți și la mijloc între cele două o piană inerțială dielectrică, un „perete Bloch” în limbaj incorect. Cu toate acestea, atunci când tăiați un magnet, chiar și o dată perpendicular pe pianul inerțial, nu veți fi mutat pianul inerțial, ci l-ați fi bifurcat în diviziune (nu diviziunea reală) între două mase noi.
Așa cum este tipic (menționat mai jos în cazuri) umanității, privim magnetismul cu susul în jos și înapoi. Punctul evident de acord este că pre-electrificare, masa este omnidirecțională incoerentă și anulată în volumul magneto-dielectric inter-atomic (oricum nimeni nu înțelege acest punct mic); și că post-electrificare magnetul este, sau are „domeniile lui în linie”, dar ceea ce este în linie nu este magnetic (în consecință este totuși, dar nu există „domenii” magnetice într-un magnet, doar inerția dielectrică și presiunile la fel de la electrificare), mai degrabă dielectric (după cum s-a dovedit în repetate rânduri prin bifurcarea magnetului fizic și alte disecții euclidiene) accelerarea câmpului în fază (centripet și radial) prin amplificare.
Mai jos: Imagine cu magnetism real inversat pe care am creat-o cu un magnet inel de 1,25” în stânga, de sus în jos, printr-o feraceli, la fel în dreapta, un magnet de neodim cub de 1” văzut pe marginea de-a lungul planului inerțial dielectric, cu, de sus și de jos, magnetice polarizarea prezentată ca pete albe alungite. Observați modelul hipotrocoid evident („cum ar fi spirograf”) văzut în centrul golului (și de-a lungul marginii exterioare) a magnetului inel din stânga. Acest lucru va fi explicat în continuare în detaliu, împreună cu formula pe care am descoperit-o pentru reciprocitatea magnetică. Observați linia dreaptă b dreapta albastră (în această imagine inversată) de pe magnetul cubului din dreapta, acesta este planul inerțial dielectric concentrat și concentrat la (nu este situat la!) punctul de mijloc dintre polarizare, așa cum este necesar de punctul incomensurat. magneto-dielectricitate conjugată nespecifică în acest sistem coerent oamenii numesc în mod incorect un „magnet”, care de fapt este un obiect dielectric coerent cu radiație magnetică rezultată, sau așa cum Faraday a numit magnetismul: „campul dielectric”. Cu respect lui Timm A. Vanderelli, inventatorul feracelilor: două elemente de sticlă de calitate optică între care se află un strat incredibil de subțire de ferofluid prin care lumina este trecută și deformată magnetic către
Nu este cazul să credem că s-a creat în electrificare un „laser dielectric sau magnetic (fazare coerentă)” per-se (oricum în mod

analog, acesta este destul de precis), mai degrabă este cazul că incomensurabilitatea de auto-aliniere a câmpului conjugat geometria este necesară, logică și nu poate exista în nici un alt mod, de asemenea, această ordonare (vezi mai jos diagramele și explicațiile) este identică cu geometria magneto-dielectrică a liniei AC. A vedea lucrurile incorect din partea magnetismului „fiind coerent sau aliniat" în crearea unui „magnet" este incorect, rezultatul este corect, dar lanțul de cauzalitate este complet greșit.
Am putea spune, într-o analogie perfectă, că luând 5 giroscoape de jucărie și învârtindu-le, în fața cărora s-au așezat într-o manieră pestriță, cu axele lor respective și butucii/jantele cu inerție de cădere îndreptată în diferite direcții reprezentând masa pre-'magnetului' (totuși, așa cum este cazul interatomiei, aceste „giroscoape" [nu literalmente desigur] ale volumelor magneto-dielectrice sunt mereu în mișcare, dar SUNT ÎN egalizare interatomică în stările de cea mai joasă presiune [cu excepția cazului în care, desigur, este o piatră de încărcare naturală]) ; că, învârtirea acestor giroscoape în sus, ele vor sta pe cap cu axele lor îndreptate în aceeași direcție. Aceste axe desigur reprezintă! axa Z care se extinde spațial și magnetismul polarizat alternativ, iar motorul, impulsul pentru toate acestea, volantul giroscopic, adevărata „greutate grea" (în mai multe moduri) este planul inerțial dielectric care a fost rotit (în capacitate) de la electrificare.
Acum, într-un giroscop de jucărie, volantul este atașat de axă și se învârte axa mai întâi, totuși giroscoapele profesionale mai mari sunt rotite doar de volantă, ceea ce este analogia corectă a creării unui „magnet". Un magnet nu este un magnet; este un obiect dielectric (explicat în întregime mai jos) cu magnetism conjugat rezultând în lanțul de cauzalitate magneto-dielectrică, dielectricitatea (în toate felurile explicate mai departe) este prima causa, în mod natural, rațional și absolut incontestabil, deși este evident co- principii eterne conjugate rezultând în electrificare; unde este unul este celălalt (doar în cazul magnetului permanent și al altor fenomene AC/DC). Cu toate acestea, în analogia giroscopică magneto-dielectrică, axa și volantul nu se întâlnesc niciodată în punctele lor de intersecție. Fazarea coerentă în crearea unui magnet prin accelerarea (prin capacitate) a planului inerțial dielectric necessitâtes atât defazarea gradientului de presiune dielectric cât și magnetic, autocentrarea și reciprocitatea magnetică polarizată circulară în masa electrificată.
Deci, cum trilioane și trilioane de atomi din masa „magnetului" își auto-aliniază câmpurile magneto-dielectrice? În același mod, 5 giroscoape autonome care au fost rotite își aliniază volantele într-un mod perfect sincron și axele lor la fel; Punctele axelor X, Y și Z dintre magneto-dielectricitatea în crearea unui magnet se aliniază prin gradienți de presiune și gradienți dielectro-inerțiali, în același mod în care analogia giroscoapelor noastre aliniază toți vectorii de puncte cu trei axe. Adevărata și SINGURA putere atât în modelul giroscopului cât și
modelul „magnetului" este volantul, care reprezintă 90% din greutatea unui giroscop și 90% din puterea oricărui „magnet" creat vreodată. Acum cineva roagă să se întrebe, dacă un magnet are 90% dielectricitate, de ce îl numim „magnet"? Foarte simplu, dielectricitatea este contraspațială, este centripetă, este inerțială și nu acționează asupra (majoritatea) altor fenomene, magnetismul rezultat este însă spațial, este centrifug (și centripet), este radiativ și este polarizat. La fel

și copiii văd doar păpușa (magnetismul) și niciodată păpușarul (dielectricitatea). Nu există (aproape deloc) putere în ax, așa cum se referă la magnetism, este expulzarea magnetismului rezultat din modelul cosmic al conjugării magneto-dielectrice-sistem de legare (vezi mai jos pentru diagrame și explicații).
După cum este cazul (explicat mai jos), un adevărat „magnet” este un obiect dielectric, în timp ce un obiect „magnetizat” (oțelul fiind indus magnetic) este un obiect dominant magnetic, astfel încât este indus doar magnetic la magnetizare temporară prin atributul său.
inducție în câmpul magnetic în apropierea acestuia; dar nu este un obiect capacitiv dielectric cu suprapresiune astfel încât să nu fie, să nu fi fost electrificat, doar indus magnetic de la magnetizarea proximală de către „magnetul” autentic (masa dominantă dielectrică sau „magnetul”). În cazul magnetizării versus electrificare (adevărat „magnet”), inducția magnetică proximală aliniază dielectricitatea pentru a provoca coerența de fază a magnetismului, dar această magnetizare temporară este reactanța dielectricității la inducția coerent a câmpului magnetic în interiorul neelectrificat. masa de fier. De asemenea, această reacție dielectrică de la inducția câmpului „magnetului” autentic face ca o alternativă necesară sau magnetizarea polarizată să apară doar atâta timp cât câmpul de inducție de la „magnet” la obiectul „indus magnetic” (magnetizat) de fier sau de fier. , este prezent. Incomensurabilitatea câmpului este inevitabil; este necesar ca fierul să devină magnetizat ca urmare a aliniamentelor magneto-dielectrice-gradient de presiune.
Cu toate acestea, aici se termină analogia giroscoapelor noastre, deoarece în modelul autentic al inducției magnetice, simpla aducere a unui giroscop „mort” în apropierea celor 5 giroscoape care se rotesc l-ar determina pe cel „mort” să se rotească și să-și alinieze axa Z a magnetismului. la fel cu celelalte 5, dar scoateți-l din apropierea celorlalte 5 și s-ar „opri” imediat fără niciun proces de încetinire între starea sa prealabilă și starea sa de viteză indusă. Aceasta este egalizarea presiunii de câmp. Aceasta este inducție fără partide; aceasta este inducția magnetică fără electrificare (în crearea unui „magnet”) permanent. Acest absolut al fenomenelor de inducție a câmpului este ceva ce Tesla a înțeles și de aceea viitoare invenții POT și VOR fi făcute care pot avea o descărcare imediată de impuls fără nicio rezultată! end harmonie, or resultant inerția. Imaginați-vă că treceți de la 100 la 0 fără cel mai mic impuls înainte.
Nenumărate aplicații și invenții se vor desfășura din capacitatea de a arunca inducții de câmp enorme în terminație cu efecte zero. Acest impuls inerțial al inducției este mediat numai de proximități spațiale sau de câmp polarizat, care nu sunt inerente sistemului sau subiectului care este indus, de asemenea, terminarea inducției în acest caz este nelocală și, prin urmare, efectele sunt la fel. Cu toate acestea, inerția (impulsul direct) al masei are propria terminație de câmp în care impulsul poate fi aruncat instantaneu fără efecte rezultate asupra subiectului, dintr-o sursă inductivă non-locală, dar acesta este un subiect pentru un alt articol pe care nu îl voi discuta aici. .
În dreapta este post-electrificarea („magnetul”), deși toate cele 5 sunt autonome,
„Incomensurabilitate pe câmp” sau FI
În înțelegerea acestui plan inerțial dielectric, am scris deja 20 de biți de date unui subiect magnetizat și am reprodus rezultatele, prin mijloace pe care nu le voi explica aici. Cu toate acestea, implicațiile acestui lucru înseamnă scrierea datelor pe un alt plan, mai degrabă

decât de-a lungul suprafeței de rotație XY a unui platou de hard disk magnetic. În plus, sunt 100% sigur că datele pot fi scrise între două planuri de suprafață feromagnetice, unde discurile cu două plăci pot, în mod conjugat, să creeze câmpuri de date în spațiile de vid dintre cele două plăci feroase la care datele există într-un vid de spațiu liber. citite de cititoarele de inducție a gradienților de câmp magneto-dielectric conjugat. De asemenea, combinarea necommensurată și auto-asemănarea are implicații, cu o certitudine de aproape 100%, că dispozitivele de stocare a datelor pot fi mărite la intervalul de peste 100 de terabyți într-un hard disk de 9,5 mm, în prezent, cu o capacitate maximă de 1,5 terabyți.
Atracția de către o masă magnetică către o bucată de fier nemagnetizată este creată de un vortex de vid eter, care tinde în mod natural spre egalizarea dintre fier și magnet. În prezența câmpului magnetic eter există o contracție dielectrică în masa nemagnetizată care, deoarece dielectricitatea este contraspațială, înseamnă că există o dilatare inter-atomică legată de dilatația în vid magneto-atractiv. Prin micșorarea dielectricității din atom, pe măsură ce acesta revine în opoziție cu câmpul magnetic, acesta dilată volumul magneto-atomic provocând „atracție” magneto-eterice (prin inducție și spre auto-evitarea polarizării) către magnet care este doar un egalizare simplex a gradientului de presiune. Magnetismul caută întotdeauna echilibrul geometric/spațial, la fel ca toate câmpurile. Presiunile magneto-negative create în dilatarea atomică a masei nemagnetizate sunt „umplute” de gradientul de câmp al magnetului.
Acesta este un echilibru dielectric care se caută pe sine, însă în rădăcina sa. Așa cum doi magneți de spin invers reuniți vor forma un câmp sferic perfect înainte de împerechere (care este o egalizare a inerției atribuționale dielectrice centripetă, asemănătoare cu gravitația), fierul sau altă masă feroasă este o căutare de egalizare a presiunii între „magnet” și fierul de calcat stabil. Câmpul de inducție magnetică de la magnet la fier determină accelerarea fierului către magnet (masa dielectric-electrificată) datorită presiunilor de câmp acum dezechilibrate în fier. Acțiunea la distanță (toate formele) sunt chiuvete care caută egalizarea presiunii de câmp. Accelerația fierului către magnet rezultă din crearea unui vortex inerțial centripet prin intermediul inducției magnetice, în fierul care curge spre magnet, ceea ce este atât modul în care și motivul pentru care fierul va „sări” la un magnet. Nu există particule care să medieze acest lucru (așa cum susțin Atomiștii și GR și QM), ci doar presiuni de câmp. Fiecare gram de materie din univers, feros sau de altă natură, se află în propriul său echilibru (temporar), fie într-un câmp gravitațional, fie într-un câmp magnetic, fie într-un câmp dielectric. Ca o analogie brută, aducerea unui magnet în apropierea unui cui de fier, de exemplu, este un „câmp gravitațional” (în mod analog doar în sensul) spre care fierul trebuie să „cadă”, totuși aceasta este doar o accelerare a presiunii negative a unuia față de celălalt, iar „gravitația” în acest caz este dielectrică, așa cum există dominant în „magnet” și așa cum este indusă conjugat invers, magnetic, în fierul prin care fierul fiind „indus magnetic” este doar efectul inducției magnetice de la „magnetul” provoacă constricție dielectrică în cuiul de fier, ceea ce provoacă dilatare magnetică în aceeași unghie și, prin urmare, accelerarea cuiului la „magnetul” care este masa dielectrică electrificată cu o sarcină dielectrică dominantă. Accelerația prin inducție a fierului la permanent (sau electromagnet) este pur aliniere a câmpului prin intermediul FI (incomensurabilitate de câmp), în care toate presiunile

sunt necesare pentru a urma parametrii de gradient de câmp de auto-similaritate.
„Magnetul” este în dezechilibru, pe scurt, cu o sarcină dielectrică puternică și, în consecință, un atribut magnetic puternic al așa-numitului „magnet”; ca atare, „bula” eterului magnetic creează dezechilibre de presiune magneto-dielectrică în alte structuri feroase simpatice (și neferoase la puteri mai mari) care forțează accelerarea lor către acele obiecte în dezechilibru. Nimeni nu înțelege că toată materia este un echilibru al gradienților de presiune a câmpului, iar aruncarea unui obiect foarte dezechilibrat, chiar dacă este stabil, datorită „elasticității” magneto-dielectrice a fierului, este doar un exemplu foarte lucid, cu o înțelegere extrem de neclară de către majoritatea popoarelor. . Această cauzalitate conjugată nu este înțeleasă de știința modernă, oricum știința este sigură că înțelege inducția magnetică, totuși doar foarte superficial, în cel mai bun caz (și, din păcate, cu explicații materialiste nebunești). Această accelerare în repaus a fierului către magnet se datorează, desigur, inducției magnetice, dar provine în primul rând din dielectric și, desigur, toate câmpurile sunt de natură eterică; ca atare se creează o cuvă de vid eter (incomensurabilitate de câmp) între magnet și cui care forțează accelerarea celui mai târziu spre primul. Toată materia are decelerantul său și, de asemenea, are un accelerant. Dielectric, magnetic, gravitațional, centripet sau spațial sau contraspațial. Perfecțiunea conjugată există în natură, una spațială, cealaltă contraspațială, la care gradienții de presiune dansează în jurul unui punct de sprijin de acțiune-reacție.
Așa cum este cazul între „magnet” și cui atunci când „împreună”, în timp ce cuiul este magnetizat (indus magnetic), „magnetul” este saturat dielectric de la electrificare. Invers față de înțelegerea generală, cuiul care nu este „magnet” este obiectul magnetic (temporar) și ceea ce numim „magnet” este de fapt obiectul dielectric cu magnetism atribuțional secundar ca rezultat al procesului de creare a acestuia. Magnetismul nu operează doar prin mișcare centrifugă, deoarece, în timp ce magnetismul este polarizat în mod definit, se mișcă așa cum o impune presiunea; mișcarea sa centripetă este guvernată de presiunile inerțiale dielectrice ale eterului în echilibru în căutarea de sine din spațiu și timp înapoi la contraspațial. Contraspațiul, în mod definit, este punctul de sprijin în 0 din care se manifestă toate câmpurile, fie în mod atrribuțional ca polarizate în magnetism, fie centripet și radial ca în dielectricitate, fie în formate stabile ca materia însăși. Electrificarea fără contact în crearea între un câmp eteric polarizat spațial (magnetism) și o barieră magnetică centripetă (reflector dielectric) este cuplul contraspațial din planul inerțial al cărui cuplu de precesie dielectrică în punct 0 este cauzat să creeze electricitate perpendicular pe precesiunea. perturbații inerțiale forțate de deviațiile magnetice repetate într-un timp dat. Acesta este Planck în creație. Un motor principal trebuie să depășească inerția principală pentru ca electrificarea să aibă loc. Acea inerție principală este contraspațiul, este planul inerțial dielectric sau membrana pentru ca fenomenele de câmp să se manifeste și să interacționeze.
Mai jos: Vedere transversală a unui magnet, în plan dielectric, cu polarizare circulară centrifugă și centripetă.
Se spune că spațiul sau natura „detestă un vid”, dar acesta este unirne, este Eterul care detestă un vid în sine; micro-magnetic, în sensul că dilatarea atomică este umplută de câmpul magnetic sau eter,

nu există niciun gol în interiorul atomului, așa cum susțin GR și QM. Nu există eter în spațiu, doar spațiu; contraspațiul este opusul spațiului. Perturbațiile eterice pot fi aduse în spațiu, cum ar fi magnetismul, masa, gravitația, electricitatea, dielectricitatea, dar toate liniile de forță se termină în contraspațiu, nu în spațiu, așa cum Eterul se termină în Eter. Că există câmpuri eterice spațiale polarizate este, așa cum se poate găsi întotdeauna, împotriva spațiului, nu în spațiu. O perturbare spațială este într-adevăr o perturbare a câmpului eteric, fie radial, polarizat/circular, longitudinal, centrifug sau centripet. Spațiul are o singură dimensiune, spațiul; câmpurile interacționează cu alte câmpuri în diferite modalități de stabilitate a presiunii.
Toate legăturile atomice sunt Eter și Eterul se egalizează cu el însuși, conjugat prin dielectricitate sau prin magnetism în contraspațial și în spațial, sau în polarizare dinamică prin producerea de electricitate. Pentru a vorbi convențional, așa cum oamenii sunt necesari, spunem că magnetismul este spațial, totuși, din punct de vedere empiric, aceasta este doar o conotație, ceea ce detonăm este că un câmp este polarizat (mai degrabă destins ca spațiu, nu împotriva spațiului sau „în” spațiu, deoarece acesta este imposibil) împotriva lui însuși (din altă cauzație și anume dielectricitatea), dar nu A spațiului. După cum am menționat, polarizarea este un truc al spațiului în a vedea CW la un capăt (în spațiu) și CCW de la celălalt capăt (în spațiu). Există spațiu în Eter atunci când Eterul se află în mișcări dinamice, centripet sau centrifug, radial sau circular, dar Eterul nu este în spațiu, Eterul este doar în sine, așa cum se egalizează cu, prin, în sine și prin el însuși, spațiul creat din această dinamică este doar o convenție atribuțională. Așa cum este cazul, există „aur în leul de aur, dar niciun leu în aur”.
Orice polarizare a eterului trebuie să fie dielectro-electromagnetică, terminată dielectric (ca masă) sau magnetică prin definiție. Electrostatica, longitudinala și dielectricitatea fiind contraspațială și fără polaritate nu pot participa la polaritate și, de asemenea, nu participă la spațiu sau timp. Acumularea spațială de masă este însă o modalitate diferită cu un câmp centripet, dar o acumulare spațială de materie.
MISCARE DIELECTRICA CENTRIPETA SI ZONA
MIȘCAREA ȘI ZONA DE MAGNETISM CENTRIPET
MIȘCARE SI ZONA MAGNETISM CENTRIFUG
t PRESIUNE INTERMEDIARĂ ' MAGNETISM CENTRIFUG
TAIĂ ORICE MAGNET DE 100.000 DE ORI DE SUS LA INFERIOR.ȘI ACEASTĂ GEOMETRIE MAGNETO-DIELECTRICĂ RĂMÂNE ACEȘI ÎN FIECARE SECȚIUNE
ACEASTA ESTE PUNCTUL NESPECIFICE DE AUTOSIMILARITATE A ORICE SECȚIUNE A UNUI MAGNET SAU FL (INCOMENSURABILITATEA CÂMPULUI)
FIECARE ROTIRE 360 A ORICE MAGNET ARE:
2 MOOALITĂȚI DE CÂMPUL ETER, MAGNETISM ȘI DIELECTRICITATE
6 DOMENIILE CÂMPULUI ZONEI DE PRESIUNE. 2 CENTRIFUGALE MAGNETICE, 2 CENTRIPETALE MAGNETICE, 2 CENTRIPETALE DIELECTRICE
10 TRANZIȚII DE GRADIENT DE FINANȚĂ DE CÂMP

Un magnet este o bucată de fier electrificată în care un curent dielectric generator puternic a fost provocat să circule astfel încât trilioane de pompe atomice, care alcătuiesc magnetul, au fost manipulate. Electrificarea este atât de mare încât fluxul magnetic este ca o viteză rapidă în comparație cu fluxul său normal. Polii axiali de

rotație și polii magnetici s-au suprapus aproape, gradienții de presiune potențială și unitară au fost amplificați într-o asemenea măsură încât o altă bucată de fier de potențiale și presiuni normale (egalizate) este atrasă în presiunea mai mare a „magnetizatului”. „fier, iar potențialul acestuia este de asemenea ridicat, adică inducție magnetică.

Nu există atracție vs. repulsie într-un câmp magnetic, toată așa-numita atracție este condusă de dielectric, doar de spin-ul planurilor câmpului circulator al magnetismului. Sarcina pozitivă atrage sarcina pozitivă și elimină descărcarea negativă într-un magnet electrificat. Descărcările negative resping atât descărcările negative, cât și sarcinile pozitive.
Expulzarea magnetismului nu este respingerea magnetismului. Aceasta este magneto-dielectricitatea incomensurabilității câmpului conjugat. Produsul magnetismului unit cu dielectricitatea dă naștere la electrificarea totală a Eterului. Psi ori Phi =electrificare. ($\Psi \times \Phi = Q$); ceea ce înseamnă că electrificarea dă naștere la saturația dielectrică a geometriei atomice și stresează eterul într-un „magnet” datorită „elasticității” atomice magneto-dielectrice sau maleabilității fierului. Sarcinile dielectrice și electrice dau naștere la (creștere) magnetism. Inversul electrificării este golul total, terminat în magnetism, radiație polarizată pură. Electricitatea se termină în magnetism, ca o radiație polarizată, dar se termină la fel doar prin dielectric. Toate aparițiile magnetismului ca terminând din electricitate, au un loc dielectric sau un agent cauzal intermediar în principal, în atom, într-un „magnet”, sau chiar într-un jet galactic. Expulzarea este rezultatul atracției electrice care face ca dielectricul contraspațial încărcat electric să se apropie și să distorsioneze geometria atomică micro-magnetică din echilibru. Acest efect de asamblare mai strânsă este un efect centripet al contracției care stoarce magnetismul din spațiile dintre particulele integratoare ale preponderenței electrice. O sarcină mare = cuvă mare/vârtej de bule (în descărcare) de magnetism. Un magnetism ridicat în mișcare în timp = sarcină față de un conductor dielectric, așa cum înseamnă un reflector magnetic.
Un reflector dielectric (deflectează magnetismul, dar în stres de la mișcările magnetice precesionale este cauzat să creeze electrificare radială) este exact același care conduce dielectricitatea în jurul căreia electromagnetismul se schimbă. Electricitatea și magnetismul circular există radial în jurul și în jos între liniile conductoare de curent alternativ, dar dielectricul radial există radial prin conductorul dielectric (reflector magnetic. Un reflector care este predominant dielectric [argint, cupru etc.] sau așa cum înseamnă un reflector magnetic care cauzează precesia dielectrică, sau cuplul) operează centripet, (în atracție) între linii.
Un material reflector sau un element care este predominant dielectric este un reflector magnetic. Natura „reflectorului dielectric” a mediului dielectric este rezistența sa la magnetism și, de asemenea, la producerea de electrificare, prin cuplul său dielectric precesional care rezultă din câmpurile magnetice împotriva aceluiași în timp. Primul motor al câmpului magnetic, în timp, induce precesia împotriva mediului dielectric, în cuplul său în plan inerțial, pentru a induce fenomene electrice. Trebuie înțeles că „reflectorul dielectric” nu înseamnă că reflectă dielectricitatea, mai degrabă reflectând împotriva magnetismului prin natura că este dielectric în mediu, astfel încât ar

trebui să fie numit reflector al unui mediu dielectric care reflectă (rezistă) mișcările câmpului magnetic.
Singura diferență între liniile de curent alternativ și TEM (dieelectro-electromagnetism) este că în curent alternativ electricitatea curge radial la intersecția dielectricului și magnetic dintre linii, în timp ce în TEM, unde nu există un conductor fizic pe axa Z, magnetismul și electricitatea se deplasează de-a lungul axei XY ca prin și împotriva elementului dielectric radial al axei Z al lui TEM.
Mai jos: arătând punctele de vedere ale câmpurilor reciproce ale magnetismului și dielectricității, așa cum sunt separate, arătând necesitatea conjugării cu presiune. Acestea se vor deplasa la pauze sau dacă un magnet ar fi tăiat pe planul său de inerție dielectric. Toți magneții au punct de auto-similaritate nespecifică la fiecare porțiune sau parte a „magnetului”. Acesta este Principiul Wheeler al câmpului magnetic
incomensurabilitate. Înțelegerea absolută a acestui principiu este necesară pentru ca orice înțelegere a modului în care funcționează un magnet să apară.
CONJUGAREA PRESIUNII ÎNTRE CÂMPURI OPOZIȚIONALE ÎN A
SISTEM DE LEGAȚI, CARE UN MAGNET
CAMP MAGNETIC
CÂMPUL DIELECTRIC
ÎN-UN MAGNET
TOATA MATERIA/MASA ESTE MASIVĂ NUMAI DATORITĂ TO MAGNETISMUL, AȘA NATURAL ȘI LOGIC
ÎNCĂRCARE, INERTIALĂ, CONTRASPAȚIU, DISTRUGE SPAȚIU, CENTRIPET

Planul inerțial dielectric are axa nulă sau punctul de sprijin în spațiul dintre liniile AC, iar raza planului său de inerție se desfășoară radial prin și în jos pe ambele linii AC, în timp ce în TEM dielectricul rulează radial de-a lungul axei Z cu ambele sale planul de inerție și axa în suprapunere, totuși pulsate radial în distensie și contracție pe măsură ce electromagnetismul reciprócales în jurul și împotriva dielectricului axei Z. Capacitatea contraspațială fără un conductor fizic este geometria XYZ spațială-contraspațială perfectă a naturii a TEM; aici este transmisia fără fir a unei puteri imense, pe calea naturii.
Mai jos: Transmisie AC Unes, care arată la capăt. În simplex, când magnetismul este „axa” spațială în expansiune a axei Z, planul inerțial dielectric este destins ca disc; iar când dielectricitatea este radiala pe axa Z, atunci magnetismul devine torul spațial alternativ circular pe axa XY sau „disc”. În niciun moment însă dielectricul nu este circular, ci doar radial și caută cel mai mic spațiu. Aceasta este premisa că dielectricitatea este generativă și magnetismul este radiativ, terminal. În dreapta este un circuit de curent alternativ
REZISTENTA Th· Câmp electric - Roșu l» Migrwtic, Bloe и Dielectric
Motivul neînțeles până acum pentru care magneții permanenți cu rating mai mare de gauss au o geometrie de câmp mult mai puțin adâncă, dar evaluări mai mari de gauss se datorează faptului logic că viteza vortexului eterului este mai mare în combinație cu ratingurile gauss mai mari. Pe măsură ce orice vârtej urcă cu viteză spirală, raza lui scade în trepte. Acesta este același motiv pentru care magneții stivuiți extrem de puternici, care se îndreaptă spre un vârf, având în același timp citiri mari de gauss de până la 1,5+ Tesla; aceleași câmpuri sunt extrem de puțin adânci și nu se extind dincolo de

suprafață mai mult de o fracțiune de centimetru. Evaluările câmpului scad la distanță în raport direct proporțional cu
vitezele eterului vortex ale magnetului. Deoarece câmpul magnetic este un vârtej alternant dublu, cu cât vitezele de vârf sunt mai mari datorită ratingului gauss mai mare, de asemenea, cu atât conului i se permite să se extindă de la suprafața magneților mai puțin adânc. Această inversare conjugată determină o scurtare semnificativă a ambelor lungimi axiale verticale ale vortexului N și S.
Coerența sarcinii cuplată cu electrificarea macro-magnetică a masei ferilor la nivelurile atomice a creat un vârtej eter permanent de magnetism, un fenomen cu bule de scufundare care va dura, în circumstanțe ideale, aproape pe perpetuitate în condiții ideale.
Terminele negative, așa cum înseamnă planurile de descărcare sau dielectricul, sunt contraspațiale și se termină în fenomene magnetice spațiale; în magnetizare există contracție inter-atomică a nucleelor-încărcare și a planului de descărcare de la creșterea capacității electrostatice (dielectrice) și expulzarea magneticului. Saturația dielectrică face ca magnetismul să crească, deoarece cele două sunt conjugale care se resping reciproc și ambele se apropie de inductanțe spațiale și contraspațiale mai mari.
Mai jos: reciprocă relativă reciprocă a câmpului magnetic pe orice magnet Trebuie făcută distincția între polarizarea interioară și cea exterioară, față de polarizarea cu fața în jos, de asemenea, toate mișcările sunt relativ la ceilalți poli, divergența și convergența reciprocă.
MIȘCARE MAGNETICĂ PRECIȚĂ CENTRIFUGĂ ȘI CENTRIPETA
MIȘCAREA DE POLARIZARE -INTERIOR ÎN EXTERIOR” ArăTAȚĂ DEAsupra POLARIZAREA „SUS ÎN JOS” ESTE INVERSA TOATE MIȘCĂRILE ARATATE SUS MIȘCAREA DE POLARIZARE „TNSŒ-TO-EXTERIOR” ARATATĂ SUS POLARIZAREA ■SUS ÎN JOS” ESTE INVERSA TOATE MIȘCĂRILE AFIȚATĂ SUS DREPT DE AUTOR 7-2014 Ken L Wheeter
Dielectricitatea este contraspațială, iar magnetismul este spațial, unul electrostatic contraspațial, iar magnetismul circular, spațial și polarizat. Descărcările electrice se termină în spațiul magnetic polarizat prin intermediul unui loc dielectric. Polarizarea sarcinii sau mișcările de polarizare a câmpului dintre și între spațiu și timp este punctul de sprijin al echilibrului mereu echilibrat în care funcționează cosmosul.
Oriunde există unul, se datorează apariției celuilalt, magnetismul este indus la existență sau, invers, dielectricul este indus la existență de magnetism în timp de la un motor principal. Cu toate acestea, pentru a induce dielectricitatea este nevoie de un câmp polarizat pentru a-și muta polarizarea sau pentru a-și separa polarizarea în timp de un motor primar anterior; dar pentru a induce magnetismul în existență, electricitatea trebuie doar să se termine într-un mediu dielectric inter-atomic, sau loc.
În funcție de geometria atomică și spațială, descărcările electrice (polarizarea eterului) se pot termina (descărcare) în capacitate dielectrică contraspațială sau se pot termina (descărcare) în inductanță magnetică spațială. Planul de sarcină (nucleus) al electricității și magnetismului sunt spațiale astfel încât ambele sunt polarizări ale eterului și au dimensionalitate și o componentă gravitativă cu locul său în dielectric. Nu sunt menționate aici unele dintre undele longitudinale dielectrice ale Tesla care nu au o componentă magnetică conjugată.

Faptul că terminalul dielectric din contraspațiu trebuie să fie capacitiv și că terminalul magnetismului din spațiu este necesar să fie mișcare inductivă polarizată sunt absolute definiționale care se auto-întăresc, astfel încât orice descărcare într-un terminal mediu spațial trebuie să fie atât mișcare polarizată a eterului, cât și inducție magnetică prin definiție și orice descărcare într-un mediu dielectric al contraspațiului
ea însăși trebuie să fie atât capacitate, cât și să creeze un impuls dielectric contraspațial și să tindă spre contracția spațială, așa cum este natura dielectricității de a fi multiplicativă în spațiu și magnetismul să fie natural aditiv în +timp.
Magnetismul este aditiv în +timp și multiplicativ în + spațiu, iar dielectricitatea este aditiv în -timp (fără timp, nu timp invers) și multiplicativ în -spațiu (contraspațiu).
Planul de descărcare al magnetismului (de-a lungul timpului și spațiului ca mișcare sau auto-reciprocare) este contraspațial. Planul de încărcare inductivă al magnetismului este voluminos, este spațial. Planul de descărcare al dielectricității este spațial, este degenerativ în creșterea volumului. Planul de încărcare al dielectricității este contraspațial, este acumulativ mai mare în scăderea volumului spațial. Mișcările spațiale sunt de natură de descărcare și încărcare; magnetismul este degenerativ, este radiativ și expulzarea electricității și a descărcărilor dielectrice în spațiu. Electricitatea se descarcă sau se termină în planul magnetic prin intermediul dielectricului. Electrificarea se formează din planurile spațiale contraspațiale dielectrice și magnetice. Magnetismul este literalmente „rupturile” spațiale polarizate pe baza cărora universul se autoreglează.
Oricând în această lucrare fac referire la „în spațiu” sau polarizat „în spațiu”, aceasta este doar o convenție de vorbire, deoarece toate câmpurile nu sunt ÎN spațiu, mai degrabă există spațiu în interiorul unui câmp, dar nu invers.
Fiecare apariție a magnetismului în volumul macro, sau extra-atomic, are un recul reactiv conceput greșit ca un pol conjugat, totuși nu este cazul, deoarece natura dipolului magnetismului este o abstractizare spațială. Aspectul său este atât o acțiune, cât și o recul de la capacitatea dielectrică contraspațială inter-atomică rezultată dintr-o creație de magneți în electrificarea unei mase de feruri sau cvasi-feroase (compozit de neodim sau de altă natură).
Grafitul peste S va fi aruncat în sens invers și în sens invers de pe N, totuși, în orice mișcare pe suprafața planurilor de capăt („poli”) a magnetului, grafitul va fi rotit în sens opus mișcării de deplasare, astfel încât vortexul CW sau CCW este încă un vortex magnetic, iar grafitul este diamagnetic în natura sa supra-dielectrică pentru a fi respins magnetic în orice mișcare contrară direcției de deplasare.
Grafitul pirolitic este diamagnetic, deoarece mijlocul este supra-dielectric în natura sa pentru a fi respins magnetic în orice mișcare contrară direcției de deplasare; întotdeauna inversă mișcării piesei de grafit, dar întotdeauna liber să fie aruncată în sens invers de pe „Nord” și în sens invers de pe „Sud”. Cu toate acestea, desigur, CW și CCW sunt convenții ale reificării abstracțiunilor spațiale care sunt irealități reificate.
Evaluările Gauss ale magneților sunt complet greșite. Gauss este o măsură a vitezelor vortexului magnetic și nu o abstractizare falsă într-o definiție greșită a unei dimensiuni concrete localizate a puterii sale, totuși această viteză sau forță magnetomotoare este în

vigoare în ceea ce privește inducerea vitezei curgerii magnetice. Manipularea geometrică a unei mase de magneți din cea a unui cub într-un coron va crește foarte mult accelerația vortexului la vârful magnetului corului, dar, de asemenea, adâncimea câmpului va fi mult diminuată. Trebuie menținută proporționalitatea raportului de aur între viteza câmpului și geometrie. Densitatea fluxului magnetic sau inducția sunt nume greșite pentru vitezele de egalizare a presiunii de-a lungul câmpurilor magnetice, deoarece egalizează proporțional cu geometria masei magneto-dielectrice, sau „magnet”, nivelurile capacității dielectrice cu care au fost încărcate și stabilitatea structurii în fabricarea acestuia. În cazul
a unui magnet conic, acesta creează un cuplu axial dielectric, care îngustează fereastra câmpului magnetic la punctul de reciprocitate centrifugal și centripet distorsionat atât la vârful cât și la baza magnetului coron.
Al doilea pas în construirea modelului a fost găsirea unei analogii mecanice cu curentul electric care să conecteze curentul electric și magnetismul. Soluția ingenioasă a lui Maxwell a fost presupunerea că electricitatea constă în mici hale care separă vórticele magnetice, vórtices fiind privite ca niște bare flexibile cu suprafețe rugoase. Maxwell a explicat problema și soluția sa astfel:3
Presupunând că explicația noastră a liniilor de forță de către vórtices moleculare este corectă, de ce o anumită distribuție a vórtices indică un curent electric? Un răspuns satisfăcător la această întrebare ne-ar conduce un drum lung spre cel al unuia foarte important, „Ce este un curent electric!”
Am întâmpinat mari dificultăți în a concepe existența vórtices într-un mediu, unul lângă altul, care se rotește în aceeași direcție în jurul axelor paralele. Porțiunile contigue ale vórtices consecutive trebuie să se deplaseze în direcții opuse; și este dificil de înțeles cum mișcarea unei părți a mediului poate coexista și chiar produce o mișcare opusă a unei părți în contact cu acesta.
Singura concepție care m-a ajutat deloc în conceperea acestui tip de mișcare este aceea că vórticele sunt separate printr-un strat de partide, care se rotesc fiecare pe propria sa axă în direcția opusă celei a vórtices, astfel încât suprafețele învecinate dintre partide și vórtices au aceeași mișcare.
În mecanism, atunci când două roți sunt destinate să se rotească în aceeași direcție, o roată este plasată între ele astfel încât să fie în treaptă cu ambele, iar această roată se numește „roată inactivă”. Ipoteza despre vortexuri pe care trebuie să o sugerez este că un strat de partide, acționând ca roți inactiv, este interpus între fiecare vârtej și următorul, astfel încât fiecare vârtej are tendința de a face vórticele învecinate să se rotească în aceeași direcție cu el însuși. .
FIGURA 17
În mecanism, roata de ralanti este în general făcută să se rotească în jurul unei axe fixe; dar în trenurile epiciclice și alte mecanisme, cum ar fi, de exemplu, în guvernatorul Siemens pentru mașini cu abur, găsim roți inactiv ale căror centre sunt capabile să se miște. În toate aceste cazuri, mișcarea centrului este jumătate din suma mișcărilor circumferințelor roților între care este plasat. Să examinăm relațiile care trebuie să existe între mișcările vórtices-urilor noastre și cele ale stratului de partide interpuse ca roți inactiv între ele.
echipamentul șoferului
angrenaj condus

Mai jos: Descoperirea și formula mea pentru redprocation magnetică, având în vedere o situație perfectă. Pentru a adăuga la analogia lui JC Maxwell, după cum am descoperit, că, asemănătoare cu mașinile, „roata inactivă” a ceea ce este „magnetismul de antrenare” este dielectricul inerțial staționar, care este prima cauza, Motorul principal al redprocațiilor magnetice; exact invers cu o „dintă de viteză” mecanică. Aceasta este natura fundamentală a dielectricității fiind „inerția electrică” și modalitatea eterică fundamentală din care sunt derivate celelalte 3.
Magnetismul este „recul” spațial al electricității în terminare, dar nu este conjugatul electricității așa cum este conceput predominant ca „electromagnetism”. Conjugatul electricității este planul de descărcare în interatomia magneto-dielectrică, nu magnetismul direct, care este locul unde se termină electricitatea, dar nu conjugatul său. În timp ce electromagnetismul este asociat cu magnetismul în modelul lui TEM, acesta nu este o acuzare că magnetismul este conjugatul cu electricitatea, dielectricitatea este conjugatul magnetismului ca principii co-etemale și mediatorul pentru electrificare și mediu pentru terminarea electrificărilor în, sau ca Ether-modalitate noi cali magnetismul.
Nu există nici un Pol Sud, nici un Pol Nord în ceea ce privește un magnet. Un magnet este doar „polarizat” în adevăratul sens că expulzarea sa din sfera magneto-diaelectrică are ca rezultat crearea unei sfere comprimate circumferențial, care este o clepsidră în formă de gantere, cu preponderență macromagnetică, care întoarce CCW la un capăt „sud” și CW pe celălalt capăt „nord”. Cu toate acestea, întreaga clepsidră magnetică se rotește centrifug în aceeași direcție doar invers, așa cum este văzută de la fiecare capăt. Ambele „capete” caută pe sine cel mai scăzut gradient de eter pentru a se scufunda și a reveni la echilibrul circumstanțial (vezi modelele Moire mai departe), fie de-a lungul punctelor intermediare dintre centrul și marginea fiecărei capete ale suprafeței polare, unde vor urma până la Peretele Bloch (plan inerțial dielectric) sau de la viteze mai mari de ejectat în jurul circumferințelor marginilor la „pol” la 180 de grade până la punctul de vid CW sau CCW la care CW este un punct de vid la CCW și CCW este un vid la rotația CW. Cu toate acestea, chiar și „vidul” este o convenție, ceea ce se întâmplă cu adevărat este golirea polarității în punctul de sprijin al dominației nuli asupra vitezelor de înaltă presiune care caută golirea totală.
Motivul pentru care liniile de câmp false (pilitura de fier) urmăresc sfere între N la S sau S la N în „atracție”, mai degrabă decât linii paralele perfecte, este că echilibrul care caută vidul trebuie să se urmeze CW către CCW sau CCW către CW până la Peretele Bloch (planul inerțial dielectric) cu cea mai mică preponderență a presiunii eterului, totuși, având în vedere natura unui magnet permanent, acest ciclu trebuie repetat la nesfârșit. Liniile de „atracție” paralele directe de la N la S sau de la S la N (mai degrabă CW sau CCW, deoarece un magnet nu are poli, doar rotații spațiale inverse ale magnetismului) nu pot apărea, deoarece bula de eter în formă de clepsidră se deplasează centrifug ca presiune ridicată fie CCW. sau CW și, de asemenea, se deplasează centripet spre presiuni scăzute spre CCW sau CW îndreptate către punctul de sprijin al punctului nul al planului inerțial dielectric contraspațial. Nicio călătorie dinspre sau în retur nu poate intra în contact și, prin urmare, trebuie să caute echilibrul prin tirbușon sferic unul spre celălalt, cu CCW apropiindu-se din jurul sferei într-o direcție și CW apropiindu-se din jurul sferei în direcția

opusă. „Sfera de micșorare” a nulității polarizării este apoi completată.
Această sferă care se micșorează (în abordare totuși) este sursă în planul inerțial dielectric și acest lucru nu poate fi ratat, importanța sa este masivă. Că dielectricitatea se termină în masă/(și ca) gravitație nu este o coincidență. Sfera centripetă asemănătoare gravitațională a două câmpuri magnetice care se apropie se micșorează și se comprimă, așa cum o face dielectricitatea prin însăși natura sa. După cum am menționat mai târziu, „dorința” magneților de a se plia este enormă; dielectricitatea își caută homeostazia contraspațială și câmpurile CW pe CW sau CCW pe CCW sunt polarizare față de un dielectric de punct O nepolarizat care caută colaps ca față de propriul spațiu creat, motiv pentru care magneții cu mișcări de vortex opuse (CW aproape de CCW etc.) se accelerează unul spre celălalt pentru a aduce dielectricul în cea mai apropiată homeostazie, sau golire, cu natura sa contraspațială și echilibrul capacitiv care nu este spațial, ci contraspațial. Ca o notă secundară, „energia punctului O” a lucrărilor fictive are o bază adevărată în realitate, este Eterul, în special dielectricul centripet, contraspațial, radial, inerțial! Acesta a fost și este „secretul lipsă” al lui Nikola Tesla. Principala cercetare a Tesla a fost în dielectricitate, nu electromagnetism sau electricitate. Amintiți-vă din nou că 90% din natura unui „magnet” nu este magnetismul, mai degrabă dielectricitatea ca „volantul” care conduce această dominație macro-magnetică care a fascinat omenirea încă de la începutul timpurilor.
Polii opuși ai magneților (NS) se atrag unul pe altul.
În centrul fiecărui con și vârf al unui dipol, un vortex magnetic este cel mai scăzut gradient de presiune și punct de vid pentru ca CW să caute echilibrul și, la fel, pentru CCW, totuși acești gradienți de vid se deplasează centrifug de la ambele capete în jurul circumferinței centripet spre centru cu cea mai mare preponderență a presiunii scăzute în centru, motiv pentru care grafitul pirolitic, o substanță cristalină supradiamagnetică, va zbura departe de centrul oricărui magnet care conține cea mai mare concentrație de viteză magnetică centripetă din gradienții de presiune care caută echilibrul. Acest lucru este analog cu plasarea unei bucăți de plută peste o scurgere care se golește rapid, dar în cazul unui magnet nu există o depresiune spațială, deoarece depresiunea există ca un „dren” în scăderea spațiului către contraspațiu. În timp ce magnetismul este un fenomen pur spațial (ca spațiu) în circulație, descărcarea sa este contraspațială. Nicio linie de forță a niciunui câmp nu se poate termina în spațiu, ele se pot termina însă în contraspațiu, care este unul dintre celelalte „secrete lipsă” principale ale lui Nikola Tesla.
Se va arăta că inversarea a două câmpuri care ocupă aceeași sferă inter-atomică atunci când un câmp dielectric contraspațial contractant se contractă produce o inversare macro-magnetică în formă de clepsidră sau gantere ca reacție la polarizarea spațială (CW și CCW) sau vortexul magnetic. Această sferă dielectrică contractată împotriva sferei magnetice identice spațial acționează ca un constrictor de sufocare la expulzarea magnetică creând o gantere magnetică, un vârtej dublu coerent al cărui plan de descărcare contraspațială este peretele Bloch (definiție incorectă a științei, este planul inerțial dielectric) unde presiunea spațială este cea mai scăzută, așa cum se realizează de la marginea magnetului la presiune scăzută sau la celălalt „pol” sub presiune de revenire accelerată.

Planul zero al curbelor de presiune nulă de la peretele Bloch (planul inerțial dielectric) este punctul de revenire, acționând ca niște reflectoare pentru bula de eter, în sensul mișcărilor de presiune magnetică CW și CCW. Electrificarea creează o strictură micro-magnetică care este amplificată coerent în masa magnetizată, unde iluzia polarității este mărită ca vortexuri alternative care emană din „polii" acestora. Gradienții de eter care caută echilibrul sunt considerați în mod eronat „linii magnetice de forță", când, de fapt, acest câmp este o bulă de eter conjugată cu dublă aruncare dublă, realizată din preponderențe macromagnetice rezultate dintr-o strictă contraspațială dielectrică coerentă de la electrificare în crearea unui „magnet". Peretele Bloch (planul inerțial dielectric) este ecuatorul unei sfere gravitaționale, care poate fi văzută din orice mediu de vizualizare a câmpului. Implicațiile și semnificația acestui lucru vor fi discutate în altă parte.
Electrificarea unei mase feroase determină o extracție a „ecuatorului" magnetic inter-atomic într-o preponderență macro-magnetică coerentă singulară a hiperbolelor în oglindă, dar inversă în direcția de rotație, așa cum este necesar din punct de vedere spațial, acestea sunt o formă geometrică de clepsidră care reprezintă aruncarea sferică inversă maximă. ca fiind impulsionat de capacitatea dielectrică inter-atomică rezultată din electrificare în crearea fie a unui electromagnet, fie a unui magnet permanent.
Vortexul centrifugal de la marginea exterioară a oricărui magnet este la vârf, deoarece linia graniței dielectrice se termină la suprafața polarizată a oricărui magnet (deoarece masa din acesta se termină de asemenea). Întârzierea dielectrică și capete de constricție. Așa cum orice lichid centrifugal din interiorul unui cilindru este legat de peretele cilindrului și accelerează la spargerea crestei buzei acelui cilindru, tot așa este și vortexul magnetic centrifug la părăsirea magnetului fizic unde se termină constrângerea dielectrică. În mod logic, magnetismul fiind conjugatul cu dielectricitatea, epicentrii vitezei maxime sunt inverse, dielectricul centripet are viteza maximă în centrul magnetului, în timp ce magnetismul are viteza maximă la marginea exterioară a „magnetului" centrifug (dielectric electrificat). obiect), cu toate acestea, aceasta este inversă, magnetic, la golirea centripetă sau la întoarcere.
Ca o parte, noțiunea de efecte regenerative de la un magnet nu este ideală la oricare dintre poli. Mai degrabă un minim de 3 magneți bloc mari de 2x2x1 de mare putere dispuși radial într-un semicerc cu polii care se învârt în semicerc într-un aranjament neatractiv (N față de N sau S față de sud. În cazul a 3 magneți bloc ar fi SN-NS-SN) și planurile inerțiale dielectrice s-ar extinde spre interior și s-ar încrucișa ca 3 cuțite dielectrice centripete care se intersectează sau discuri de acreție. Acest lucru ar avea cel mai mare beneficiu de regenerare a țesuturilor. Toată viața și regenerarea se află de-a lungul dielectricului, nu de-a lungul magneticului.
În procesul de electrificare, magnetul împotriva reflectorului dielectric provoacă pulsații de cuplu dielectric asupra materialului conductor în crearea curentului electric. Această manipulare a planului dielectric este ușor de demonstrat în electrificarea oricărui magnet permanent în care planul inerțial dielectric a fost răsucit împotriva planului său inerțial de echilibru atunci când este electrificat din nou, după creație.

Acolo unde decelerația maximă pe circulația magnetică emisă centrifug se întâlnește cu cea a accelerației centripet, circulația de întoarcere marchează granița magnetică.
Magnetismul este aproape literalmente un giroscop magneto-dielectric în care „volantul” dielectric inter-atomic dilatat creat în electrificare este contrabalansat de deschiderea magnetică axială Z centrifugă și centripetă (polarizată), care este modelul precis al magnetismului, până la un punct. Această descoperire extrem de analogă de mine însumi nu este cum sau motivul pentru care am modelat magnetismul cu acuratețe, ci a fost mai degrabă descoperită după fapt, deoarece căutam cel mai înalt model posibil de demonstrație analogă pentru această natură conjugată a magneto-dielectricității.
Dielectricitatea este eterul sub torsiune și cuplu în planul său inerțial; magnetismul este un vortex circular spațial alternativ, un eteric
pereche de fântâni și chiuvete. Electricitatea este polarizarea dinamică radială sau alternativă a eterului.
N pe N sau S pe S nu se termină unul în celălalt, deoarece acesta este un gradient de presiune pozitiv pe același plan și nu un plan de presiune de vid sau de vid într-o mișcare inversă CW pe CCW, dar aceasta este condusă de dielectricitate. Natura nu are poli, doar CW și CCW se rotesc și caută reciproc presiuni de echilibru.
Un magnet atrage alt fier din cauza gradienților de presiune a eterului fiind extrem de inegali în „magnet”. Această accelerare a fierului este ca un băț care intră într-un râu sau un curent care se mișcă rapid.
Un magnet nu este diferit de o antenă dipol, dielectricitatea este motorul, iar contracția contraspațială este reflectorul. Învârtirile CW și CCW sunt regizorii. Gradienții de eter de joasă presiune sunt receptori- chivoare. Magnetismul se termină pe sine, dar numai în gradienți de presiune joasă a vortexurilor de spin opuse.
În cazul supraconductorilor, nu se adaugă nimic, doar bazele magnetice au fost închise la temperaturi extrem de scăzute. Întregul inter-atomic magneto-dielectric a fost închis pentru permeabilitatea magnetismului. Este cazul că „superconductorul” este într-adevăr un reflector magnetic în starea sa super răcită. Magnetismul este, în mod definit, mișcare spațială, în răcirea unui supraconductor (de fapt o barieră super-magnetică) s-a creat un obiect cu „porozitate” inter-atomică magnetică aproape de 0.
Dielectricitatea este înaintea magnetismului, fără mișcare, fără magnetism, iar când nu există aproape niciun magnetism la o temperatură super-răcită, există supra-coerență dielectrică, care este un super-"conductor" (de fapt un super-reflector magnetic).
Polii opuși ai unui magnet de bară împinși unul de celălalt cât de departe pot. Acesta este chiar scopul curentului electric care bifurcă echilibrul dielectric și magnetic. Dacă polii opuși s-ar atrage unul pe altul, ei ar trebui să fie localizați în mod logic în punctul central al oricărei mase magnetice (electrificate), în loc să se „împingă” unul de celălalt până la capăt. Gradienții de presiune CW și CCW (în sensul acelor de ceasornic și în sens invers acelor de ceasornic) se împletesc unul în jurul și prin celălalt, iar atracția este o direcție greșită a percepției: la fel este și repulsia. Ca orice altceva pe lumea asta, totul are de-a face cu spin. Nu există sarcini opuse care să se atragă între ele în ceea ce privește magneții sau magnetismul. Există doar încărcare și descărcare și gradienții lor spațiali de presiune care cuprind orice câmp și care sunt în principiu eter; descărcarea este doar o funcție degenerativă a sarcinii. Natura nu are o concepție

despre polaritate, din punct de vedere logic și reductiv, doar rotația CW și CCW referitoare la gradienții de forță în legătură cu EM, magnetismul și gravitația în spațiu și în timp.
Magnetismul este un versor cu spațiu (spațiu în câmp), iar dielectricitatea este un versor în contraspațiu, electromagnetismul este un versor dimensional cu spațiu și contraspațiu, motiv pentru care există confuzie în ceea ce privește comportamentul său de a „acționa atât ca partid, cât și ca un val". Cu toate acestea, astfel de abstracții cuantice nebunești sunt pur absurde; lumina, ca toate TEM este inductanță pură cu o componentă dielectrică radială centrală. Acesta este același motiv pentru care magnetismul și TEM pot fi orientate și direcționate prin forme geometrice specifice (antene Yagi, lentile, dipoli, reflectoare etc.).
Conjugalele spațiale și contraspațiale privind inducția micro-magnetică sau macro-magnetică între dielectricitate și magnetism stă la baza cuadraturii universului.
Mai jos: Cum câmpurile eterice, magnetice și dielectrice împreună, unul împotriva celuilalt, se conjugă într-un sistem de legare. Acesta este „Câmp
SPATIALA
SPATIALA
CONTERSPAȚIAL
PLAT TOROIDAL DIELECTRIC
SPATIALA
SPATIALA
COPYRIGHT 5-2014 Ken L Wheeler
RECIPROCATI!^ SFERA INVERSATA, HIPERBOLE CONJUGATE DE MAGNETISM.
CIRCULAR DE-A lungul axei Z
Fără coincidență, aceeași GEOMETRIE A FOST DECOPERITĂ DE MINE DUPĂ FAPT ÎN FENOMENELE JETURILOR GALACTICE
AVION DIELECTRIC INERȚIA
DISC PLAT CENTRIPET ȘI RADIAL DE-A lungul XY-AX1S
MIȘCAREA 3D A MAGNETISMULUI ȘI A DIELECTRICITĂȚII ÎN AMPLIFICAREA DIELECTRICĂ DIN ÎNCĂRCARE (crearea unui magnet, permanent sau electromagnet) ÎN SFERA INTERATOMICĂ ESTE ACEASTA GEOMETRIE SPECIFĂ.
AȘA cum este bine dovedit, o sferă inversată la distanța maximă este o hiperbolă dublă, sau formarea de clepsidră.
APLICAREA ÎNCĂRCĂRII ÎNTR-O CREAȚIE DE MAGNET NECESITĂ FORMAREA UNEI HIPERBOLE DUBLE MAGNETICE SPAȚIALE (SECȚIUNE TRANSVERSALĂ DUBĂ CONICĂ) ȘI A UNUI DISC DE ACCREȚIE DIELECTRICĂ A INERȚIEI RADIALE CENTRIPETALE CONTERSPAȚIALE
Ecuatorul unui magnet bar este baza pentru baza zero de curbură și este planul inerțial contraspațial dielectric. Pilitura de fier care se întinde de la oricare dintre poli se va curba treptat în gradienții de presiune în continuă schimbare care înconjoară polii. Știința califică greșit aceste linii curbe linii magnetice de forță, care nu există, sunt gradienți de presiune în și ai Eterului. Când liniile curbe de joasă presiune ajung la ecuator care împarte cei doi poli în vectorii lor spațiali, ele inversează și își repetă curbura ca și cum ar fi reflectată de o oglindă, care totuși această greșeală de percepție se datorează gradienților de eter care sunt empiric necuantificabili. . Cu toate acestea, curbura și revenirea în planul dielectric apar doar în expulzările magnetice centrifuge cu presiune intermediară, care nu sunt capabile să depășească barierele centripete dielectrice la o anumită distanță de punctul central magnetic (mai degrabă dielectro-gravimetric).

Toate mișcările din câmpuri sunt polarizate, sunt curbe și toată curbura este spiralată, deoarece toate mișcările conțin contra-mișcare sau reacție (împușcare-recul, încărcare-descărcare etc.), necesitând un vârtej dublu pe orice masă magnetizată. Nu există poli N și S într-un magnet; doar CW și CCW vortexul polarizat și chiar ACEASTA este o eroare spațială conceptuală a reificării conceptului, orice extensie este polarizată, orice rotație este doar „inversă” ca un defect perceptiv.
Mizeria și prostiile că orice magnet „are un pol N și S” este o nebunie perceptivă. Orice bară magnetică poate fi tăiată de un trilion de ori în felii, ca un salam, iar cea mai înaltă porțiune va fi un bară magnet cu vortexuri de rotație CW și CCW („poli N și S”) și, la fel, pentru orice porțiune din mijloc sau chiar fund.
La fel cum extremele coid contraéis supraconductorilor și face ca planurile sau bazele câmpului lor magnetic să fie inexistente / diamagnetice în dominație; Magneții au, datorită electrificării, baze dielectrice foarte extinse și sunt macromagnetici ca urmare a încărcării. Magneții (obiectele dielectrice) sunt, de asemenea, coerenți în vortexurile lor radiative de eter care urmează sarcina coerentă în mișcări spiralate expansive și reductive.
În mod logic, deoarece magnetismul este un câmp spațial, frigul extrem este o formă de inducție dielectrică. Așa cum apropierea feromagnetică de un magnet este inducția magnetică; frig extrem = volum inter-atomic mai mic care = capacitate mai mare = dielectricitate mai mare deoarece dielectricitatea este mai mare inversă față de spațiu. Mai puțin spațiu, mai puțin magnetism, prin inducție prin contracția interatomică, care este inversă contracției interatomice din electrificare, în care capacitatea dielectrică este mult amplificată și crescută în multiplicarea ei prin a fi compusă mai degrabă decât amplificată prin mijloace de contracție interatomică de la frig extrem. Compunerea multiplicativă prin electrificare sau coerența fazelor inter-atomice din contracția atomică spațială și pierderea potențialului magnetic din cauza frigului extrem. Fără coincidență, acesta este modul în care radiația și magnetismul (adică căldura și altele) sunt simbolic identice la multe niveluri.
Într-un magnet, sarcina adăugată în crearea sa determină contracția atomică pe măsură ce vortexul de spin scade în rază și crește în viteză și se mișcă din mijlocul structurii sferice pentru a fi expulzat ca un jet coerent de la baza planului câmpului magnetic al magnetului . atom datorită incomensurabilității câmpului, o conjugare a presiunii fază câmp naturală pentru sistemele de legare magneto-dielectrice. Reacțiile necesare de la saturația de sarcină a materialului feros atomic provoacă saturarea dielectrică și inducția micro-magnetică și, prin urmare, expulzarea prin revarsare a magnetismului în geometria discului clopot pe care o înțelegem acum.
Fără filotactică precum CW pe CCW sau CCW pe întrețeserea câmpului CW, polarizările magnetice asemănătoare nu se vor reuni. Folosind dovezile geometrice simplex Moire, demonstrez că la fel ca pe spin similar creează o compresie de torsiune enormă împotriva unei perechi deja centrate de planuri dielectrice conjugate. Acesta este cel mai înalt punct geometric de mișcare de compresie permis în accelerațiile corpului magnetic unul către celălalt. În mare electrificare, așa funcționează un pistol pe șină. Un pistol pe șină funcționează printr-un impuls inerțial dielectric enorm de expulzare.
În timp ce magnetismul se schimbă spațial, mișcarea sa este întotdeauna către planul centripet inerțial dielectric. În timp ce dielectricitatea

și electricitatea sunt contraspațiale, mișcările lor sunt radiale și generative. Magnetismul este o conjugare spațială, o polarizare care se deplasează în exterior în gradienți de presiune crescând și descrescători către planul inerțial dielectric, în timp ce dielectricul contraspațial centripet crește spre generare electro-stabilă și este descărcat, sau terminat în masă și ca rezultat gravitație. O reciprocitate spațială și rebound (în cazul unui magnet permanent) are loc spre și împotriva dielectricului ca o fântână polarizată nelimitată cu o chiuvetă contraspațială de rebound. Literal, un portal de eter polarizat unidirecțional care încearcă vreodată să scufunde presiunile eterului magnetic în gol împotriva unui plan inerțial dielectric de retur centripet. Deoarece magnetismul și dielectricitatea se mișcă unul față de celălalt, este creată această geometrie magneto-dielectrică specială (așa cum este ilustrată în plăci).
Marea neînțelegere, în ignoranță de către unii, că un magnet are „patru poli” este doar efectele observate greșite ale magnetismului care se schimbă la presiuni scăzute împotriva planului dielectric. Eterul polarizat (magnetismul) care se deplasează alternativ de-a lungul și împotriva dielectricului, care este perpendicular pe magnetic (în sistemul de legare, dar mereu depărtându-se la 180 de grade unul de celălalt, dar la 90 de grade din punct de vedere perceptiv datorită arhitecturii magneto-dielectrice de legare), este motivul acestei neînțelegeri a efectelor observate.
Marea neînțelegere, în ignoranță de către unii, este că un magnet emite ceva, „emite magnetism”. Magnetismul este, desigur, doar o bulă de eter polarizată din electrificare (nu „magnetizare” așa cum o înțelege în mod convențional de către omul obișnuit) a fierului, sau a masei de neodim-fier-bor, sau într-un electromagnet, sau așa cum este cazul în volum magneto-dielectric inter-atomic. Atunci când este prezent un magnet (în modelul macro-magnetic convențional), câmpul magnetic polarizat specific este prezent și se mișcă în vortexul CW și CCW (sau în mișcări circumferențiale radiale prin linii de transmisie) prin și în jurul acestui portal eter cu o fântână. plan dielectric mult crescut la care magnetismul este deplasat spațial la nivel macro.
În mod logic, magnetismul, gravitația, electricitatea, dielectricitatea sunt doar distincții fără diferență în a vorbi convențional despre nuanțe ale modalităților Eterului, fie contraspațial, spațial, radial, centripet, centrifugal sau polarizat. Magnetismul este doar expresia model a polarizării eterului într-un format circular alternativ spațial. La fel ca gravitația, magnetismul este radiativul sau terminalul (negativ) al electricității; în timp ce gravitația este terminalul dielectricității (ca masă în creație, gravitația atribuțională după fapt).
Un fost mister al magnetismului a fost rezolvat acum: a fost mult timp un mister de ce conducta de petrol din Alaska este magnetizată, deoarece cantitățile uriașe de petrol care trec prin conducta de oțel trec pe linie, cu toate acestea, explicația este simplă, conducta este fiind indus de mișcarea uleiului încărcat dielectric pe măsură ce trece prin torentul vortex al magnetosferei pământului, care, la rândul său, la fel ca magnetul prin conducta de cupru, demonstrează legea Lenz, provoacă inducția magnetică a conductei din inducerea dielectrică a mișcării. petrol prin vârtejul câmpului pământesc.
„Nimeni să nu spună că omul a evoluat suficient până când nu înțelege pe deplin magnetismul atât în ceea ce este, cât și în modul în care funcționează.” - Autor

Inducția dielectrică vs. inducția magnetică. Dacă orice pătrat mic de cupru sau alt reflector cu dielectric înalt este ondulat orizontal împotriva planului dielectric orizontal al unui magnet, rezistența instantanee este resimțită de la inducția dielectrică. Totuși, dacă piesa de cupru este ondulată vertical față de planul dielectric orizontal, nu există reactanță (foarte scăzută). Deoarece polarizarea magnetică afectează materialele magnetice (feroase), la fel și dielectricul fie se mișcă împotriva magneticului, fie ca în exemplul tocmai menționat, dielectricul induce dielectricul în piesa de cupru (și respinge magneticul în aceeași). Magnetismul împotriva dielectricului superluminal (cuprul de exemplu) care se mișcă în opoziție directă cu câmpul spațial magnetic este forța electromotoare în crearea electricității. Cu toate acestea, inducția dielectrică de-a lungul planului perpendicular pe polarizările magnetice, sub mișcări foarte slabe poate fi simțită cu ușurință, așa cum este cazul în care planul dielectric al magnetului provoacă torsiune dielectrică de vid de limită în piesa de cupru.
Magnetul este obiectul dielectric cu magnetismul ca atribut, dar obiectul feros indus magnetic este antidielectric! Se pune întrebarea de ce un magnet subțire de napolitană poate fi plasat pe marginea sa paralel cu planul dielectric al altui magnet mai mare și, totuși, orice alt disc feros de dimensiuni identice, nu poate fi absolut; poate fi plasat perpendicular pe planul dielectric al magnetului mai mare, dar niciodată în paralel cu acesta, reacția este identică cu plasarea (încercarea de) N pe N sau S pe S (sau după cum este cazul într-adevăr CW pe CW, sau CCW pe CCW). Cu magnetul subțire ca napolitana sprijinindu-se pe marginea sa în armonie perfectă la pianul inerțial dielectric în paralel, dacă încerci să-l răsuciți perpendicular, se simte o rezistență extraordinară și magnetul va sări fie la polul conjugat CW sau CCW al magnetului mai mare; invers față de aceasta, un disc de oțel sau o piesă feroasă se va odihni în armonie perpendicular pe pianul dielectric, dar niciodată în paralel cu acesta, și va rezista enorm de mult la aceeași soluție în paralel cu magneții mai mari radialii inerțiale. Cazul este că, în timp ce atât magnetul (permanent), cât și discul de oțel sunt „magnetizate”, realitatea este că magnetul autentic este electrificat (în crearea sa), este un obiect dielectric (de ordinul a 80 până la 90%) cu un a necesitat un câmp magnetic coincident și atrăgător de mare; în timp ce discul feros este indus doar magnetic în câmpul magnetului al cărui disc feros este indus atât de magnetic are un volum dielectric inter-atomic contraspațial extrem de strâns. Discul este indus doar magnetic, în timp ce discul magnetic este un obiect dielectric electrificat.
Idioția comună a înțelegerii convenționale este că un super magnet (sau orice magnet) este un „obiect magnetic, care emite magnetism”, ceea ce nu este absolut cazul, nimic nu este emis așa cum s-a menționat (un câmp eter polarizat), mai departe magnetul este un obiect electrificat (permanent sau electromagnet) cu un puternic pian inerțial dielectric care provoacă o deplasare magnetică spațială enormă (portal eter) pe care omul obișnuit îl consideră „un magnet” deoarece atributele sale magnetice sunt ușor și bine cunoscute, dar este dominanța dielectrică este aproape necunoscută, existând în dominanță la perpendiculară pe portalul magnetic alternativ. Revenind la discul de oțel care rezistă în mod zgomotos să fie plasat în paralel sau în apropierea dielectricului, așa cum este cazul, magnetismul respinge dielectricitatea și invers, discul indus magnetic este covârșitor (temporar) magnetic și repulsia are loc din planul dielectric al

magnetul pe discul feros, discul feros este / provoacă un cuplu dielectric care este copleșitor de puternic. Literal, discul feros (care este indus magnetic în câmpul magnetismului) provoacă torsiune dielectrică a axei Z de-a lungul axei XY a planului dielectric al magnetului, precum răsucirea unui giroscop extrem de puternic de-a lungul axei sale Z sau a axei lui. rotatie radiala. Idioția convențională este că „opusele se atrag”, de fapt nu, contrariile se resping; această logică presupune că un disc de oțel va sări către un magnet, totuși numai de-a lungul axei Z a preponderenței magnetice centrifuge și absolut nu către axa XY a planului dielectric. Cu toate acestea, magnetul cu disc subțire de napolitană se va sprijini pe marginea sa de-a lungul și în paralel cu magnetul mai mare, ambii magneți sunt obiecte dielectroelectrificate, cum ar fi atragerea unui dielectric de-a lungul dielectricului. Cu toate acestea, discul feros subțire este un obiect pur indus magnetic, care nu poate fi adus aproape de planul inerțial dielectric al magnetului. De asemenea, o foaie subțire de napolitană sau un disc de cupru sau aluminiu, în timp ce nu sare în planul dielectric, își va rupe mișcarea dacă este măturată în paralel față de planul dielectric; cuprul sau aluminiul fiind reflectoare dielectrice sunt induse dielectric (și contractate magnetic), deoarece nu sunt feromagnetice (materiale inductibile). Mișcarea pe margine perpendiculară pe mediul dielectric de către discul de fier magnetizat oferă foarte puțină rezistență, totuși imposibil de realizat paralel cu planul dielectric. Există exact inversul pentru celălalt disc, care este electrificat, „magnetul” căruia planul său inerțial dielectric marginal se va sprijini perfect în paralel cu planul dielectric, dar planul dielectric al discului va întâlni (nu este posibil) o rezistență enormă în încercarea de răsucire împotriva dielectric și în fluxul magnetic. Aceasta este o presiune hidrostatică de eter în ambele exemple. Valoarea acestei presiuni este jumătate din produsul densității dielectrice și magnetice.
Un reflector dielectric este, în realitate, un „magnet” dielectric (îmi place), este un „reflector” astfel încât, în electrificare, poate fi pulsat și planul său inerțial inter-atomic dielectric superluminal strâns în timp ce un câmp magnetic de măturare provoacă dielectric torsiune precesională, care produce electrificare. Un repulsor dielectric este, evident, magnetismul (și invers), fie ca conjugat într-un câmp magnetic într-un magnet (un obiect electrificat) sau într-o piesă feroasă indusă magnetic, sau în exemplul nostru, napolitana subțire de oțel. Din nou, nebunia și concepția comună este că un cui etc. care este lipit de orice magnet este, ca și magnetul, „de asemenea, un magnet, este magnetizat” este o nebunie absolută. Cazul este că doar „magnetul” din prima parte este „magnetul autentic (adică obiect electrificat)”, dar confundăm atributul cu principiul. Super-magnetul sau electromagnetul este un obiect electric, în cazul magnetului permanent, un „obiect de distensie a câmpului înghețat”. Magnetul permanent este un obiect dielectric încărcat electric, dar acea dielectricitate este contraspațială, inerțială, radială și centripetă, oamenii nu înțeleg (niciunul cu adevărat) nu înțelege că toți astfel de magneți permanenți au magnetismul ca atribute secundare electrificării lor. Că magnetismul este spațial, circular, centrifug (și centripet) și polarizat și acționează asupra altor magneți și materiale feroase, i-a determinat pe oameni de-a lungul întregii istorii să considere aceste obiecte drept „obiecte magnetice”. Atributul minor al magnetismului în a

magnet a înlocuit (în mintea oamenilor obișnuiți) principiul major, sau atributul dielectricității sale. Modul corect de a înțelege un magnet permanent este că este un obiect antimagnetic cu dominanță dielectrică umflată (totuși nu spațial) care are, așa cum este necesar, coincidență un câmp magnetic conjugat enorm care apare ca o pereche de hiperbole inverse cu sferă inversă opusă pianul inerțial dielectric.
Ca și cum ar fi să ia o sferă poroasă cu argilă înăuntru și să introduci un ac în centru și să o injectezi cu un volum mare de apă, lutul ar curge din sferă în șiruri subțiri; acesta este cazul unui pre-„magnet” care este electrificat (apa), moment în care argila (magnetismul) ar deveni o trăsătură dominantă spațial. Orice minte simplex ar considera astfel sfera ca un „magnet” sau o „minge de lut”. Că apa (dielectrică) este limpede și invizibilă și nu are aproape nicio interacțiune spațială cu nimic și este un disc de acreție comprimat care este contraspațial, inerțial, radial și centripet, oamenii ar asocia imediat un astfel de obiect drept „argilă” sau „magnetic”. ” obiect astfel încât magnetismul să fie spațial, circular, centrifugal (și centripet) și polarizat. Mințile umane nu gândesc electric sau contraspațial, ca atare orice „magnet” (obiect dielectric electrificat) este considerat un magnet de simțurile spațiale ale oamenilor obișnuiți.
În cazul discului napolitan de oțel, în timp ce este magnetizat și în câmpul magnetului, acesta a suferit contracție dielectrică și, prin urmare, dilatare magnetică, motiv pentru care nu poate fi adus în paralel cu planul inerțial dielectric al permanentului („real”). magnet creat din electrificare. În cazul reflectorului dielectric (foie de cupru etc.) în paralel cu pianul dielectric, acesta a suferit contracție magnetică și dilatare dielectrică. Magnetismul și dielectricitatea funcționează întotdeauna în cei mai mici gradienți de presiune posibil pentru a se deplasa la 180 de grade unul față de celălalt. Un „magnet” permanent are o dilatare dielectrică enormă și atribute secundare magnetice rezultate. În mod evident, magnetul disc se va sprijini pe marginea sa subțire (ca pe un similar), dielectric peste dielectric, paralel în tandem cu pianul inerțial dielectric al magneților mai mari. Mintea omului „modem” trebuie să fie deprogramată în funcție de conceptul său despre ce este un magnet și magnetism. A spune cuiva că există o altă piană în mijlocul unui magnet între câmpurile sale alternative, care respinge complet un obiect indus magnetic sau feron magnetizat, este respins ca nebun sau obtuz, cu toate acestea, chiar și un copil de 10 ani poate reproduce acest aspect. uşor. Un magnet autentic este o masă electrificată cu un câmp dielectric stocat enorm și, de asemenea, atributul său secundar, magnetismul. În cazul discului de feroni indus magnetic, acesta este magnetizat în timp ce se află în câmp, dar nu este polarizat în sensul autentic, deoarece este aplicabil numai masei electrificate care este polarizată de preponderența dielectrică. Trebuie să se diferențieze clar faptul că un obiect de feruri magnetizat sau indus magnetic se află într-un câmp magnetic, dar nu este de la sine un magnet polarizat, motiv pentru care nu puteți plasa în paralel un astfel de disc de oțel lângă pianul inerțial dielectric al „magnetul” autentic.
Așa cum este cazul tăierii oricărui magnet bară perpendicular pe polarizarea acestuia, desigur că putem avea magneți infiniti, fiecare având un „pol” CW și CCW. Deși acest lucru este destul de bine cunoscut, ceea ce nu se știe este că teoria domeniilor magnetice este incorectă, mai degrabă. Din punct de vedere conceptual, se acceptă că 1 magnet tăiat în 10, 100, 1000 fiecare cu propriul pol este doar o

reducere a dimensiunii a ceea ce sunt „piese magnetizate” infinit mai mici sau magneți mai mici. Totuși, ceea ce nu este înțeles sau menționat este că fiecare magnet mai mic are un plan dielectric imediat care caută centrul. Este literalmente ca și cum orice bucată îndepărtată de pe pământ, a fost tăiată orizontal de-a lungul polarității sale, ar crea, la viteza luminii (posibil mai rapidă), o sferă care să se potrivească cu volumul feliei cu o linie inerțială care se învârte imediat ecuatorial. Aceste numere infinite de magneți cu polaritate perfectă nu rezultă dintr-un număr infinit de domenii magnetice, ci că „magnetul” electrificat este ca gravitația însăși (amândoi centripeți), și ambii se caută instantaneu pe sine.
Un „magnet” permanent este o baterie permanentă în două dimensiuni. Procesul de împingere a liniilor magnetice de forță în exterior în electrificare, în crearea magnetului reprezintă energia stocată ca într-o bandă de cauciuc întinsă spre exterior. Nu este necesară nicio putere pentru a menține câmpul staționar al „magnetului”, aceasta reprezintă energia stocată. Această inductanță de energie prinsă este unică pentru materialele de fer și pentru natura hexagonală a obiectelor de feroni de neodim. Când circuitul de alimentare este scos din electrificare la sfârșitul creării „magnetului”, nu există nicio întrerupere a curentului. Geometria incomensurabilă extrem de specială a naturii magneto-dielectrice spațial-contraspațială a unui magnet permite stocarea acestei energii în pianul inerțial dielectric care are ca atribut secundar, câmpul magnetic alternativ.
Avem, în imaginea 1, discul „magnetic” sprijinit de gravitație în paralel cu pianul dielectric al magnetului mare de 2x2x1”, al cărui pian inerțial dielectric este ilustrat cu verde. În imaginea 2 avem discul de oțel așezat (aproape că se va sprijini pe marginea cuțitului) perpendicular pe dielectric, care este singura poziție de cuplu scăzut în linie cu inducția circulară magnetică, marcată cu roșu. În fața, chiar și folosind un magnet de două ori această dimensiune și de multe 100 de ori greutatea discului de oțel, cuplul discului de oțel de-a lungul dielectricului va muta magnetul pentru a menține o perpendiculară perfectă; același lucru este valabil și în sens invers pentru „magnetul” discului în paralel cu dielectricul blocului. Discul de oțel este magnetizat, este un disc indus magnetic în întregime, în timp ce blocul și discul din imaginea 1 sunt electrificate, sunt „magneți” doar în mod convențional, dar sunt în față obiecte dielectrice în aproape întreg și așa-zimiți „magneți” deoarece „partea” magnetică este spațială, iar aproape întregul, dielectric, este contraspațial și radial. Acesta este impulsul magneto-dielectric; identică cu inerția giroscopică, totuși aici avem inerția centripetă dielectrică și inerția magnetică circulară care se extind de-a lungul axei Z (vezi diagramele magnetismului în alte secțiuni ale acestui articol). Există o confuzie masivă că acesta este „peretele de graniță, peretele de domeniu, peretele Bloch” al unui magnet, nu este, este motorul primar al magnetismului, fiind electrificat, este planul inerțial dielectric. Ruperea magnetului va determina crearea imediată (mai rapidă decât lumina) a unui nou plan dielectric autocentrant. După cum se arată în figura 1, pot plasa magnetul de cărămidă pe un frigider de 500 de lire și să nu ia contact cu magnetul disc de câteva grame, să-l răsucesc din paralel pe planul dielectric pe magnetul cărămizii și să fac frigiderul de 500 de lire să se agite, rezultând că există atât de mult cuplu dielectric în joc. Aceasta, printre multe alte experimente, este dovada că dielectricitatea este în joc în orice magnet ca primar, iar magnetismul în sine ca doar un secundar atribuit.

Cu siguranță nu ați putea provoca o astfel de reacție doar prin magnetism de la magnetul disc la obiectul de 500 de lire sterline, asta ar fi imposibil; numai prin intermediul cuplului dielectric.
„Dacă omul ar înțelege magnetismul într-adevăr, el ar apuca universul de coadă” - poem
Câți magneți fiat am spart de-a lungul anilor din accident pentru a-mi da seama de un punct extrem de important și apoi am început să-i sparg intenționat pentru a dovedi și mai mult ideea! Așa cum este cazul, magneții disc subțiri cu planul inerțial dielectric pe muchie sau magneții hard disk cu planul dielectric care rulează de-a lungul curbei fiat doresc invariabil autodistrugerea, auto-pliandu-se în planul dielectric. Hiperlogic, simplu și necesar retrospectiv, dat fiind faptul că planul dielectric este destins în toți magneții și este centripet și contraspațial prin natură. Magneții se vor rupe și se vor prăbuși singuri în planurile lor dielectrice! În cazul unui disc magnet în care dielectricul se află de-a lungul marginii subțiri, în mod evident, ruperea acestuia de-a lungul acelei margini este ușor imposibilă, totuși dielectricul se va plia de-a lungul celui mai slab punct la care poate atrage forța sa centripetă („gaura neagră ”, o denumire greșită, desigur, din moment ce găurile negre nu există), prin spargerea în patru bucăți ca o pizza cu 4 felii uriașe perfecte de 90 de grade și se autopliază imediat la cea mai mică și mai strânsă dimensiune spațială posibilă. Fiecare nouă rupere a magneților fiat creează un nou plan inerțial dielectric auto-centrat care dorește cu disperare să se plieze spațial pe sine!
Din punct de vedere faptic și matematic, dacă un magnet ceramic subțire mare sau o nouă structură cristalină hibridă (ceva cu mult superioară borului de fier neodim) ar putea fi adus la un nivel gauss cu aproximativ 400% peste nivelul maxim actual de N55 și apoi eliberat din forni care leagă structural, ținându-l spațial pe loc ca un semn de carte între faldurile unei cărți, acest magnet, în stările gauss imposibil de realizat în prezent, s-ar sparge mai multe într-un volum (în funcție de rază).
și grosime) aproximativ l/6th suprafață actuală.
Acesta este un fapt evident evident din liniile de transmisie electrică în care cu cât structura de delimitare este mai mică, cu atât capacitatea dielectrică este mai mare. „Aici putem spune că câmpul dielectric este contractiv, iar câmpul magnetic este expansiv. ”
Magneții nesfârșiți de hard disk pe care i-am spart (acum de multe ori intenționat) se vor împărți și se vor plia în mod invariabil de-a lungul planurilor lor dielectrice care trec prin mijlocul magneților subțiri de hard disk semicirculari. În mai multe rânduri, la spargerea magneților de hard disk mai puternici, sarcini electrice de 3 până la 5” sunt împușcate ca un fulger în momentul spargerii, eliberând impulsul dielectric (o parte din) inerțial într-un transfer imediat de spațiu liber de energie! Cea mai stabilă geometrie dielectrică a oricărui magnet (deși cea mai mare parte nu este atât de puternică din punct de vedere magnetic, din cauza stabilității dielectrice) este o sferă. „Magneții” subțiri și puternici acceptă rapid orice șoc și se pliază.
În mod convențional, s-ar putea afirma, în mod incorect, că acești magneți subțiri se pliază automat din impuls pentru CW pe proximitatea CCW („poli”), cu toate acestea, vedem lucrurile invers, acești magneți se pliază de-a lungul punctului de presiune cel mai scăzut pentru cel mai strâns (cel mai mic) volumul spațial pentru a se potrivi naturii dielectrice a ceea ce este cu adevărat un „magnet”. Acesta este,

desigur, și motivul pentru care atunci când doi magneți sunt aduși împreună: planurile dielectrice se re-centrează imediat ca unul la mijlocul dintre cei doi. Că dielectricitatea se comportă foarte aproape de gravitație nu este deloc o coincidență. Deoarece fiecare nouă rupere magnetică creează un nou plan inerțial autocentrat dielectric, a crede nebunește că magnetul se va „plia din cauza câmpurilor magnetice evidente atrăgătoare” înseamnă a gândi înapoi, la fel ca majoritatea oamenilor. De asemenea, s-ar putea să se uite la fundul unui cai și s-ar putea declara că rahatul de cal (se pliază singur) este „produsul calului” (câmp magnetic), când de fapt, desigur, „calul” este doar procesorul și dispozitivul de digestie („ magnet”) pentru iarba cu care este alimentată (electrificarea creând dominanță dielectrică). Acest efect de pliere este logic pur și are rădăcini în „iarbă”, electrificarea care creează o dominație dielectrică „înghețată” asupra „masei magnetice”, care este, așa cum s-a spus, un obiect dielectric într-adevăr. Ca și calul nostru, fără iarbă (electrificare), fără cal (magnetizare). După cum Maxwell și alții au afirmat, dielectricul precede magneticul.
Planul dielectric încearcă întotdeauna să transforme orice „magnet” de forme și forme ciudate într-o sferă. Dacă spargi un magnet de hard disk Fiat de aproximativ zece ori, vei ajunge cu o sferă zimțată și ascuțită, deși totuși o sferă. Deoarece magnetismul este spațial și dielectricitatea este contraspațială, mai mult magnetism poate fi stocat în mai mult spațiu și invers cu dielectricitatea; din acest fapt, putem reafirma ceea ce știm deja despre „magnet”, că este un obiect electrificat dielectric cu magnetismul ca produs secundar secundar secundar, astfel încât ruperea unui magnet de disc cu o geometrie spațială mare se va prăbuși într-o formă mai mică și mai mică. forni cât mai mici posibil, dovedind că, desigur, „magnetul” este obiectul electrificat care caută contraspațial. Când dielectricitatea depășește cu mult presiunile amplitudine spațiale ale masei, se formează un obiect stelar special.
După cum sa descoperit pe 15.07.2014, un plan inerțial, cu mult înainte ca magneții să intre în gol (conexiune/atracție), se formează la linia ecuatorială descrescătoare a sferei de vid. Implicațiile pentru și ale acestui lucru sunt enorme. Această descoperire a fost făcută folosind un mediu de testare nedezvăluit încă. În mod uimitor, ar fi trebuit să se prevadă acest lucru. Totuși, așa cum este cazul, în spațiul (ca atribut al câmpurilor!) se formează un plan inerțial între corpurile accelerate supuse vidării. Dielectricitatea găsește ca fiind intolerabil produsul secundar al câmpului său de radiație (magnetism), adică spațiu. Aceasta face parte din natura conjugată a și între dielectricitate și magnetism.
este cel mai înalt în punctele de graniță dintre barierele spațiale de masă: la marginile exterioare ale oricărui poli alternativ și în centrul mort al oricărui magnet, centrul său dielectric, nu centrul său de masă.
este cel mai înalt ca un tor al centrului dielectric al oricărui „magnet”, care este și centrul gravitațional, în plus, întinderile dielectrice ca un tor plan inerțial de-a lungul ecuatorului de electrificare, numit incorect „peretele Bloch”, dar care de fapt este planul centripet inerțial dielectric al forței dominante în orice așa-numit „magnet”.
1. Reflectează lumina (EM) spațial de-a lungul axei XY = conductor radial dielectric ("reflector dielectric", adică reflector magnetic care este de natură dielectrică, neferoasă) de-a lungul axei Z =

reflector electric la axa Z = electric atractor la axa circulară spațială XY (polarizat radial când este prezent curent de la electrificarea AC) = reflector magnetic. Orice reflector magnetic puternic este, de asemenea, un conductor dielectric și un reflector EM (lumină) (dar nu componenta sa dielectrică coaxială centrală). Electricitatea și magnetismul curg spațial și radial în polarizare circulară de-a lungul axei XY către dielectricul perpendicular al axei Z. Reflectează lumina = reflector de polarizare și conductor contraspațial. Un conductor perfect este un reflector magnetic perfect; nu are permeabilitate magnetică datorită faptului că este supra-dielectric coerent, ca în cazul unui disc de oxid de cupru ytriu bariu super răcit. Coerența supra-dielectrică se datorează mișcărilor magnetice extrem de scăzute și coerenței dielectrice în fază ridicate. Un reflector magnetic perfect super răcit este, în esență, un „laser” dielectric, așa cum ar fi cazul unui „PADIMC” (Amplificare în fază a dielectricității prin constrângere magnetică interatomică). Orice volum și mișcare interatomică este în principiu magnetică, fazarea dielectrică prin super răcire este întârziere magnetică.

2. Magnet sau electromagnet (obiect feros electrificat) = obiect dominant nemagnetic = obiect dielectric = reflector de inducție magnetică de-a lungul axei XY = dielectric la axa XY, magnetic la axa Z în expansiune polarizată = atractor magnetic de-a lungul axei în expansiune Axa Z.

3. DC este polarizarea la sursă; AC este polarizarea de-a lungul căii radiale de conducție.

4. Material feros (neelectrificat, mediu magnetic) = indus magnetic este un magnet dominant = obiect magnetic inductiv = condensator magnetic spațial pe axa XYZ.

5. Material care absoarbe lumina (mediu dielectric)= condensator dielectric la axa XYZ = obiect neferos, dielectric (dacă este iluminat de EM).

„Este oul depus de pui, sau ăla este puiul care a fost eclozat din ou. Un prost spune că puiul a depus oul prima, un alt prost spune că oul a clocit primul puiul. Vă spun că, indiferent de ambele, nu aveți niciunul fără primul și feedul lui”

Întrebarea devine, din cele două diagrame de mai jos, una fiind reprezentată grafic, cealaltă prezentând pilitura de fier în stânga, care dintre cele două arată secțiunea transversală a unui magnet permanent și care arată curentul care se mișcă în direcții opuse ca în liniile de curent alternativ. (albastrul reprezentând dielectricul și roșu magneticul)? Răspunsul este că ambele arată atât curentul care se mișcă în direcții opuse, cât și secțiunea transversală de-a lungul axei Z a unui magnet permanent. În ilustrația de pilitură de fier din stânga, trebuie doar să conectați cele două fire conductoare de curent alternativ cu o linie (totuși în 3D ar fi un disc de acreție toroidal aplatizat) și aveți „discul de acreție” pe axa XY al dielectricului contraspațial, inerțial. dominanța , radială și centripetă și câmpul alternativ spațial, circular, centrifugal (și centripet) și polarizat, expansiv pe verticală. Din diagrama din dreapta, trebuie doar să conectați din nou cele două fire conductoare de CA cu o linie și să comprimați vertical liniile dielectrice albastre într-un profil mai plat pentru a se potrivi geometria dielectrică într-o masă magnetică (sau „magnet”). decât liniile de curent alternativ cu spațiu liber suspendat. Ambele ilustrații sunt cele ale câmpului sau curenților (ambele eter în natură) care se mișcă în direcții opuse și secțiunea transversală a unui magnet permanent. De asemenea, într-o situație de

curent alternativ, liniile de alimentare se presează în spațiul liber de suspendare, ceea ce permite mai mult magnetism (în timp ce curentul în aceeași direcție, liniile de curent sunt trase împreună, ceea ce permite o stocare mai dielectrică). Această electrificare în crearea unui magnet înseamnă că dielectricul, deși centripet, există predominant ca o masă de volantă giroscopică, de-a lungul periferiei la care axa Z centrală este câmpul magnetic alternativ. În forma sa fixă a unui magnet permanent, forța contrar (spațială) centripetă dielectrică de comprimare lucrează în opoziție directă cu magneticul, cu dielectricul încercând să se acopere împreună în punctul central al axei XY, în timp ce, în același timp, magneticul este încercând să împingeți axa XY în punctul central, ca urmare a reducerii fluxului de la o țeavă cu diametru mai mare într-una mai mică, există o presiune crescută sau, în acest caz, o presiune magnetică crescută, pe care, în mod incorect, o considerăm un dielectric electrificat. obiect, ca „magnet" sau „obiect magnetic".
În mod ironic (nu chiar așa), electrificarea în crearea unui magnet permanent creează o polarizare magnetică spațială semnificativă, în timp ce o relație identică există de asemenea în geometria spațială-contraspațială așa cum este creată în liniile de curent care sunt polarizate și au curent care se mișcă în direcții opuse. Aceasta este relația conjugată de armonie a magnetismului și dielectricității, spațială și contraspațială, ambele mișcându-se la 180 de grade unul față de celălalt, totuși într-un sistem electric obligatoriu sau o masă „magnetică" creează un unic centripet-centrifugal, radial-circular, inerțial-radiativ. , ansamblu spațial-contraspațial de relații, atât de complet și precis descrise de zeii teoriei electrice, Maxwell, Heaviside, Faraday, Tesla, Steinmetz și alții.
Ambele diagrame prezintă aceeași geometrie, dar în dimensiuni electrice diferite. Curentul electric alternativ fiind polarizat, produce aceeași geometrie magneto-dielectrică pe care o produce electrificarea în crearea unui obiect dielectric „electrificat" („magnet") cu polarizare magnetică spațială. Polarizarea curentului electric produce o clădire temporară polarizat radiativ (nu există alt fel) câmp magnetic, sau în celălalt caz, polarizare magnetică formată în electrificarea unei mase de feri într-un obiect dielectric cu un câmp magnetic radiativ fix. La electrificare, masa ferilor reține (datorită elasticității magneto-dielectrice interatomice speciale a volumului de fier) o capacitate dielectrică mare, dovedită și în experiență în eliberarea acestei dielectricități (reflector de lumină = conductor dielectric, fierul în natura sa specială poate să fie saturată dielectric stabil de electrificare).
Într-una, polarizarea există în curentul contraspațial electric cu mișcare opusă pentru a produce magnetism polarizat radiativ, în cealaltă, polarizarea există în magneticul radiativ spațial, așa cum este creată din saturația dielectrică din formarea sa prin electrificare. Electricitatea se termină în magnetism, dar nu și dielectricul (care se termină în crearea gravitației/masei). Acesta este modul în care Tesla a reușit să aibă sisteme dielectrice fără componentă magnetică corespunzătoare; în timp ce toate sistemele electrice au componente magnetice radiative (și terminale) spațial, fie din electrificare în crearea unui magnet prin saturarea ferilor dielectrici, fie prin linii de curent în mișcare opuse, fie într-o linie DC cu un câmp magnetic circular radiativ. Fie o saturație dielectrică puternică creează un portal magnetic macro-dominant, fie o

pereche puternică de linii de curent care se mișcă în direcții opuse va produce același lucru.

Dacă cred că un electromagnet este diferit de un magnet permanent, este greșit, ambele termină electricitatea în dielectricul pe care este emanat magnetismul. Faptul că electromagnetul este alimentat de o sursă de energie pentru a crea câmpul magnetic pe măsură ce acesta se termină în dielectric nu este diferit de un magnet permanent care a fost electrificat și, datorită „elasticității” magneto-dielectrice a fierului, păstrează acea geometrie dielectrică în permanență. . Se crede greșit, așa cum este cazul majorității oamenilor care privesc magnetismul cu susul în jos și înapoi, că fierul este „feromagnetic” în potențial, dar este doar invers, mai degrabă că are capacitatea supra-dielectrică (și cu atât mai mult în arhitecturile hexagonale cu neodim fier bor bor). Magnetismul nu poate exista ca entitate independentă în orice forni în sine, el trebuie să fie indus de altul, ca în TEM, sau ca magnet permanent, sau ca electromagnet, sau ca produs secundar al încărcării galactice, așa cum se găsește în jeturile galactice, în jurul liniilor de curent continuu sau în jurul liniilor de curent alternativ. Electricitatea se termină în magnetism prin intermediul unui obiect dielectric-capacitant (dielectro-electromagnetismul sau „electromagnetismul” conține o componentă dielectrică radială a axei Z).

Magnetismul este literalmente polarizarea dielectricității așa cum este conținută sau indusă de un obiect (magnet permanent, TEM, electromagnet), cele două sunt conjugate și invers proporționale în arhitectura lor magneto-dielectrică, unde unul este circular, dielectricitatea este radială, unde unul este centrifugal. -centripet, dielectricitatea este centripet, unde unul este radiativ, dielectricitatea este inerțială,

unde unul este spațial (polarizat), dielectricitatea este contraspațială. Această pereche conjugată creează și susține întregul univers și alimentează toate elementele atomice, este responsabilă de încărcare, descărcare, inducție, radiație, generare, polarizare, crearea de masă care, de asemenea, se termină în gravitație. O incapacitate de a înțelege acest element fundamental este un obstacol pentru orice înțelegere adevărată a magnetismului sau dielectricității. Acolo unde magnetismul caută polarizarea circulară statică, electrificarea este o polarizare dinamică radială.

Marele mister, acum înțeles, este că, în timp ce magnetismul și dielectricitatea se mișcă la 180 de grade unul față de celălalt, în sistemele închise de legare în care gravitația este imensă, fie în structuri galactice, fie în structuri nucleare, formațiunile disc-halteră ale dielectricității și magnetismului se mișcă 90. grade (doar din punct de vedere perceptiv, mai degrabă complet opuse unul față de celălalt într-adevăr) unul față de celălalt în formațiunile geometriei speciale ale unui disc și a unei perechi de hiperbole duble inverse, deoarece structura este, desigur, obligatorie și contractivă, acesta este modelul cu cea mai joasă presiune al repulsie reciprocă magneto-dielectrică. Cum se mișcă două forțe opuse care sunt „legate” împreună într-un sistem de legare (inter-atomic, galactic, magnet permanent) la 180 de grade una de cealaltă când una este spațială și polarizată, iar cealaltă este radială și contraspațială, răspunsul este un disc de acreție în plan inerțial și o hiperbolă dublă. Ceea ce apare ca mișcare perpendiculară este de fapt repulsia maximă a unui sistem de legare.

Marele mister, acum înțeles, este că, în timp ce magnetismul și dielectricitatea se mișcă la 180 de grade unul față de celălalt, în

sistemele închise de legare în care gravitația este imensă, fie în structuri galactice, fie în structuri nucleare, formațiunile disc-halteră ale dielectricității și magnetismului se mișcă 90. grade unul față de celălalt în formațiunile geometrice speciale ale unui disc și a unei perechi de hiperbole duble inverse, deoarece structura este, desigur, obligatorie și contractivă, acesta este modelul de presiune cu cea mai joasă presiune de repulsii reciproce magneto-dielectrice Cum fac două forțe opuse care sunt „ legate" împreună într-un sistem (inter-atomic, galactic, magnet permanent) se mișcă la 180 de grade unul față de celălalt atunci când unul este spațial și polarizat, iar celălalt este radial și contraspațial, răspunsul este un disc de acreție în plan inerțial și o hiperbolă dublă. Ceea ce pare ca o mișcare perpendiculară este de fapt respingerea maximă a unui sistem de legare.

CÂMPURI SPATIALE ȘI CONTRA-SPAȚIALE INTERSECTARE (magnetice și dielectrice) sunt necesare de presiune și geometrie pentru a crea această configurație

DIELECTRIC

MAGNETIC

MAGNETIC

ACEASTA ESTE MIȘCARE OPPUZĂ ÎNTR-UN SISTEM DE LEGARE, NU PERPENDICULARĂ

Această geometrie este văzută în macro-lume doar atunci când una este încărcată sau în dezechilibru cu cealaltă în cuantificări coerente și suficiente pentru a fi vizibilă. În interatomia stabilă, această geometrie fundamentală de încărcare-presiune este responsabilă pentru toate legăturile moleculare, totuși într-o complexitate foarte complexă.

Perimetrul exterior de suprafață / marginea oricărui portal (pol) al unui magnet are cea mai mare presiune și viteză centrifugă la ieșirea din masa magnetică (opusă celei unei tornade, al cărei vârf de sol are cea mai mare viteză și conul cea mai mică viteză).

Viteza vârfului de expulzare este scăzută, viteza conului de expulzare este mare. Viteza de coborâre a vârfului centripet este cea mai mare.

Conul centripet este raza spațială magnetică.

Viteza conului de expulzare fiind mare creează o preponderență a presiunii scăzute a eterului (dilatație) la centrul oricărui poli către care este îndreptată chiuveta centripetă. Expulzarea cu presiune joasă până la moderată va fi direcționată către peretele Bloch din ecuatorul lateral, mai degrabă decât centripet prin vortexul de la capătul opus.

Mai jos: Stânga, dovada la scară de 100 nanometri a geometriei magnetismului. În dreapta este geometria inversă a sferei dominante magnetice în orice sistem electrificat în care dielectricul domină peste magnetic.

Un vârtej de expulzie are cea mai mare accelerație la conul, iar un vârtej centripet are cea mai mare accelerație la vârf. Acolo unde viteza presiunii eterului este egală cu vidul eterului, există o întoarcere la cel mai apropiat vid cu un spin non-opus.

Un vârtej de scufundare are viteza maximă la vârful câmpului centripet de retur, iar vârtejul de expulzare de pe conul centrifug, are cea mai mare viteză la baza conului, opus celei a vârtejului de retur centripet. Privind în jos pe orice suprafață „pol”, aceasta ar duce la o imagine de viteză a unui singur ochi de taur în care centrul este viteza maximă de revenire centripetă, apoi o zonă intermediară, toate înconjurate de un vortex centrifugal de expulzie de mare viteză.

Punctul de expulzare centrifugal al magnetului are cei mai mici gradienți de presiune a eterului în punctul central polarizat, spre care este îndreptat și accelerat vârful centripet care revine. Acest vid dilativ este, de asemenea, mecanismul instrumental al vidării, sau considerat convențional ca „atracție” (așa-numita).
Acesta este motivul pentru care viteza pe oricare dintre polii unui magnet este cea mai mare la marginea acestuia, unde are loc expulzarea centrifugă, și mai mare în centrul său, unde vârful câmpului „polar” conjugat reîntors se vârtejează centripet în planul inerțial dielectric sau peretele Bloch. de golire, care este epicentrul celor mai scăzute gradienți de presiune.
Baza spațială a oricărui vârtej dublu magnetic polarizat își are echilibrul geometric la Phi, unde vârfurile sale contraspațiale înclinate sunt întotdeauna la intersecția 1. Această descoperire are implicații atât de importante și de larg, încât nu o puteți înțelege. Acesta este triunghiul isoscel 1 -1 -Phi al lui Pitagora.
Expulzarea geometrică maximă a inversării unui punct sau sferă este un con dublu care pleacă centrifug sau se inversează la o presiune negativă de 1 -1 -Phi; din care o presiune pozitivă a câmpului magnetic vortex pleacă la o spirală de 1/Phi (.618). Prin urmare expulzarea i). Secretele lipsă ale lui Phi sunt acoperite într-un alt articol.
Mai jos: în stânga este un magnet circular pe un afișaj CRT care arată foarte clar atât geometria magnetică, cât și planul dielectric. În dreapta vedem mișcări de câmp magnetic de joasă presiune care se întorc de-a lungul dielectricului.
Mai jos: stânga, arătând polarizarea circulară față de un ecran CRT, în dreapta, imagine detaliată a câmpului magnetic al pământului
AII geometria magnetică este un dublu vârtej cu bule centrifuge expulsive și un vârtej de întoarcere dublu centripet și un câmp magnetic singular polarizat spațial. O mișcare și perturbare singulară a eterului nedivizat.
Faptul că gradienții de presiune a eterului magnetic sunt înalți la suprafață fie de la vârtejurile centrifuge, fie de la vârtejurile centripete reîntocmite este o sursă pentru lipsa de discemnizare a vârtejurilor magnetice.
Mai jos: Nu întâmplător descoperirea mea coincide perfect cu modelul QM al anumitor geometrii atomice, totuși, din eroare, ei atribuie greșit acest lucru „electronilor”. Ceea ce vedeți de fapt, desigur, este pianul inerțial dielectric și preponderențele magnetice în formă de gantere, așa cum sunt conjugate în Sistemul de legare al atomului. Această geometrie, desigur, în funcție de sarcină, sau magnetism sau sarcini nucleale, poate deveni mult mai complexă decât aceasta. În dreapta este geometria câmpului „magnetului” fizic, care arată dielectricitatea forțată la, concentrată la mijlocul magnetului fizic. De asemenea, arată descărcarea divergentă a dielectricității, magnetismul.
Deoarece magnetismul este spațial, există o distanță optimă de aruncare față de planul inerțial dielectric la care viteza presiunii de expulzare este depășită de forțele centripete de vid care, în cazul magneților extrem de lungi sau magneților bară, preponderența dublei magnetice. balonul vortex și rotația magnetică vortexurile formează o sferă în jurul unui magnet, mai degrabă decât o fântână dublă polarizată la fiecare capăt. Accelerarea spațială într-o formă geometrică poate fi extinsă doar atât de mult înainte ca reversia în vid să depășească rapid aruncarea expulzivă. Raportul ideal este o bază de 1 și o înălțime de Phi, sau doar inversul este, de asemenea, ideal.

eu iвдтф
s
Toate principiile fundamentale ale naturii și ale universului pot fi rezolvate cu matematică și geometrie euclidiană simplex; alături de logica platoniciană. Dacă același lucru nu poate rezolva, nu există. - Autor
idiotul ATW
CUM FUNcționează MAGNETISMUL?
Nu

Atât electricitatea, cât și magnetismul caută descărcarea. Asta nu înseamnă că există o bornă negativă, ci o presiune mai mică sau de vid de eter în care electricitatea și magnetismul caută să se descarce. Despre electricitate vorbim de pământ, în timp ce în magnetism ne gândim greșit la „celălalt pol”, dar „celălalt pol” este doar spin invers, în fapt, „pământul” unui magnet se autotermină.
pe cel mai scăzut gradient de presiune în planul inerțial dielectric. Sarcina pozitivă atrage sarcina pozitivă și se termină într-o descărcare negativă. Descărcările negative resping atât descărcările negative, cât și încărcările pozitive. Faptul că electricitatea se termină în magnetism nu înseamnă că o respinge. Terminarea nu este repulsie.
Contraspațiul este doar un mijloc conceptual de a vorbi despre planul Eter, unde totul este produs, iar toate câmpurile se bazează pe acest „mediu”. Tesla știa asta, Steinmetz, Heaviside, Maxwell și chiar și prostul Einstein, înainte de a-și pierde mințile, au fost de acord că înțelegerea este imposibilă fără Eter.
Magnetismul este strict un produs final al polarizării dinamice în polarizare radiativă statică sau ca produs secundar al saturației dielectrice care elimină magnetismul rezident într-un sistem. Tot magnetismul este creat ca un produs secundar al manipulării dielectricului, fie prin electrificare într-o masă care distorsionează dielectricul (adică accelerație și capacitate) și, la rândul său, magnetic, fie ca conjugat necesar la electrificare în TEM. Acest binar de electrificare este inductanță pură în care electricul induce magneticul și invers. Această creație reciprocă are loc de-a lungul unui plan eter contraspațial în care este radiată inducția reciprocă. Electricitatea și magnetismul există ca apariții separate doar atunci când sunt opuse. În non-opoziție ele dispar ca în cazul sarcinilor stabile de câmp inter-atomic. Ele devin una, adică dominație dielectrică în cauzele inter-atomice apariții ale macro-magneticului.
ANALOGIA INCOMENSURABILITĂȚII CÂMPULUI EL
< <)1”> RK.HI 6 2(114 Km I Wheiki
Opusele nu se atrag, dacă da, atunci cei doi poli ar fi mai degrabă în centru decât la capete. Tăiați un magnet de un miliard de ori și un stili lateral are spin CW, iar cel opus stili are spin CCW. Înțelegerea magneto-dielectrică a „mecanicii” „magneților” este simplex, dar nu simplă pentru mințile spălate de creier ale celor mai mulți dintre cei care au crescut cu concepții greșite despre ce ESTE un magnet și cum funcționează.
Dacă atomul ar fi 99,999999% spațiu gol în calitate de preoți ai cultului cuantic avocat, atunci electronii lor inexistenți ar spirala în nucleu. Toți atomii, așa cum este necesar pentru înțelegerea magnetului în sine, sunt „baloane” cu mai multe fațete, cu sarcini magnetice și dielectrice. Nu există nici măcar .00000000001% din „spațiu gol” în structura atomică. A crede în cuantică înseamnă doar a

plasa credințe false bazate pe nimic, acesta este CNAP (prostii încurcate și cocoș de mac).
De ce anumite elemente grele au geometrie de volum mic, iar anumite elemente ușoare au volume enorme? Deoarece neutronii sunt dominanti din punct de vedere dielectric și contraspațiali prin natura lor, (discutat mai departe)
Că sarcinile pozitive se termină în terminalul negativ nu înseamnă că negativul atrage terminalul pozitiv. Acesta este un alt motiv pentru care reificarea electronilor ca entități nu există.
Magnetismul este eter în mișcare preturbativă, dar polaritatea acestuia este o eroare perceptivă, acest binar este mișcarea vârtejului spațial în sine, deci considerat „polul negativ”
„Dacă cineva ar întreba ce este , răspunsul este că este un coerent obiect câmp binar; sau s-ar putea declara cu ușurință un magnet permanent un câmp „laser” - Autor
Fie prin inducție magnetică care provoacă coerență dielectrică de la un magnet la o piesă de fier moale „nemagnetizat” (așa cum însemna cu adevărat inerția dielectrică aleatorie interatomică incoerentă) sau o descărcare de încărcare de la o bancă de condensatoare la o „bobină de magnetizator” (o desemnare incorectă) printr-un magnet de ferită sau un magnet neo, rezultatul este același în ceea ce privește diferența de capacitate crescută, iar diferența este FI sau incomensurabilitate de câmp.
Logica convențională în a vorbi despre „alignée! domenii” este o prostie lipsită de sens, deși este exactă din punct de vedere descriptiv, este absurdă din punct de vedere explicativ și o prostie fără sens. Ceea ce este și are loc este coerența inter-atomică ordonată a dielectricității și fenomenele macro-magnetice rezultate care se numesc, prin urmare, „magnet”. Totuși, tot magnetismul este un rezultat posterior al unui antecedent care este coerența dielectrică.
Fără a duce analogia prea departe, putem afirma, pentru clarificări, că un „magnet” este un câmp „laser”, în cadrul căruia magneto-dielectricitatea inter-atomică conjugată incomensurată este coerentă în întregul obiect pe care îl numim un „magnet”, rezultat prin descărcarea de încărcare dintr-un banc de condensatori printr-o bobină de încărcare în pre-'magnet' sau prin inducerea magnetică a unui magnet la un obiect de fier moale.
Această coerență și aliniere dielectrică este necesară deoarece dielectricitatea și magnetismul se resping reciproc! Modalități eterice, una cu inerția, cealaltă vectorizarea spațială rezultată a dielectricității în pierdere de inerție.
În cele din urmă, construirea coerenței dielectrice într-o diodă, sau laser HeNe, sau la magneto-dielectricul inter-atomic al fierului sau Neo-fier-bor nu este în principiu diferită. În ambele cazuri natura conjugată a dielectricității și magnetismului (în cazul laserului, componenta magnetică transversală a naturii dielectrice radiale a luminii) sunt aduse în coerență reciprocă și punct de auto-asemănare nespecifică. În ambele cazuri avem o deviere reciprocă de spin de la sarcina aplicată sau un câmp aplicat care determină alinierea câmpului a componentei dielectrice care rezultă la o sarcină aplicată sau inducție din câmpul magnetic aplicat. În acest caz, în ceea ce privește ambele exemple, inerția dielectrică este adusă în concentrație coerentă care produce apoi fenomene macromagnetice rezultate. În cazul laserului, avem o emisie coerentă de lumină dielectrică radială.
Trebuie să se aplice o gândire logică concentrată asupra naturii unui câmp magnetic aplicat unui obiect din fier moale, caz în care

dielectricul inter-atomic devine coerent prezentând circumferința centripetă la câmpul magnetic aplicat. Știm că magnetismul și dielectricitatea există întotdeauna la 180 de grade unul de celălalt chiar și într-un magnet unde este APPARENTE Y (doar așa) 90 de grade. Această „prezentare dielectrică” la câmpul magnetic aplicat în prezentarea circumferinței sale centripete la magnetism menține conservarea eterului a inerției dielectrice.
Dielectricitatea își menține inerția într-una din două moduri în coerență dintr-un câmp magnetic extern (sau intern) aplicat de la altul, fie prin prezentarea circumferinței sale centripete, fie prin (în cazul magnetului) precesia giromagnetică în care magnetismul este mediat în și prin Sistemul de legare pe care îl cunoaștem drept „magnetul”.
Magnetismul radiază și, prin urmare, creează spațiu în acest câmp radiativ, dar numai spațial în sine, o bulă de eter creată din amplificarea macro-magnetică coerentă. Nici magnetismul, nici dielectricitatea nu se pot termina în spațiu, ci numai pe ele însele sau în terminale conductoare contraspațiale.
Magnetismul nu numai că se mișcă 180 de la dielectric, ci și de la magnetic, pe măsură ce „polii” vorbesc și se îndepărtează unul de celălalt. Adevăratul „secret” al magnetismului este că dielectricul atrage dielectricul prin alternarea spațială centrifugă și centripetă a magneticului. Incomensurabilitatea câmpului este extrem de simplex, dar nu simplă și necunoscută oamenilor care nu gândesc niciodată în termeni de câmpuri sau egalizări ale gradientului de presiune. Pur și simplu nu suntem învățați astfel de lucruri.
Dielectricul și magneticul sunt două câmpuri opuse care ocupă aceeași sferă atunci când sunt în echilibru, nu sunt „văzute” atunci când sunt electrizate, câmpul dielectric este amplificat și provoacă preponderențe macro-magnetice.
Grafit pirolitic plasat peste un magnet, de ambele părți ale magnetului, dacă trageți grafitul CW peste magnet, grafitul merge în sens orar și dacă trageți grafitul suspendat în apă în sens orar peste mag, grafitul merge CW.
Inductanța magnetică este o relație dimensională polarizată pentru modalitățile magnetice ale apariției (ca să spunem așa) ale eterului, iar Capacitatea dielectrică este, prin urmare, o relație inerțială nedimensională pentru modalitățile dielectrice ale eterului. Pentru inducția magnetică, modalitatea Eter este cunoscută sub denumirea de permeabilitate magnetică, pentru inducția dielectrică, modalitatea Eter este cunoscută sub numele de permitivitate dielectrică.
Magnetismul este prin natură capătul rotativ polarizat al energiei electrice, un produs rezidual și necesitatea terminalului conjugat de sarcină-descărcare a inerției și impulsului electric natural.
Dielectricitatea este electropozitivă, iar magnetismul este electronegativ, magnetismul este centrifug, iar electricitatea este centripetă către nucleu. O masă magnetică are o sarcină dielectrică mai mare, deoarece volumul său dielectric interatomic a scăzut din cauza electrizării. Amintiți-vă, cu cât spațiul este mai mic, cu atât capacitatea dielectrică este mai mare
Concepția greșită a științelor umaniste despre magnetism ca forță „atractivă” sau pozitivă este, desigur, o eroare uriașă. Această eroare este legată de orice semnificație a cuvântului „magnet” și „magnetism”. Conotația universală este la 180 de grade față de denotația fizică a ceea ce este și face magnetismul cu adevărat, ceea ce îl provoacă și ceea ce îl susține.

Magnetismul este dimensional, dielectricul este intradimensional, sau în contraspațiu, și numai atunci când aceste două câmpuri eterice se mișcă unul împotriva celuilalt în timp există electrificare, care este Eterul într-o modalitate de polarizare dinamică.
Orice în repaus nu există. Eterul în starea sa naturală este contraspațiu, este odihnă, dar declarat că nu există pentru că nu are nicio altă înfățișare decât cea asociată cu câmpurile dinamice (toate câmpurile). Singurul subiect care se află vreodată în repaus este Eterul atunci când nu este perturbat, deci „Mișcătorul nemișcat”.
Această lege (Newton) a fost scrisă pentru a se potrivi cu premise inexistente despre care s-a presupus în mod eronat că există. Un corp nu își poate continua starea de repaus, deoarece corpurile în repaus nu există în Natură. Corpurile sunt doar formele de undă ale mișcării. Când orice mișcare încetează, la fel încetează și masele înseși. S-ar putea referi la fel de adecvat la sunetul care este în repaus în tăcere, dar, desigur, acest lucru este absurd, deoarece absența sunetului nu este o modalitate a sunetului, ci vidul său total.
Un câmp magnetic staționar (așa presupus) are nevoie de o inerțială stabilă continuă, o geometrie inter-atomică încărcată dielectric, care să își poată menține staza, pentru ca curentul magnetic să rămână staționar, în echilibru.
Fiecare atomic și inter-atomic (așa cum înseamnă volumul magneto-dielectric și nucleul) trebuie mai întâi să fie înfășurat ca un ceas prin electrificare centripetă înainte de a se putea termina într-un mod mereu derulat, însemnând apariția polarizării macro-magnetice, a polarizării spațiale. derulare' a reciprocităţii centrifugo-centripet.
Luând un șir de magneți sferă mici și încercându-i într-un cerc, orice copil ar observa că acest lucru reduce foarte mult accelerația lor magnetică către fierul obișnuit pentru inducția magnetică. Acesta este fiecare „pol” al fiecărei sfere care se termină imediat înapoi în contraspațiu, bucla de polarizare a fost însăși în buclă în vid prin direcționarea polarizării spin invers (datorită extinderii ca spațiu = polarizare prin definiție) în și asupra ei înșiși, terminând astfel polarizare înainte de a putea ajunge (foarte puțin) în spațiu.
Doi copii nu se pot mișca în timp ce sunt în echilibru cu punctul de sprijin pe un balansoar, deoarece mișcarea este imposibilă macro-atomic atunci când există echilibru inter-atomic. Împărțirea echilibrului în crearea unui „magnet” se datorează electrificării care determină o capacitate inter-atomică dielectrică mare în „masa magnetică”, care este obiectul dielectric în realitate. Atomul este mereu în mișcare chiar și atunci când există echilibru magneto-dielectric.
Imaginați-vă doi copii pe un balansoar care se învârt paralel cu pământul chiar peste un gard, nu îi puteți vedea, deoarece amândoi se odihnesc chiar sub linia gardului (volumul inter-atomic), această învârtire nu poate fi oprită, niciodată, din moment ce materia , atomii sunt prin definiție mișcare, nu există particule cu masă de repaus 0 în univers. Privind pe margine, acești doi copii se învârt atât de repede încât nu vedeți decât o masă singulară, o neclaritate (dacă ar fi să priviți „peste gard” în acest atom), dar nimic nu este vizibil din spatele gardului. Acum înlocuiți un copil cu unul mult mai gras, învârtirea în jurul punctului de sprijin sau nucleul nu se poate opri niciodată (cu toate acestea, în cele din urmă, toată materia se termină având suficient timp), dar acum un copil este ridicat deasupra liniei gardului, copilul mai slab în timp ce face bucle. rotund și rotund. Așa se creează un magnet, „copilul mai gras” reprezentând electrificarea terminând în interatomia dielectrică a volumului mageto-dielectric al

atomului (presupusul „spațiu gol” al nebuniei GR și QM). Oamenii, în ignoranța lor, văd doar copilul slăbănog, magnetismul care se învârte peste linia gardului (macro-magnetismul sau „magia” a ceea ce a fascinat pe toată lumea despre magneți de atâta timp), dar pe care oamenii nu l-au făcut, nu pot, încă NU văd este copilul gras al capacității inerțiale dielectrice care conduce întregul mecanism pe care îl vedem greșit ca un fenomen „magnetic”. Că știința a dedicat mai puțin de o singură linie, o notă de subsol a unei note de subsol „peretelui Bloch”, „peretele de domeniu” magnetic este o dovadă 100% pozitivă că (printre alte motive prea numeroase pentru a fi numărate) oamenii nu înțeleg în niciun caz ce magnetism este cu adevărat, ce îl conduce, ce l-a creat, cum este întreținut.
Mișcarea este imposibilă într-un echilibru absolut. Echilibrul trebuie împărțit în perechi opuse dezechilibrate înainte ca mișcarea să devină posibilă compuși feroși sau feroși (neodim fier bor) electrificarea este, desigur, acel dezechilibru
Niciun pol nu este atras sau respins de celălalt. Sau, s-ar putea afirma în mod rezonabil și nebunesc că casele și copacii care sunt aspirați în conul unei tornade sunt atrași de aer însuși, de vânt, mai degrabă decât de mișcarea vântului. „Magnetul”, sau masa dielectrică electrificată, care ar trebui să fie numită în mod corespunzător, face piliturii de fier exact ceea ce tornada face caselor și copacilor. Câmpul magnetismului este un capăt inerțial polarizat al electrizării. Făcând o analogie cu o masă premagnetică ca fiind egală cu „aerul” tornadei noastre, atunci de ce acest bulgăre fără viață nu accelerează spre fier sau nu ridică greutăți enorme? Aducerea acelui „aer” în circulația polarizată de la electrificare, creând un dinam plan inerțial dielectric din „magnetul” de acum, este motorul principal al unui câmp, conjugând expulzarea altui câmp. Imaginați-vă un agitator de laborator electric, porniți puterea (electrificarea), care transformă un magnet (dielectricitatea în această analogie!) care rotește lichidul (magnetismul) în interiorul borcanului de sticlă (magnetul fizic). Deoarece un magnet este încărcat inter-atomic dielectric în crearea unui puternic plan centripet inerțial contraspațial, care, în mod definit, rezistă schimbării, acest „agitator de laborator” al nostru, „magnetul”, continuă să se miște DUPĂ electrificare sau alimentarea a fost oprită. datorită „elasticității” magneto-dielectrice a fierului și a compușilor cristalini ai fierului (magneți de neodim), la fel ca strângerea unei mingi de argilă în jurul razei sale (strângere = electrificare, constricția = planul contraspațial inerțial dielectric) va crea o formare permanentă de gantere. Bucul nostru pre-„magnet” a fost „stors” magneto-dielectric în această formațiune. Nu există nimic „într-un magnet” care să-l facă un magnet; totul sunt presiuni de câmp în natură. Tot. Nu există nimic pre-„magnet” al masei, sau post-„magnet” al masei care respinge, accelerează, doar presiunile câmpului eteric.
Aceasta este, din nou, gorila de 800 de lire pe care cultul cuantic și GR și preoții lor o consideră imposibil de înțeles, explicat și de negat. Evident că câmpurile conjugate sunt coincidente cu și masa „magnetică” nu este îndoielnic, dar în cele din urmă vorbim de două găuri în membrana eterică a contraspațiului în care una se varsă în (dielectric, centripet) și alta „curge din” de la ambele „capete” doar pentru a alerga pe cealaltă parte a aceluiași portal și a se întoarce. Acel portal, în analogia magnetismului polarizat circulant, este un portal al dielectricității. Toate mișcările de câmp centrifugal sunt

mișcări centripete în extensie spațială. Toate câmpurile sunt modalități Ether, fără excepții.
ANALOGIE ELECTRIFICARE
CREAREA UNUI „MAGNET”
În timp ce magnetismul și dielectricitatea sunt conjugate și reciproce unul cu celălalt într-o stare de echilibru (chiar și magnetul permanent este un „echilibru” prin natura lui fiind un magnet permanent, totuși geometria sa magneto-dielectrică a fost modificată într-o distensie stabilă), este cazul că magnetismul este polarizat și spațial, iar dielectricitatea este un plan inerțial contraspațial radial centripet; de asemenea, câmpul magnetic este de multe mii de ori „mai mare” în volum (= spațiu) decât câmpul dielectric generativ pozitiv, deși ambele potențiale lor sunt egale într-un sistem stabilizat
Când „polii opuși” (o eroare a percepției) se anulează reciproc în contraspațiu, întâlnirea CW pe CCW sau CCW pe CW este membrana dielectrică de eter care provoacă (anulează) polarizarea magnetică prin vid. Logica contraspațiului i se pare minții obișnuite aproape nebunești, dar a aduce N pe S sau S pe N este ca și cum ai goli o fântână cu un cerc sau o membrană fără componentă spațială. Goliți o „gaură în spațiu” cu o altă gaură, râzând. Totuși, așa cum s-a menționat, nu există nici un Eter în spațiu, doar spațiu în Eter atunci când modalitățile Eterului sunt manifeste, ca electricitate, dielectricitate, magnetism, masă-materie și câmpul gravitațional atribuit, care este, de asemenea, ca și dielectricitatea, centripet.
Există un alt domeniu despre care nimeni nu știe, cel puțin nu în mod convențional ca „câmp”, dar care va fi salvat pentru alt articol.
Când așa-numitul pol pozitiv al unui magnet este adus în contact cu așa-numitul pol (greșit) negativ al altui magnet, acel efect pe care îl considerăm atracție este unul de vid contraspațial centripet. După cum va observa oricine, planul dielectric se re-centrează între doi magneți adunați împreună. Acest gol este puterea de opoziție totală de a manifesta polaritatea și golirea magnetismului în acel loc. La fel cum greutatea este locația și mediul specific, la fel sunt și locația câmpurilor magnetice gauss (viteza magnetică)
și mediu (vidență dielectrică în contraspațiu). Polarizarea încetează în punctul de golire contraspațială. După cum s-a spus în altă parte, dacă „polii opuși” ar fi auto-atractiv, atunci magnetismul ar fi mai degrabă în centrul magnetului decât la suprafața spațială a capetelor unui magnet.
În cele din urmă, nu există „linii de forță” magnetice, toate sunt doar gradienți de presiune eterică, pur și simplu. Electricitatea, dielectricitatea nu sunt „forțe separate” sau substanțe, ci mai degrabă modalități diferite ale Eterului în mișcare, în circulație, centripet, centrifugai sau ambele, liniare, longitudinale, transversale, radiale, spațiale și contraspațiale.

Radiația nu atrage nimic, niciodată. Deplasează dielectricitatea și provoacă coerența inductivă a structurii stării de încărcare a ferilor (sau diamagnetic sau altfel) obiectului, care se accelerează în consecință către forța inductivă (în golul spațiului) a vidului dielectric contraspațial, sau ceea ce este convențional și considerată greșit „atracție”.
Atractia magnetica nu exista absolut; Ail acceleration (în special mișcarea) este un gol dielectric datorat coerenței inerțiale.
Magnetismul/radiația nu atrage radiația, orice astfel de atracție sau repulsie este un gol dielectric sau o contra-vidență. Polaritatea

similară (spațiul) este opozițională cu impulsul dielectricității pentru anularea atributului moțional al spațiului.
Ceea ce tu însuți și toți ceilalți te referi ca fiind „atracție magnetică”, de fapt, este vidul contraspațial dielectric. Este la fel de vechi ca murdăria (sic) în ceea ce privește premisa pietrei de încărcare care provoacă, de la repaus, accelerarea bucăților de fier, cuielor etc. la piatra de încărcare. Ca atare, există foarte puțin în lume cel mai adânc înrădăcinat și, în plus, mai greșit. Cornurile magice foarte terne din cuvântul pentru magnet. Această „atracție invizibilă”, așa numită magnetism și, prin urmare, „atracție magnetică” este o eroare, un defect perceptiv și un defect; și mai rău, așa-numiții „experți” în mediul academic, mari regurgitatori ai prostiei bine stabilite persistă în răspândirea acestei falsități de-a dreptul.
La fel ca liniile de curent alternativ, mai multă tensiune, cu cât este mai multă atracție de dielectricitate (voidance) și cu cât liniile de curent alternativ sunt mai multe împreună, aceasta este lipsa dielectrică. Vodanța dielectrică se datorează dielectricității care dorește să ajungă într-o stază contraspațială mai strânsă, așa cum este natura sa. Ceea ce alții numesc incorect „atracția magnetică”, este golirea dielectrică. Dielectricitatea prin natura este contraspațială și respinsă de câmpurile spațiale magnetice, polarizare, adică spațiul însuși care este, în mod definițional, mișcare în crearea atribuțională din câmpuri magnetice divergente.
Magneții (și liniile de curent alternativ) se resping datorită magnetismului. Cu cât mai mult magnetism în liniile de curent alternativ, cu atât mai mult dorește să împingă firele în afară, aceasta este ceea ce este considerat greșit „repulsie magnetică”. Este o contra-voiditate dielectrică.
Ceea ce ajunge între obiecte, în mod evident, este magnetismul, cu toate acestea, coerența dielectrică și accelerația rezultată nu pot fi spuse a fi „atracție magnetică”, mai degrabă accelerarea rezultată a dielectricului la dielectric datorită deplasării magnetice și inducției obiectului care accelerează astfel. -numit „magnet”.
Toate fenomenele afectate de magnetism „la distanță” (ceea ce nu este cazul, deoarece câmpurile polarizate centrifuge se suprapun deja asupra mediului sau obiectului afectat), fie ele paramagnetice sau diamagnetice, inițiază astfel coerența dielectrică și mișcarea în golul dielectric sau repulsia dielectrică. (contravoidance, adică diamagnetic), așa cum este cazul bismutului unde inerția dielectrică este atât de mare, iar reluctivitatea magnetică atât de mare (de asemenea = permeabilitate magnetică extrem de scăzută) încât există o reluctivitate scăzută pentru permeabilitatea câmpului magnetic polarizat în sistem sau mediu. .
Este absolut logic din punctul de vedere al golirii dielectrice și al contravoidării să vorbim despre orice magneți ca fiind atât „puternic diamagnetic, cât și puternic paramagnetic”. Efectul cunoscut sub numele de „repulsie magnetică” este guvernat de faptul că vidul dielectric invers la care, mai degrabă decât golirea spațială, există spațiu și mișcare introduse (cum ar fi pe un pol asemănător, N pe N sau S pe S), caz în care este este corect să spunem că, în această configurație polarizată, are loc o contravoidance diamagnetică extrem de puternică („repulsie”); și, de asemenea, invers față de acest scenariu, (N pe S, etc.) vid paramagnetic extrem de puternic.
Pentru inducția magnetică relația eteric este cunoscută sub denumirea de „permeabilitate” magnetică, pentru inducția dielectrică relația

eteric este cunoscută sub numele de „permitivitate” dielectrică. - Eric P. Dollard

Bismutul se află la un „sediu” al raportului de aur pe tabelul periodic, inerția sa dielectrică este atât de mare, încât raza sa atomică de 143 este mai mică decât cea a titanului ușor, care este de 176, și mai puțin decât poloniul mai greu 190 și plumbul 154. se află imediat între plumb și taliu extrem de toxic, pe de o parte, și poloniu și astatin extrem de radioactiv, de scurtă durată, rare din punct de vedere astronomic și practic inexistente, pe de altă parte, din care se creează mai puțin de 100 de grame pe an de poloniu și creat doar ca urmare a bombardării bismutului cu protoni și neutroni de înaltă energie. În timp ce practic de patru ori masa atomică a fierului, acesta are o rază atomică de 143 până la fierul de călcat 156. Bismutul ca sticla este un condensator dielectric, cu toate acestea, în cazul bismutului, este extrem de stabil și rezistă la TOATE descărcările într-un grad extrem de ridicat, motiv pentru care conductivitatea sa electrică și conductibilitatea termică sunt extrem de scăzute. Cu toate acestea, așa cum s-a dovedit în utilizarea lichidului de răcire al reactoarelor nucleare, conductivitatea sa dielectrică este aproape transparentă. Neutronii sunt dominanti din punct de vedere dielectric. De asemenea, acesta este motivul pentru care bismutul absoarbe razele gamma de mare energie, dar permite trecerea neutronilor.

Întrucât aceasta este o carte despre magnetism, de ce o atenție atât de detaliată asupra bismutului? Deoarece bismutul este diamagnetic din același motiv pentru care planul inerțial dielectric al „magnetului” este antimagnetic, este focalizat, este forțat în punctul central dintre polarități, nu situat la. Bismutul are suficient (foarte puțin) magnetism pentru a-și menține existența spațială, motiv pentru care raza sa atomică este atât de mică. Un pic mai mult de magnetism de la un proton suplimentar aruncă bismutul în haos și iad ca poloniu. Bismutul nu poate fi polarizat, este cel mai puțin element posibil să piardă inerția dielectrică în atomii săi. Acest lucru este extrem de important dincolo de credință. Există proprietăți nerealizate ale bismutului încă de descoperit. Polarizarea reală a bismuților nu este polarizare, ci transformarea lui în poloniu atacând nucleul său; aceasta însă nu este polarizare, ci crearea unei fiare letale radioactive și periculoase.

Nu trebuie să vorbim despre bismutul că este „diamagnetic”, ceea ce este, însă respinge doar magnetismul centrifug, nu dielectricitatea centripetă. Proprietatea principală a bismutului este inerția sa dielectrică incredibil de mare, ca un giroscop care se învârte atât de incredibil de rapid încât doar distrugerea nucleului îi va modifica foarte mult proprietățile. Acest lucru, până la această scriere, lipsa secretului bismutului va produce o invenție incredibilă în viitorul foarte apropiat, moment în care prețul bismutului va crește vertiginos. Având în vedere suficientă sarcină dielectrică enormă aplicată bismutului, se va crea o proprietate de hiperstat a elementului de bismut pur cu atribute și efecte de nivel uluitoare. Într-o explicație simplex, dar obtuză, bismutul este un dinam dielectric, propriul său puț de inerție dielectric incredibil de puternic, care conține încă nerealizat o potențială de energie cinetică enormă, enormă. De asemenea, cu suficient bombardament cu protoni și încărcătură electrostatică incredibil de puternică, bismutul, după toate calculele ar trebui să fie un dispozitiv de energie nucleo-cinetică cu magnitudini mai mari de energie decât intrarea.

82 lei

(Xe)4f-5d*6s
Platină
Tee A1/B1
1064 18   1.3
2856 A
;·» Au
[XeHf'WSs'
Aur
82 rtw -38 83   1.2 35673 13 546 200 [Xe]4f5d'6sJ Mercury82 hep 3041.3
ΞTl |Xe|4f-Sd'^sO1 ThalliumA1/8I fcc
327462.*Bd's'17462.4'17'4'4'17'4'4'17'4'4'4'17'4'4'4'5'17'4'6'4 p'
LeadA2 rîwn ¡271 403.5 1564■ »Bi [Xe]4f''5d,06s'p' BismuthA1/B1 eut)
2542.4 962 ¡ó* PO |Xβ)4Γ<5ΰ"65ίρ< Polonium302.«7 lA3t. [X.«]1.
4t'*5d'°6s*p5 Astatin
A1/B1 bcc 11353.4.5.· Il 19 05-0 02 II 1 38 [RnjSf'ed'Zs2
UraniuA1/B1 orti 6443.4.5.6 'ñ? [ito [Rn|5f*6d'7s' NeptuniumA1/81 mcl
6403.4.5.6 3228   \ S" Poo [Rn]5F7s·' Plutoniu
semnătură luminoasă de bismut
83   absorbtie
Bi
emisie
ιιιιιιι··ιπ·ι·
. Orice altceva este instabil, radioactiv și de obicei foarte toxic, ca să nu mai vorbim de taliu și plumb chiar sub bismut, are o greutate atomică de 209, deși are numărul atomic 83. Dacă scădeți numărul de protoni (83) din numărul 209 (greutatea atomică) obțineți 126. Acesta este numărul exact de neutroni din atomul de bismut. Deoarece protonii sunt dominanti magnetic, doar adăugarea unui proton la bismut pentru a crea poloniu creează atât un element incredibil de letal, de scurtă durată, toxic și radioactiv, care practic nu există în natură. Poloniu când
inhalat sau înghițit necesită doar o milioneme dintr-un gram pentru a fi letal. Aceasta este însăși metodologia folosită de Putin pentru a-l ucide pe Alexander Litvinenko. Teoria câmpului gravitației nucleare are la bază premisa că „Forța nucleară puternică” și dielectricitatea/gravitația sunt una și aceeași forță. Cristalele de bismut cresc extrem de repede dintr-un motiv.
Investigația tipică nu va divulga imaginea relativă a bismutului și „scaunul” său special pe tabelul periodic, fiind atât de diferit de vecinii săi. Odihnindu-se între poloniul extrem de toxic și incredibil de rar și radioactiv, cu doar câteva zile de înjumătățire, și astatin cu o durată de înjumătățire de doar 8 ore, bismutul este atât de stabil încât viața sa de înjumătățire este de 20 de miliarde de miliarde de ani, infinit mai lungă decât vârsta calculată. a universului, totuși această concluzie este falsă, deoarece bismutul este complet stabil. În plus, stând pe tabelul periodic, stabil, non-toxic în forma sa pură și atât de incredibil de neradioactiv încât este practic inert din punct de vedere denotativ, se află atât între toxicitatea extremă incredibilă a plumbului și a taliului, cât și stilul incredibil de rar și mai rău. poloniu și astatin radioactiv periculos și instabil. Taliul este atât de mortal, încât simpla manipulare se dovedește fatală și a fost folosit la un moment dat ca agent de otrăvire a animalelor și a criminalilor. Literal, în mijlocul iadului și al iadului mai rău, este un element sigur și stabil cu proprietăți dielectrice incredibile, unele caracteristici au fost descoperite abia recent, dintre care una de mine în experimente. Rezultat la inerția dielectrică ridicată a

bismuților, are în mod logic o permeabilitate magnetică extrem de scăzută. Reluctivitatea magnetică se bazează pe inerția dielectrică, o repulsie și rezistență la „ruperea" câmpului magnetic al inerției. Magnetismul în sine, fiind câmpul dielectric în descărcare este, în mod definitoriu, o pierdere de Eter-inerție și reprezintă modalitatea Eterică a magnetismului, dar denotativ aceasta este vectorizarea spațială a dielectricității datorită descărcării/pierderii sale de inerție.
Bismutul este singurul element extrem de diamagnetic la temperatura camerei a trecut peste capul majorității oamenilor în ceea ce privește nivelul său de importanță. Bismutul se micșorează la topire și se extinde la răcire, dar inerția sa dielectrică rezistă oricărei divergențe spațiale și, de asemenea, crește cristale hipercubice și formează modele de convergență în raportul de aur atunci când sunt turnate în formațiuni convexe. Orice element sau ceramică suprarăcită care devine rezultat diamagnetic; este cazul că aceste obiecte au un diamagnetism extrem de ridicat datorită inerției dielectrice extrem de ridicate, unei amprente spațiale reduse și profilurilor magnetice extrem de scăzute (același lucru în cele din urmă). Acesta este motivul razei atomice foarte scăzute a bismutului, motivul atributelor sale, motivul creșterii sale cristaline unice, motivul rezistenței sale extrem de ridicate la curent și conductivitate termică.
Mai jos: Cristal de bismut frumos cultivat de „Bismuth and Beyond" (bowers998 EBay).
De asemenea, această proprietate este observată în ceramica considerată incorect „superconductivă" în care, sub coid extrem, materialul obține o supra-stare cu o amprentă spațială (=magnetică) extrem de mică, care este umplută de magnetismul extern, făcându-le să acționeze ca un singur obiect, indiferent de spațiile dintre ele, care sunt ireale pentru început. Câmpurile mediază câmpuri și nu fac concesii sau griji pentru granițele obiective fizice.
Inerția dielectrică ridicată artificial realizată în ceramică datorită suprarăcirii este prezentă în mod natural în bismut. Importanța acestui atribut nu a fost încă realizată de lume. La fel, așa cum am descoperit, intercalarea bismutului între straturi de straturi magnetice divergente puternice are fenomene fascinante. Faptul că bismutul este cel mai greu element stabil al universului, cu proprietăți extrem de stabile și inerție dielectrică incredibil de mare, așa cum se vede în multe dintre atributele sale, inclusiv creșterea cristalină, înseamnă că bismutul în stare lichidă este foarte susceptibil la influențele gravimetrice și magnetice ale fiecărei lipsuri de contravoidance. . Bismutul este literalmente un element care posedă o „îndemn" mare de a se prăbuși în contraspațiul dielectric. Această proprietate specială nu a fost încă exploatată.
Mai jos: În stânga, piese turnate standard de bismut pe care le-am construit pentru o levitație magnetică superioară, cu o stabilitate mai mare, care, folosind piese convexe, asigură o stabilitate mai bună pentru a se conforma cu geometria câmpului magnetic atât a magnetului de ridicare, cât și a magnetului levitator (cub mic de 3 mm), așa cum se arată în imaginea din dreapta.
„Toată inerția inerentă este centripetă, nu există excepții; Toată presunteci centrifugă inerția nu este inerentă și are un efect rezultat și doar conotativ inerția, dar nu inerția definițional." -Autor
Până acum nu se știe cum se formează în mod normal formațiunile „dolar" sau „soare de pirit" de pirit (fier) care se formează în mod normal, așa cum se găsesc în straturile de cărbune de antracit. Fierul care are

atât potențial de permeabilitate magnetică, cât și de permitivitate dielectrică se poate concentra și, de asemenea, poate forma fie formațiuni de „stea” cu disc radiant dielectric înalt, așa cum o face bismutul în mod natural, într-o secundă după răcire, fie fierul poate crește cuburi spațiale magnetice în formarea în funcție de influențele asupra acesteia în creștere. „Dolarii” de pirita (fier) sunt rezultatul creșterii sub inerție dielectrică ridicată în tone de cărbune antracit diamagnetic.

Raritate:

Foarte frecvente: =14 părți pe milion în scoarța terestră.= 60 părți pe milion în blestemul pământului.

= 75 părți pe miliard.

= 9 părți pe miliard. = 4 părți pe miliard. = 5 părți pe miliard.

la fel este și cazul că cea mai mare parte a plumbului este uraniu sărăcit. În plus, prezența abundentă actuală de uraniu cu Neptunium practic inexistent este o altă indicație în acest sens. Neptuniul se descompune în cele din urmă la forni bismut-209, spre deosebire de majoritatea altor nuclee grele obișnuite care se descompun în izotopi de plumb. Spre deosebire de majoritatea metáis, bismutul se extinde la răcire din starea sa topit. Nu este o coincidență și nimic altceva decât perfect logic că primul element transuranic, Neptunium, se degradează în ULTIMUL element greu stabil, bismut.

Există 81 de elemente stabile în total. Există 83 de elemente, totuși, dacă scoatem elementele nenaturale, 43 de tehnețiu și 61 de promethium, deoarece nu apar în natură, rămânem cu 81 de elemente stabile. Unul dintre aceste elemente este hidrogenul, primul din Tabelul Periodic, cu un număr atomic de 1. Dacă lăsăm deoparte hidrogenul rămânem cu 80 de elemente.

Deși puteți citi că „bismutul are un timp de înjumătățire de aproximativ 19.000.000.000.000.000.000 de ani”, acest lucru se bazează pe un test fals. Ceea ce se întâmplă este că câțiva neutroni rătăciți există în foarte puțini atomi de bismut de orice grad, iar acest mic fragment este cel al bismut- 210, care se descompune în poloniu 210: poloniul 210 este un emițător de particule alfa foarte puternic. De asemenea, ar putea exista foarte puțini atomi de poloniu 209 cu un timp de înjumătățire de 102 ani care se află în probele care se descompun în plumb 205 prin radiația alfa care a fost detectată. Poloniul este practic inexistent în natură și se poate califica mai precis o hiper-stare de bismut decât poloniul nenumărat ca un element complet diferit.

În ceea ce privește experimentul defunct, echipamentul folosit de echipa Orsay constă din două detectoare de „căldură și lumină”, care sunt închise într-o cavitate reflectorizantă și răcite la 20 mk. Primul detector - care conține bismut-209, germaniu și oxigen - suferă o ușoară creștere a temperaturii atunci când absoarbe o particulă alfa. Această schimbare de temperatură se măsoară în forni ale unui puise de tensiune al cărui

amplitudinea este direct proporțională cu energia eliberată. Al doilea detector, realizat dintr-un disc subțire de germaniu, înregistrează fulgerările de la evenimentele de particule alfa.

Echipa a efectuat două măsurători, una cu 31 de grame de bismut în detector și cealaltă cu 62 de grame. Oamenii de știință au înregistrat 128 de evenimente de particule alfa pe parcursul a 5 zile și au găsit o linie neașteptată în spectru la 3,14 MeV - acum atribuită dezintegrarii bismutului-209. Timpul de înjumătățire a fost calculat a fi (1,9 +/- 0,2) x 1019 ani, totuși această concluzie s-a bazat pe o premisă și înțelegere falsă.

Experimentele lui Henry Moseley [folosind raze X] au demonstrat că ceea ce distinge un element de altul este numărul său atomic, numărul de protoni din nucleul atomilor săi, nu greutatea sa atomică, care este o măsură a numărului total de protoni și neutroni din nucleul. Modul corect de ordonare a elementelor în tabelul periodic a fost, așadar, după numărul lor atomic, și nu, așa cum crezuse Mendeleiev, după greutatea lor atomică. Cât despre bismut, este stabil cu 43 de neutroni în plus, dar cu 42 sau 44 de neutroni este instabil. Acest punct cheie din diamagnetism și stabilitate nu poate fi trecut cu vederea. Bismutul prezintă, de asemenea, supraunitate, deoarece nucleul său 209 are o stare de energie mai mare decât suma componentelor sale, care ar fi din nucleul de taliu 205 și heliu-4. Adică bismutul încalcă regula conservării.
Seria de toriu începe cu toriu-232 și se termină cu nuclidul stabil plumb-208. Seria neptunium este numită după membrul său cu cea mai lungă viață, neptiiniiini-237: se termină cu bismut-209. Seria uraniului începe cu uraniu-238 și se termină cu plumb-206. Seria de actiniu, numită după primul său membru descoperit, actinium-227, începe cu uraniu-235 și se termină cu plumb-207. Adică „toate drumurile se termină în plumb”, cu excepția neptuniului care se termină în bismut! Din aceasta putem deduce că plumbul știm că este în mod natural foarte abundent, totuși aproape tot din el este produsul degradării pe termen lung a uraniului; în timp ce neptuniul este singurul element care se degradează într-un element netoxic hiper-stabil, bismutul care este, de asemenea, parțial cu aur și platină în raritate. Uraniul se degradează în plumb, iar neptuniul în bismut. Atât neptuniul, cât și bismutul sunt extrem de rare, tot neptuniul existent în mod nativ care a fost prezent la formarea pământului s-a degradat de atunci în bismut, faptul că există alături de plumb în minerit nu este o coincidență, deoarece neptuniul se găsește alături de uraniu și în mod natural, dar este extrem de rar. Cel mai rar element greu instabil al universului se degradează în bismut, cel mai rar și mai greu element stabil din univers.
(92) URANIU-235
o
(90) rHORIUM li
PARTICI.»
(89' ACT1NIUM-22·-
i-PARTICULA
(86) RADON *'9
(82) .EAD2K
(81) TALIU 207Q
-PARTICII E
(91) PROTACTINIUM 23·
(87)
FRANCIUM-223
(84) POLONIUM 215 a PARTICLȘ-9
(83) BISMUT-2
— PARTIC.
„ PARTIOLE
O
rt-PAK'Ī' Ī E
(82' LEAD-207 "q
NUMERELE DIN PARAnteZE SUNT NUMERE ΉE AOMICE ALE ELEMENTELOR
fl -PARTIOLE
<88) RADIUM 223

,i-PARTICULA
(84) POLONIUM /I
(85)
AS i ATINE /<$
URANIUL NATURAL RADIOACTIV
SERIA .235

În cele din urmă, am vorbit mult despre polarizare, adică spațiu, și la fel și inerția dielectrică, sau contraspațiu. Dar avem exemple clare în natură? Răspunsul este multe, da. Luând elementul cel mai predispus la polarizare spațială (amintindu-ne că spațiul = 4, adică cubul [monas, nous, xaos, hyle]), acesta fiind fier, spre deosebire de cel al bismutului, cu un număr mare de neutroni (dominent dielectric) și cea mai mare inerție dielectrică elementară prezentă. Ambele se prezintă sub o creștere cristalină ideală, cu creștere cristalină spațială (în cazul fierului) și contraspațială (în cazul bismutului, descrisă denotativ ca „cristalizare în hopper”, totuși aceasta este descriptivă și nu explicativă!).

CASTE MULTIPLE, ACELAȘI REZULTAT. INERȚIA DIELECTRICĂ ÎNALTĂ IMPRIMĂ MARCĂ DE PROPORȚIA DE AUR PE TRIPAȚIE. ACEASTA ESTE COMUNICĂ TO GRÇWTH ÎN TOATE MATELE VIE R, ȘI PREVIZIT A EXISTĂ ÎN INERȚIA DIELECTRICĂ. ACUM CONFIRMAT^^
137,5077
37,5077 grade

În mod evident și logic, bismutul, elementul greu stabil care este, trebuie să formeze bloburi spațiale sau cristale dacă este lăsat să se răcească singur; cu toate acestea, dacă cresc corectându-se în timpul răcirii și excesul se scurge, se vede o creștere cristalină contraspațială fantastică; uneori formarea (vezi imaginile de mai jos) de „anti-cuburi” perfecte. Acest „hoppering” nu a fost înțeles până acum. Este incorect afirmat că această formare de bismut se datorează „atractiei electrice care este mai mare la marginea creșterii cristalului”, dar acest lucru nu este absolut cazul. Această formațiune trebuie considerată în mod corespunzător un „hipercub” sau teseraci contraspațiale. Această creștere se datorează inerției dielectrice inerente bismutului pur.

Nu numai că cristalele de bismut cresc extrem de rapid (datorită inerției dielectrice), dar și creșterea lor cristalină (din punct de vedere electro-mecanic autentic) este perfect înțeleasă dacă se cunoaște natura conjugată a dielectricității și magnetismului și cum ambele sau oricare dintre ele pot domina un circuit. , un sistem sau chiar o creștere cristalină în care aveți două antinomii, fier (spațial, polarizat prin inducție) și antiteza lui, bismut (contraspațial, inerțial, dielectric, radial [așa cum se vede în linia ascuțită de 90 de grade și formațiunile curbate în interior ale bismut]). Din păcate, până la scrierea acestei cărți, cineva cu o înțelegere completă a teoriei și înțelegerii dielectricului și magnetic a aruncat o privire inteligentă asupra modului în care magnetismul și (în cazul bismutului) inerția dielectrică joacă un rol extrem de greu în formarea creștere cristalină. Bismutul are o permitivitate dielectrică extrem de mare (cea mai mare) și o permeabilitate magnetică extrem de scăzută.

Caracterul dielectric al bismutului este și motivul pentru care bismutul are un punct de topire extrem de scăzut, inerția sa dielectrică este deja enormă și necesită o căldură scăzută pentru a-l

aduce la punctul de topire. Creșterea cristalină a bismutului se datorează inerției dielectrice contraspațiale la care (după cum s-a demonstrat pe deplin) răcirea nu este doar din exterior înăuntru (așa cum ar necesita inerția), ci, de asemenea, și important, se răcește într-un model „în trepte” de geometrie-spațiu negativ, fie în anti-cuburi complete sau anti-cuburi parțiale care par piramidale. De asemenea, puteți vedea această „ondulare” inerțială spre interior pe aproape toată cristalizarea bismutului. Se pare că este nevoie de un retroductionist platonic pentru a spune lumii ceva (ceea ce mie însumi) care este atât de extrem și de odios de evident încât practic țipă „răspunsul” la matricea sa de creștere.
Se spune adesea (aproape întotdeauna) că „bismutul este diamagnetic”, dar aceasta este o proprietate posterioară naturii sale dielectrice. Proprietățile diamagnetice sunt întotdeauna atribute sau proprietăți posterioare unei stări de inerție electrostatică sau dielectrică anterioară care, prin urmare, este, prin urmare, și „diamagnetică”. În loc să spunem „bismutul este diamagnetic”, este mai corect să afirmăm în mod fundamental că bismutul este supra-dielectnc: are o inerție dielectrică extrem de puternică față de elementul înnăscut pur. „Diamagnetic” nu înseamnă nimic în cele din urmă ca bismut decât ca atribut posterior al elementului dielectric bismut; mai degrabă trebuie subliniat că elementul cel mai diamagnetic al universului este doar astfel pentru că are o inerție dielectrică extrem de mare, care, după cum știm deja din carte, este centripet, contraspațial și radial. Bismutul este diamagnetic rezultant, dar conform bismutului trebuie să declarăm mai întâi proprietatea sa înnăscută, care este un număr mare de neutroni și un element stabil de inerție dielectrică ridicată, care în mod necesar trebuie să formeze formațiuni cristaline anti-cubice, contraspațiale; un „hipercub”, sau teseraci contraspațiale.
În mod amuzant, oricât de absolut ar fi, tocmai v-am informat cititorul și lumea că bismutul are un set extrem de unic de caracteristici, prin aceea că nu numai că conține cea mai mare concentrație primordială de dielectricitate (dielectrică) în mod eteric (și, prin urmare, este extrem de diamagnetic), dar că aceste formațiuni cristaline minunate sunt contraspațiale sau anticubice, sunt negative-
spațial sau de natură hiperspațială. Dacă comunitatea noilor vârste știe despre acest lucru, cristalele de bismut vor începe să zboare de pe raft, ca urmare a acestei revelații logice și a descoperirii dielectro-cristaline. De asemenea, bismutul este extrem de mic în radioactivitate, cu un timp de înjumătățire de nenumărat mai mare decât vârsta universului însuși. Se estimează că bismutul are un timp de înjumătățire radioactiv de 20 de miliarde de miliarde de ani, dar acest calcul este fals.
În încheiere, putem spune că, deși au existat multe descrieri despre hoppering și bismut, nu au existat absolut nicio explicație până acum. Așa cum este cazul oricărui lucru cu inerție, în special inerția dielectrică, așa cum este prezentă într-un metal în forni topiți, acesta va reține acea inerție de la cea mai mică potențială spre exterior până la cea mai mare inerție spre interior în care își exprimă inerția dielectrică, și așa este atât cum, cât și de ce bismutul creează formațiuni cristaline contraspațiale dacă se lasă să forni în condiții perfecte. Acest lucru a fost, în mod ineficient și greșit, descris de unii drept „cristale unghiulare nenaturale”, dar în realitate este 100% natural și perfect în concordanță cu oricine înțelege inerția dielectrică.

τέσσερεις ακτίνες, tradus ca patru raze, tesseraci este crucea și între spațiu (magnetism) și contraspațiu (dielectric). Primul număr care lipsește în secțiunea de aur fiind crucea, sau numărul patru. Colțul cubului ever este intersecția a 3 linii și patru convergența sau prăbușirea spațiului în contraspațiu, sau fața spațiului, fiind patru, pătratul și, de asemenea, cubul 6, al doilea număr care nu există în raportul de aur. . Contraspațiul definește spațiul în descărcare, sau divergența, iar în spațiul posterior oferă un referent la contraspațiul în convergență sau vidul centripet al unei descărcări în curs de convergență. Spațiul este restul divergent al contraspațiului în pierderea inerției sale în distensie față de fulcrul său eter, moment în care diferențiem această modalitate eterică drept magnetism. Hence avem atunci 4 și 6, spațiu (Khaos, Xaos, mailer, Chaos) și exces (6, excessius latin). În mod evident, toate ramurile logice ale metafizicii pure platonice au cea mai mică considerație atât pentru exces, cât și pentru Xaos, oricât de evident este necesar (ananke).
Mai jos: În stânga, un exemplu perfect de intersectare a cuburilor de fier polarizate spațial care se suprapun în creștere unul peste altul. În dreapta, un exemplu parțial, deși aproape perfect, de „anti-cub” dielectric contraspațial de bismut.
Mai jos: Un exemplu perfect de anti-cub de bismut, sau hipercub, cu un cub mai mic care se intersectează cu cel mai mare în timpul formării, în care inerția dielectrică formează aceste formațiuni centripete „cristal de pâlnie”.
Care este sistemul magneto-dielectric al magnetului? Este un sistem multi-spațial hiperboloid magneto-dielectric (spațiu și contraspațiu, sau în sensul magnetic și dielectric) și urmează modelul discului Poincaré. Proiecția stereografică hiperboloidpolarizată (adică magnetismul) este =1 și = 0, de asemenea discul dielectric este =0 și în plus =1. Totuși, explicarea acestui faci minții convenționale nu este o sarcină ușoară. Proiecția este empiric reală, dar o proiecție O, inerția dielectrică este fundamental reală și 1, dar are un factor de mărime O deoarece este inerția contraspațială, potențială pură.
În principiu, este cel mai ușor să ne amintim cele trei H. Sistemul magneto-dielectric este un hiperboloid, care este precedat de un disc hiperbolic de inerție dielectrică, care creează formarea hiperboloidului, care este „magnetul”. În cele din urmă, magnetismul alternativ creează un hipotrocoid (de tipul „spirografului”) de mediere a presiunii divergente și convergente. Disc hiperbolic, hiperboloidul magneto-dielectric și, în sfârșit, formația hipotrocoidală vectorizată.
Prima lege a lui Newton spune: „Fiecare corp tinde să continue în starea sa de repaus sau mișcare uniformă în linie dreaptă, cu excepția cazului în care este acționat de o forță exterioară”. Această afirmație a lui Newton este dezactivată, totuși la multe niveluri, niciun corp de masă și materie nu este vreodată în repaus, în mod definit, aceasta este o nebunie să afirmăm atât de mult. Toate corpurile se deplasează curbiliniu în raport cu unul sau mai multe planuri de inerție, local, galactic sau de altă natură. Medierea presiunii câmpului nu este o forță și nici nu este „în exterior”, decât în cazul câmpurilor magnetice divergente care au vectorizare spațială așa cum sunt definite astfel. De asemenea, nu există linii drepte de mișcare, ci doar mișcare spirală sau curbilinie în raport cu un punct de sprijin nul. De asemenea, mai departe, ca și în cazul fierului care se accelerează din repaus în prezența unui câmp dielectric de vid (adică „magnetul”), aceasta nu este o forță, ci o lipsă de câmp a spațiului, care este produsul secundar atribuit al câmpurilor magnetice . . O forță fizică

de împingere sau tragere nu are nicio legătură cu golurile de câmp sau contravoiditatea. Un câmp nu este o forță, mișcarea instantanee în vidul dielectric nu este o forță empirică a unui corp care acționează asupra altuia fie prin contact, fie prin coerciție empirică; este mai degrabă o lipsă de câmp a mișcării crescânde către inerția dielectrică, care este anularea mișcării menționate într-o sferă de spațiu care se micșorează, care este, în mod definit, o sferă de mișcare polarizată creată dintr-una sau mai multe divergente spațial în crearea (timpul trecut) dominanțe ale câmpului magnetic. Un corp din ce în ce mai în mișcare pierde inerția, nu o câștigă niciodată.
Acest principiu extrem de important trebuie înțeles, altfel nimic nu poate fi înțeles pe deplin. Dacă s-ar compara acest lucru cu aerul din plămâni, ca inerția corporală inerentă „a menține în viață” pierderea unui balon în umflarea lui și creând spațiu, care ar fi o analogie brută, dar exactă; dacă acest lucru ajută la înțelegerea vizuală, atunci cu atât mai bine. Privind în adâncurile spațiului, ne uităm la descărcarea minții care îndoaie cantități enorme de inerție în disipare. În cele din urmă, reciprocitatea magnetică se reasimilează de-a lungul planului inerțial centripet sau dielectric, totuși acest hiperboloid în disipare creează spațiu, amprenta sau urmă de inerție în pierdere, care este, în mod definit, mișcare. Spațiul este mișcare, care este pierderea inerției care este spațiu. Ceea ce este „rămas în urmă” magnetismului divergent este mișcarea, este spațiu, dar aceasta nu implică implicit sau explicit că spațiul este ceva sau are proprietăți sau este o entitate cu atribute unui principiu pe care îl considerăm „spațiu”. În cele din urmă, acest spațiu este desfășurat în corpuri convergente prin gravitație, sau golire dielectrică sau sarcini centripete.
Presupusa mișcare crescândă sau accelerare a acestor corpuri sau încărcături este derularea mișcării care este spațiu, la fel cum o piatră aruncată în aer va scăpa, iar spațiul dintre ea la Pământ este golit prin desfășurarea spațiului dintre ele ca exprimată în mișcare crescândă (spațiu de golire) până la întâlnirea vidului. Evident, golirea presiunii dielectrice trebuie să depășească mișcarea măsurată în volumul sferic care separă cele două corpuri, altfel anularea nu va avea loc. Viteza terminală, fie în aerul pământului, fie în zonele spațiale, are limite terminale de inducție, fie rezultate din frecarea aerului, fie limitele de golire spațială exprimate prin C pătrat. Cu toate acestea, această viteză nu este aplicabilă modalităților longitudinale și altor modalități de câmp care nu au vectorizare spațială și nu sunt ostatice ale acestei rate de inducție.
Un corp în mișcare prin intermediul sarcinii, gravitației sau golului dielectric (între „magneți”) este văzut din punct de vedere empiric a crește mișcarea în gol, dar această mișcare este de fapt un gol de mișcare în eliminarea spațiului dintre aceste obiecte și, prin urmare, creșterea inerției. . Acesta este câmpul cogravitațional al lui Oliver Heaviside, care este un model precis al gravitației și opus modelului incorect al gravitației, așa cum este postulat de prostul Einstein. Toată mișcarea este o descărcare, orice mișcare relativă în gol nu este mișcare absolută, ci o mișcare spațială (=mișcare, magnitudine) între două sau mai multe sarcini sau mase inerțiale.
Un câmp cogravitațional este orice domeniu sferic sau regiune a spațiului dintre două sau mai multe corpuri în care aceste mase suferă câmpul cogravitațional prin care spațiul însuși, în mod definit mișcarea, este fie golit, fie crescut (datorită mișcării divergente de decelerare). Când Maxwell a definit câmpul electromagnetic, a folosit

cuvinte similare, [3, Vol. 1, paragraful 44, p. 47] : „Câmpul electric este porțiunea de spațiu din vecinătatea corpurilor electrificate, considerată cu referire la fenomenele electrice. ” Toate fenomenele sunt în mod definitiv descărcări și mișcare, pierderea inerției și crearea spațiului în care trebuie observate și observate fenomenele. Adevărata inerția Eterului este antiteza fenomenelor. Este incalculabil.
La început s-ar putea întreba: Cum se poate propaga o regiune de spațiu în spațiu? Acest lucru nu are sens convențional. Dacă câmpul nu este o regiune a spațiului, ce definiție ar trebui să folosim? Spațiul însuși este conectat la unul sau mai multe câmpuri magnetice divergente. Spațiul nu are nicio existență de la sine și este doar un atribut posterior al divergențelor magnetice; nu există „câmpuri în spațiu”. doar spațiu divergent în creație ca atribute posterioare ale câmpurilor polarizate și sau transversale. Acest spațiu, un atribut al câmpurilor divergente, are el însuși o limită atribuțională (dar fără atribute!) de inducție sau propagare, măsurată în C pătrat, totuși acest lucru se aplică doar fenomenelor transversale și spațiale, nu fenomenelor longitudinale și nici câmpurilor inerțiale dielectrice care există sub pământ. spațiu așa cum este definit de existența lor în contraspațiu. Singurul mod în care acest lucru este posibil este dacă y0 = 0 sau У) = 0; în caz contrar, partea imaginară a părții stângi este diferită de zero, în timp ce partea imaginară a dimensiunii drepte este zero.
5
Defectele observaționale așteptate în mod patetic și în totalitate concluzionează că, de exemplu, doi „magneți” în mișcare crescândă unul între altul în vid („atracție”) sunt în mod rațional „mișcare în creștere”, dar cazul este că atributele magnetice sferice ale divergențelor (adică spațiul în sine) între ele este anulată. Ceea ce se vede în această presupusă mișcare în creștere este de fapt o inversare, o derulare, o ștergere a divergențelor spațiale dintre aceste două (sau mai multe) obiecte. Literal, spațiul, care este în mod definitiv mișcare, se derulează în gol. Ca atare, mișcarea (mișcările) de observație nu aparține niciunui obiect, ci atributul câmpului cogravitațional (divergență spațială magnetică) fiind eliminat. Creșterea mișcării în timp (co-atribut al spațiului) nu poate fi decât produsul creșterii inerției între două sau mai multe obiecte supuse vidării. Dar totuși, această mișcare în creștere nu este atribuită niciunui obiect, ci inversarea divergenței spațiale definite de și ca mișcare în volume sferice descrescătoare între cele două obiecte aflate în vid (în curs). Prima lege a lui Newton este complet defunctă și nu admite câmpuri ca fiind autonome față de forțe și nici nu ia în considerare faptul că spațiul însuși este, în mod definit, mișcare, este divergență.
Potențialul nu poate fi măsurat, potențialul este antiteza fenomenelor, este inerția, este contraspațiul, este Eterul. Oamenii nu pot măsura sau defini nimic lipsit de caracteristici de volum sau fenomene. Potențialul de actualizare este divergența, este fenomenul, este guvernat de magnetism și deci spațiul în creație și deci și mișcarea și timpul. Așezându-l pe cel, restul îl obțineți neapărat așa, acesta fiind spațiu, mișcare, mărime, fenomene și timp.
Restul se poate spune doar despre inerția dielectrică pură sau eterică, niciodată despre orice masă sau corp, simplex sau compus. Spațiul este literalmente o bandă de cauciuc, o presiune aparent (doar așa) statică care așteaptă golirea dielectrică (gravitațională, dielectrică inerțială într-un „magnet” sau încărcare, așa cum este numită în mod

crud atracție) pentru a-și pierde inflația și a impulsiona obiectele și câmpurile într-o mișcare crescândă în deflația spațială rapidă a sferelor de mișcare contractante care se derulează (adică spațiul) spre creșterea inerției potențiale și scăderea descărcărilor spațiale către stări superioare de inerție potențială. Presupusul „câmp cogravitațional” al lui O. Heaviside este de fapt deflația spațiului însuși între două sau mai multe corpuri în care se observă o mișcare în creștere, dar această mișcare este o proprietate a spațiului însuși (nu a obiectelor) care se desfășoară între obiecte sau câmpuri dielectrice. în curs de golire dielectrică contraspațială reciprocă (așa cum a înțeles vidul spațial, nu literalmente golirea dielectricului, mai degrabă denotă golire prin intermediul accelerației dielectrice, o „mișcare” contraspațială). Inversarea mișcării (spațiului) este încă o altă mișcare (așa-numita pur și simplu convențională) (vidență contraspațială), în creștere, dar în golire, în eliminare, deflație și ștergere, nu expansiune; nu spre deosebire de o bandă de cauciuc, sau de orice tensiune polarizată care trebuie anulată. Vitezele terminale ale nulității depind de mediul de intervenție, frecare și limitele mediului de inducție, în cazul spațiului, acesta este C pătratul, totuși aceasta este descoperirea lui JC Maxwell, nu a idiotului Einstein.
Contraspațiul este opusul oricărei și tuturor mișcărilor din punct de vedere definit, numai fenomenele (în sensul și implicarea spațiului) au mișcare, sunt divergente. O „mișcare spre contraspațiu” nu este parcei la inerția contraspațială, ci derularea necesară a spațiului, sau așa cum implică inversarea sau ștergerea sferei sau sferelor de divergență spațială în cadrul cărora mișcarea trebuie și este re-exprimată în reversai. Opusul mișcării nu este odihna, după premisa greșită a lui Newton, mai degrabă inerția. De asemenea, se poate afirma că opusul spațiului este inerția, deoarece mișcarea și spațiul sunt calități interschimbabile ale unor produse secundare divergente ale câmpurilor polarizate supuse reciprocității.
Contrarintuitiv minții pietonului spunând că inerția este opusul mișcării pare străin, totuși acesta este un defect mental care trebuie depășit prin înțelegere. A spune că inerția este atât „rezistă la oprire, cât și rezistă la mișcare” este, de asemenea, o definiție incorectă a inerției câmpului și este o aplicație bastardizată atașată obiectelor phénoménale și nu poate fi aplicată la câmpuri atât în mișcare, cât și în inerție care sunt complet opuse. reciproc. Ne-am înfipt în creier conceptul de obiect în mișcare „avand inerția”. Putem spune că acest lucru este corect în cadrul explicațiilor phénoménale, dar exact opusul este cazul în ceea ce privește domeniile. Cele două nu pot, nu trebuie, nu trebuie confundate dacă se dorește înțelegerea.
Cele patru principii necesare ale ingineriei electrice sunt 1. Timpul 2. Spațiul 3. Dielectricitatea și 4. Magnetismul. Aceasta poate fi redusă în continuare la: 1. Mișcarea / între 2 și 3 (caz în care timpul este un atribut posterior al măsurării mărimilor în mișcare) 3. Dielectricitate 3. Magnetism. În continuare, ea poate fi redusă la un singur principiu. 1. Cuplul de inerție dielectrică generat folosind un câmp magnetic a variat în raport cu zonele sale de presiune față de reflectorul dielectric. Spațiul este doar o expresie posterioară a polarizării, iar timpul este o expresie posterioară a spațiului în măsurare. Spațiul este, în mod definit, mișcare și produsul secundar al divergențelor câmpului magnetic polarizat. Spațiul nu are cantitate, mișcarea este o calitate și proiecție stereografică ireală a pierderii inerției, spațiul este doar calitatea atribuțională a mișcării care o

definește. În loc să declarăm că noi sau „se mișcă în spațiu”, este corect să afirmăm că noi sau noi suntem „în spațiu ceea ce este mișcare”. Câmpul cogravitațional este sfera de mișcare care se micșorează sau crește, adică spațiul, dintre două sau mai multe corpuri (de obicei). Inerția trebuie să aibă o definiție adevărată în ceea ce privește domeniile. Orice mișcare descrescătoare este descărcarea de inerție, orice mișcare crescândă este golirea spațiului și creșterea inerției care este contraspațială. Un corp în mișcare este o reprezentare falsă a inerției adevărate, așa cum se găsește într-un câmp dielectric, exprimată fie prin gravitație, fie prin vidul centripet convergent, fie prin sarcini crescătoare.
Legea lui Newton a fost compusă din ignorarea naturii corpurilor empirice care nu sunt niciodată în repaus în natură. Tot spațiul este, prin definiție, mișcare, mișcarea relativă între două corpuri este medierea presiunii și fie disiparea inerției, fie creșterea acesteia. De asemenea, creșterea mișcării între două sau mai multe corpuri denotă golirea spațiului și câmpul magnetic care a creat același lucru în urma sa divergentă, ceea ce a necesitat volumul atribuit divergenței magnetice hiperbolice. Când orice mișcare este eliminată, corpurile empirice sunt de asemenea eliminate. Premisa idioată a lui Newton ar putea la fel de a afirma că apa este în repaus într-o cadă atunci când scurgerea este complet golită de apă. Orice mișcare este medierea presiunii curbilinii și fie scăderea în mișcare, disiparea inerției, fie creșterea în mișcare, golirea spațiului dintre două sau mai multe obiecte. Disiparea inerției chimice în benzină are transfer în mișcare, iar mișcarea crește în timp (în cazul unui rezervor de gaz, în cele din urmă este o potențială de mișcare descrescătoare pe măsură ce rezervorul este golit desigur) este pierderea inerției, este translațională. în radiație și/sau mișcare.
Hiperboloidul magnetismului și mișcarea sa necesară este pierderea inerției din punct de vedere definitoriu. „Câmpul dielectric în descărcare” necesită atât mișcarea, cât și crearea spațiului. Nu există o miliardime dintr-un microgram de materie în univers care să aibă vreun volum spațial, cu excepția magnetismului. Întregul spațiu este susținut și creat de pierderea inerției dielectrice, atât în sensul magnetismului, cât și implicit. Magnetismul este un cuplu hiperbolic (tensiune) prin care modalitatea eterică de inerție în descărcare își mediază descărcarea proprie în crearea hiperboloidul de divergență centrifugă magnetică față de Tine inerțială a planului inerțial dielectric al așa-numitului „magnet” (coerentul). obiect dielectric) și medializează această presiune prin reciprocitate polarizată și reintegrare transversală odată ce inerția a fost redobândită. După cum sa spus multe limes, niciun câmp nu se poate termina în spațiu, deoarece spațiul nu este un terminal al sau pentru câmpuri. Inerția este adimensională și stabilă, totuși inerția atomică este în mod constant „exploatată” și drenată și necessitâtes magnetism inter-atomic; orice mișcare este ruperea inerției și nécessitâtes a divergenței magnetice și a reciprocității polarizate. Nu există prima causa, cea mai înaltă mișcare inerentă Ether inerția este l/PhiA-3 și, de asemenea, suficient co-principiu (diada aoristos), sau atributul The Principie, pentru toate manifestările empirice.
Conceptul de „masă inerțială”, așa cum l-au postulat Einstein, Tolman și alți picăci mintale, confirmă premisa falsă că inerția este sau este translațională la masă, la magnitudine; nu este. Masa se referă doar la descărcări, magnetism, fenomene și mișcare/spațiu, nu și inerția relevantă pentru câmpuri. Energia exprimată a unui Sistem sau a unei

mase nu este translațională sau direct legată de inerția. Energia relațională cu coordonatele dimensionale sau tridimensionale nu sunt direct aplicabile prin niciun mijloc cu inerția care este contraspațială, și nu în spațiu, nici phénoménal. Tensorii, pseudo-tensorii și reificația spațiului ca „ceva” care „face lucruri” lui Einstein sunt o nebunie pură și copilul unui pitic mental. Proprietatea mișcării în raport cu spațiul este „acordată” acestuia doar prin intermediul magnetismului divergent și nu admite spațiul ca entitate sau principiu în sine.
De exemplu, soluția Schwarzschild a presupusei inerții a unei mase poate lua orice valoare în funcție de coordonatele spațiale. Inerția este anterioară oricărui fenomen și, de asemenea, inerția nu poate fi cuantificată pe baza unor corpuri sau mase. Acest presupus eronat 99,9999999999% din „nimic” sau „spațiu gol” la nivelul interatomic al fiecărui atom reprezintă 100% din energia eliberată la explozia unui dispozitiv nuclear, NU conversia oricărei materie în energie. Dacă acest lucru nu definește inerția pentru tine ca fiind complet separată de fenomene, atunci nimic nu o va face. Ca atare, din idioția lui Einstein și a altora, 100% din „nimic” este de fapt responsabil pentru 100% din puterea și energia eliberate într-o explozie nucleară. Conform înțelepciunii, lumea există încă în adâncul întunericului, deci putem vedea că teoria generală a nebuniei, așa cum este postulată de Einstein și papagalizată de alții, ca „masă inerțială” (o contradicție pură) depinde de coordonatele dimensionale spațiale ale acelei. masă și, prin urmare, nu are niciun sens ultim. La fel, prin urmare, afirmarea echivalenței masei și inerției este pur demențială și complet neîntreruptă. Inerția nu are nici magnitudine, nici spațiu, nici direcție, doar câmpurile magnetice divergente o au. Acest magnetism este mișcare, este fenomen, este descărcare. Ceea ce este potențial, inerția, trece nevăzut și necunoscut și este fără măsură în sens absolut și ca Absolut. „Dezvoltarea” a
inerția contraspațială în descărcare ca magnetism, la fel ca un arc de desfășurare creează spațiu, acest spațiu este mișcare, este mișcare. Tot acel presupus „spațiu gol” este un post-șoc moțional de inerție în descărcare, care așteaptă să fie anulat. Orice mișcare, tot spațiul trebuie să se termine și să se termine, chiar dacă persistă pentru o etemitate aparentă incalculabilă, se va termina în revers, mișcarea (reversai spațială) în contraspațiu. Ceea ce este potențial nu este actual. Ceea ce este actual sau actualizat este derularea potențialului și „închiderea” mișcării. Mișcarea și spațiul sunt ambele (una și aceeași) mirajul inerției în actualizarea phénoménală.
„Căci trebuie mărturisit că epuizarea energiei potențiale dintr-un mediu universal este o chestiune foarte neinteligibilă și misterioasă. Când materia este separată la infinit, iar forțele sunt mai puține, energia potențială este cea mai mare, iar când energia potențială este cea mai epuizată, forțele sunt cele mai energice! ”
Prin „larg separat” Heaviside se referă la spațiu, prin care putem afirma că, cu cât divergența dintre materie este mai mare, cu atât este mai mare mișcarea (=spațiul) care există și trebuie să fie anulată pentru a termina obiectele (multiple) ale materiei (condensați dielectrici în mișcare). care produc la fel, evident, magnetism). Această așa-numită „energie potențială” nu este deloc energie, ci mișcare care este spațiu care este golit în mișcare crescândă spre creșterea inerției și a convergenței dielectrice („vodance”). Când vorbim despre „energia potențială cea mai epuizată”, Heaviside se referă la o masă singulară care are cea mai mare „forță” gravitațională

colectivă. Dar aceasta este inerția de câmp, nu forța. Accelerarea sau mișcarea corpurilor în vid sunt golirea spațiului și sporesc inerția colectivă. Heaviside folosește incorect „energie” terni pentru a se referi la mișcare, adică spațiu, și, de asemenea, folosește greșit „forța” terni aplicată inerției dielectrice, așa cum se găsește în condensatul materiei/masei.
Mai jos: Formarea hiperboloidul sistemului magneto-dielectric al magnetului, guvernat de discul hiperbolic, pierderea inerției și necesitatea vectorizării spațiale ca modalitatea eterului numită magnetism. Polarizarea este crearea spațiului, nu „în spațiu”; mai degrabă crearea spațiului ca produs secundar rezultat al divergenței magnetismului și al reciprocității sale.
Pe scurt, Heaviside vorbește, în mod analog, despre o masă de 1 kilogram răspândită în cosmos, având o mare „energie” (spațiu, mișcare) potențială spre o mișcare convergentă reciprocă (spațiu gol) și aceeași masă de 1 kilogram împreună având spațiu gol (cel cea mai scăzută situație spațială sau „energie” în formularea sa greșită), dar cea mai mare inerție gravitațională colectivă contraspațială care, desigur, golește spațiul. Această premisă este motivul pentru care idiotul Einstein a crezut că spațiul poate sau ar putea fi „deformat”, din cauza enormului gol dielectric al mișcării sau spațiului, cu toate acestea, această premisă este nebună și eronată, doar creierul și priceperea intelectuală au fost deformate în a face un astfel de pieton. declaraţie. Inerția eliminâte spațiul, magnetismul, divergența și, bineînțeles, mișcarea.
Spațiul nu este deformat sau altfel, ci mai degrabă este șocul de replici a divergenței, măsurat în mișcare și, de asemenea, de timp, care este golit în câmpuri contraspațiale, convergențe centripete, gravitație, convergențe dielectrice. Natura nu detestă vidul, ea detestă mișcarea care este relațională și atribuibilă spațiului însuși. Cu toate acestea, desigur, această mișcare, acest spațiu, această divergență, acest magnetism sunt la fel de necesare precum este iluminarea pentru a se lumina. Inerția absolută sau inerția înainte de descărcare nu poate fi măsurată și, de asemenea, energia unei mase nu poate fi echivalată cu inerția cantitativă.
Mai jos: Discul Poincaré în proiecția sténografică este literalmente vectorizarea, polarizarea, divergența și „emergența” modalității eterice a magnetismului. Aceasta este natura divergenței magnetice, ce este, de ce este, cum este și este absolut fără reproș și de necontestat. Nu poate exista altfel sau prin alte mijloace. Sunteți martor la prima explicație completă și totală (și care se desfășoară în această lucrare în întregime) despre ce este magnetismul și cum funcționează magnetul și mecanismele câmpului său.
Toate evacuările sunt, în mod definit, spațiale. Divergența magnetismului în crearea spațiului, considerată invers și incorect de mulți ca „în spațiu” mai degrabă decât, exact, crearea spațiului; natura contraspațială și radială a dielectricității este în mod necesar divergente în descărcare într-o manieră circulatorie în expansiune. Dar aceasta încă lipsește o explicație și este doar o descriere elaborată, care este insuficientă.
Vectorizarea spațială a pierderii de inerție în descărcare (după modelul discului lui Poincaré pe care dielectricitatea TREBUIE să-l urmeze în mod necesar) nu este o terminare, ci doar un (crearea posterioară a spațiului așa cum este înțeles, implicat și conotat de polarizarea temilor) vector de reintegrare. a „reinițializa” pierderea de inerție pentru a menține o stază a modalității eterului de

dielectricitate denotată ca magnetism în starea sa polarizată de „resetare” a propriei presiuni care mediază inerția prin vectorizare spațială și asimilarea radiai la originai radiai inerția sa.
Mai jos: diverse modele vizuale de expresie hiperboloid care demonstrează cuplul divergent în pierderea inerției nécessitâtes atât precesia giromagnetică, cât și divergența magnetică a spinului vortexului invers.
Pierderea inerției dielectrice în descărcare necessitâtes vectorizarea spațială în polarizare magnetică, aceasta este desigur modalitatea eterică a magnetismului.
Modelul discului Poincaré, numit și modelul discului conformai, este un model de geometrie hiperbolică n-dimensională în care punctele geometriei sunt într-un disc n-dimensional, sau unitatea de cauțiune, iar liniile drepte ale geometriei hiperbolice sunt segmente. a cercurilor conținute în disc ortogonal la limita discului sau, altfel, diametrele discului. Totuși, ceea ce înseamnă aceasta este că puteți „încadra” inerția dielectrică infinită într-un super-punct al contraspațiului pe un plan inerțial nedimensional sau „disc”. Discul hiperbolic Poincaré este un spațiu bidimensional cu geometrie hiperbolică definită ca discul cu metrică hiperbolic
, dx2+dy2
Modelul hiperboloid poate fi văzut ca ecuația lui Γ=x^+y^+1. Poate fi folosit pentru a construi un model de disc Poincaré ca o proiecție în perspectivă văzută din (t=-l,x=0,y=0), proiectând jumătatea superioară a hiperboloidului pe un disc unitar (x,y) la t=0.
Trebuie să ne adresam marea întrebare de DE CE magnetismul trebuie să se schimbe centrifug dintr-o parte către punctul centripet de pe celălalt pol. În primul rând, niciun câmp nu se poate termina în spațiu, deoarece spațiul nu este un terminal pentru niciun câmp. În al doilea rând, radiația eterică, adică magnetismul, spre deosebire de partidă și dielectro-electro-electromagnetismul, nu poate exista independent de sursa sa de descărcare. Chiar și „electromagnetismul” în cazul luminii nu poate părăsi componenta sa radială dielectrică a axei Z.
Magnetismul este expresia spațială necesară a pierderii inerțiale a dielectricității, care provoacă reciprocitate spațială ca modalitatea eterică a magnetismului, timp în care trebuie să se termine acolo unde golul dielectric este cel mai scăzut, centripet pe celălalt pol.
Chiar și divergența magnetică trebuie să-și descarce propria divergență după ce trece de limita dielectrică a magnetului fizic. Punctul de sprijin al divergenței eterice trebuie să se polarizeze și, în mod definit, să revină înapoi la punctul de divergență ca convergență reinițializată.
Paraboloid hiperbolic
Paraboloid eliptic
Hiperboloid dintr-o foaie   Hiperboloid din două foiCon
Eterul euclidian exprimat în patru modalități și un principiu de inerție
Nu există o astfel de entitate ca spațiul deformat, ci doar câmpuri care mediază presiuni centripet, centrifug, transversal (dielectromagnetism) sau radial așa cum se găsește în dielectricii longitudinali care sunt radiali și fără un constituent electric transversal. După cum știm deja pe deplin, magnetismul formează hiperboloidul complet al vortexului reciproc al dielectricității în medierea presiunii de descărcare în pierderea inerției sale în descărcare. Punctul de sprijin eteric al medierii presiunii dintre

dielectricitate în inerția sa contraspațială și magnetism în divergența sa centrifugă polarizată (=creează spațiu, mișcare) sunt doar expresii complementare și au necesitat expresii ale unui principiu radial al inerției și ale atributului de divergență, ambele ca întreg consubstanțial.
După cum puteți vedea mai jos, chiar și hiperboloidul magnetic este format din linii radiale curbilinii care sunt vectorizate după cum este necesar de inerția descărcată sau transferată. Toate arhetipurile energetice sunt modalități eterice cu modalități de diferențiere necesare atribuirii, care le disting ca fiind unice, dar absolut deloc separate în niciun fel.
Mai jos: Toate cele patru modalități de eter pot fi exprimate simplu și cu claritate, până la punctul în care chiar și un copil de 10 ani ar putea înțelege. Universul nu este complex, este simplex, cu toate acestea formațiunile sale compuse și modalitățile eterului sunt rapid complexe, cu atât mai puțin, principiile în sine nu sunt.
În sensul acelor de ceasornic
Mai jos: Dielectricitate, Ether inerția, i literalmente linia prin care se poate crea o gamă extrem de largă de vortex și hiperboloizi răsucite, atât în magnetism, cât și magnetism dielectric cu componenta sa dielectrică radială, fie ei vizibilă, radio sau altfel. Viitorul abia începe prin crearea unor fenomene de spectru EM în faze și nefazate pentru a schimba viitorul.
Mai jos: Toate modalitățile de inerti eter radial își găsesc mediațiile de presiune, fie ca modalități radiale sau longitudinale, fie ca dielectricitate hiperbolice în hiperboloizi magnetici centrifugi de descărcare sau altfel. Dacă t nu poate fi ilustrat sau descris de geometria euclidiană și matematică, nu există în natură. Quantum este un fairy taie complicat.
. Dispersia magneto-dielectrică RGB folosind invenția T. Vanderelli Ferraceli.
După cum am prezis, testat și descoperit pentru prima dată de mine, magnetismul dispersează lumina cu componenta sa dielectrică radială pe axa Z, așa cum ar prezice efectul Faraday, cu toate acestea, nici Faraday nu avea idee despre raționamentul din spatele acestui fenomen. Inventatorul ferraceliului, T. Vanderelli, a fost contactat și a confirmat că acest fenomen nu a mai fost văzut până acum.
Lumina albastră are putere dielectrică și capacitate mai mari conform (vezi partea ulterioară a acestei cărți) componenta lipsă a luminii, aceasta fiind constituentul dielectric radial al axei Z a luminii. În ceea ce privește lumina albastră, se vede mult mai puțin la fel de-a lungul fiecărei poli divergenți ai „magnetului”, motiv pentru care lumina albastră aproape că nu este prezentă de-a lungul niciunui poli. Testarea a doua și a terților mi-au confirmat descoperirea, așa cum am anticipat că se va întâmpla de unul singur. În timp ce lumina albastră divergentă poate fi văzută de-a lungul polului, magnetismul convergent a înlocuit complet capacitatea dielectrică mare a luminii albastre cu lungime de undă.
Ce am ilustrat mai jos mai departe decât „arta” științifică? Premisa de înțelegere care trebuie înțeleasă este că magnetismul nu „conduce” niciunul și toți „magneții”; această credință străveche este o nebunie pură neinformată și un nonsens ilogic. Magnetismul este radiația, vectorizarea spațială hiperboloid și polarizarea dielectricității în descărcare. De asemenea, o mediere suplimentară a presiunii între obiectele care sunt doar sub inducție magnetică și coerență dielectrică, care sunt, prin urmare, dominante magnetic în timp ce sunt

sub inducție, își mediază presiunile la o contra-golire completă (repulsie) față de capacitatea dielectrică mare față de „magnetul” pe care se sprijină. .
În mod invers față de aceste obiecte, la fel și obiectele „magnetice” cu inerție/capacitate dielectrică mare își mediază presiunile de-a lungul planului inerțial dielectric al „magnetului” pe care se sprijină. Acest plan inerțial dielectric este ilustrat cu o linie verde mai jos în imagini. În simplex, obiectele sunt fie dominante dielectric, fie sub inducție magnetică și nu au o creștere a capacității dielectrice, ci doar coerență, de asemenea, în continuare, au o „prezență” dielectrică scăzută forțată în timp ce sunt sub inducție magnetică, ca atare sunt dominante magnetic în mai multe moduri. , deci doar în repaus în medierea presiunii perpendiculară pe planul de inerție dielectrică unde rezistența inerțială este absolut minimă.
Dedesubt: bloc de neodim de 2x2x1”, deasupra este un disc magnet, pe lateral este un disc de oțel, așezat perpendicular pe planul inerțial dielectric, bottoni este un inel de oțel cu o margine subțire ca un cuțit, așezat, de asemenea, perpendicular pe planul inerțial dielectric. . Poza din mijloc este aceeași, dar cu inelul în lateral. În extrema dreaptă, un unghi diferit al imaginii din mijloc.
Dielectricul
Mai jos: Stânga este un neodim de 5/8” cu un disc magnet în paralel cu planul inerțial dielectric de 5/8” și un inel de oțel așezat perpendicular pe planul inerțial dielectric. Imaginea din mijloc, disc de oțel perpendicular pe planul inerțial. În imaginea din dreapta este un magnet de neodim inel mare, cu un neodim de 5 mm pe LD. cu planurile sale inerțiale aliniate cu magneții inelari. Așezat deasupra se află inelul de oțel așezat perpendicular pe planul inerțial dielectric, iar în partea dreaptă este discul.
Mai jos: Alte exemple de unde inducția magnetică își găsește medierea presiunii față de capacitatea dielectrică mare își găsește medierea presiunii de-a lungul și sau împotriva magnetului cub de 1 inch. Oțelul se poate sprijini doar perpendicular pe inerția dielectrică
Mai jos: Când înțelegeți modul în care magnetismul și dielectricitatea își mediază reciproc presiunile, imaginile de mai jos devin intelectuale amuzante și clare. În dreapta avem grafitul pirolitic sprijinit pe marginea sa subțire împotriva „fluxului” centrifug divergent al magnetismului hiperbolic, așa cum un băț dintr-un curent se va desfășura cap la cap de-a lungul fluxului și

În distracția „robinetului magic”, există un robinet fără sens, aparent atârnând în aer, fără sursă de apă și nici de suport; se varsă în mod constant apă, spre deosebire de vederile vizuale convenționale și logica, este amuzant de urmărit. Desigur, ceea ce susține acest robinet este un tub de plastic transparent în care apa este pompată prin tub până chiar în interiorul robinetului, iar apoi peste margine curge prin gravitație în afara tubului transparent, ambele ocluzând tubul transparent de la vedeți și să pară că apa curge doar afară, mai degrabă decât în sus și în robinet. Toate acestea sunt conduse de o pompă electrică de apă ascunsă în piscină, care nu este vizibilă.
Într-un „magnet”, „pompa” care conduce magnetismul (apa), care curge, este pioanul inerțial dielectric concentrat și focalizat în centru (de fapt este peste tot, dar forțat la mijloc de geometria magneto-dielectrică incomensurată a câmpurilor opuse). într-un sistem de

legare, „magnetul”. Ca atare, dielectricitatea NU este tocata în centru.). În timp ce în cazul amuzamentului „robinet magic”, gravitația provoacă convergența rezultată înapoi la piscina din care a fost pompat, în cazul „magnetului”, întoarcerea convergentă a „câmpului dielectric” (adică magnetismul) este condus de medierea presiunii simplex a radiației divergente alternative și „curgătoare”, care este rezultatul magnetismului din punctul de dielectricitate nespecifică fie coerentă, fie coerență dielectrică crescută, așa cum este prezentă în tot „magnetul” fizic.
Prostia umană simplă „vede apele” (magnetism)”, chiar și o persoană mai inteligentă, care știe cum funcționează acest truc, doar „vede” apa și, deși știe cum funcționează, se distrează de curgerea spațială (în caz, câmpuri magnetice) demonstrație. Orice curgere, radiație, descărcare, este condusă de o sarcină, a prima causa; în cazul magnetului, dielectricitatea, iar în cazul distracției, o pompă electrică de apă care este ascunsă. Prin urmare, așa cum este cazul, dielectricitatea este radială, centripetă, contraspațială, inerțială și însăși natura sa este „ascunsă” de asemenea. Dielectricitatea și magnetismul sunt cele două modalități de co-principiu conjugat de eter în univers, una se încarcă, alta se descarcă, una este contraspațială, cealaltă spațială. Unul este inerțial, celălalt este circulator. Contrar logicii convenționale, conform câmpurilor, mișcarea crescută este o scădere a inerției și implică magnetismul în descărcare. De asemenea, mișcarea în scădere este creșterea inerției și implică dielectricitatea în sarcină sau convergența centripetă. Staza inerției necesită descărcarea polarizării magnetice și vectorizarea rezultată ca spațiu (nu în spațiu) pentru a menține conservarea inerției eterului în dielectric. Coerența dielectrică (într-un magnet moale) sau creșterea capacității dielectrice din bobinele de descărcare are ca rezultat modelul coerent magneto-dielectric unic, așa cum se vede în așa-numiții „magneți”. În ambele cazuri, radiația rezultată (magnetismul) a fost fie făcută aparent polarizată (magnetismul este întotdeauna polarizat din punct de vedere definit, dar este în dezordine și incoerentă între materia atomică normală din interiorul interatomic) sau ambele polarizate și crescute coerent;
. În mod amuzant, în crearea unui magnet puternic din bobine de descărcare în care capacitatea este crescută, ne „hrănim calul” (dielectricitate) cu mai multă hrană/încărcare, ne așteptăm, de asemenea, la o „descărcare mult mai mare” de la „celălalt capăt” s)', în acest caz, valorile radiative înalte ale câmpurilor eterice de descărcare divergente, ceea ce înseamnă magnetismul nostru.
Spre deosebire de gândirea convențională populară, un magnet cu gauss mai înalt nu are o „rată mai lungă” în efecte magnetice, mai degrabă, unul mai SEIOR ÎN SPATIAL, așa cum este atât logic, cât și necesar. O inerție dielectrică mai mare necessitâtes o vectorizare magnetică din ce în ce mai mare sau din ce în ce mai superficială din punct de vedere spațial pentru a menține această inerție dielectrică. De asemenea, o presiune de VID MICĂ are un efect spațial mai mare decât o presiune de VID extrem de MARE. Aceasta este o inerție dielectrică contraspațială mare care își exprimă polarizarea magnetică de descărcare fundamentală cu un fenomen de flux gauss spațial mai superficial. Cu cât „vidul” contraspațial este mai mare, cu atât deschiderea spațială este mai mică. Cu cât „vidul” contraspațial este mai mic, cu atât deschiderea spațială rezultată este mai mare.
Mai jos: Prima Causa este ultima și ultima alegorie. Derivă din vechea idee platoniciană a „Mișcătorului nemișcat” a. Primul

Niciun câmp nu poate, nu se va termina niciodată „în spațiu”. Aceasta este piatra de temelie a lui JC Maxwell, CP Steinmetz, Tesla și alții și este exactă. Spațiul este un terminal pentru nimic și pentru nimic. Spațiul nu a „făcut nimic”, nici nu a provocat nimic. Spațiul este atributul posterior al câmpurilor. Ca atare, niciun câmp nu se poate „termina în spațiu”, ele pot în sine și în alte câmpuri, dar spațiul în sine nu are nicio capacitate în afară de capacitatea inductivă acordată de câmpul (câmpurile) la care este un produs secundar al acestuia.
Divergența și convergența ca model de descărcare dielectrică, magnetism și convergență centripetă
Una dintre cele mai bune analogii pentru a înțelege divergența și convergența magnetică este omologul său în natură, medierea fluxului de presiune în atmosferă. În plus, vă ajută (sau ar trebui) să înțelegeți că cele patru omologi ale fluxului de presiune reciprocă (convergența duală de spin invers și divergența duală de spin invers) caracterizează un sistem de mediere a presiunii magnetice, divergentă centrifugă, convergență centripetă, reciprocitate și spin/flux invers. La fel ca aerul în vreme divergentă și convergentă, avem un singur Eter, cu patru modalități, totuși exprimate dual în așa-numitul „magnet”; aceasta fiind dielectricitatea, iar dielectricitatea în descărcare, adică magnetismul. După cum s-a spus de multe ori, natura vă oferă răspunsurile la problemele sistemului său din alte Sisteme; trebuie doar să ai ochii deschiși și mintea limpede pentru a vedea ceea ce este evident.
În timp ce în cazul încălzirii soarelui variază părți ale pământului în mod neuniform datorită reflexiei, încălzirii și răcirii zi și noapte, avem un sistem perpetuu cuadrapolar divergent-convergent de mediere a presiunii în care atmosfera pământului își ajustează perpetuu propriile presiuni. rezultată la mișcările expansive de aer cald și contractiv (convergente centripete), căldura soarelui și mulți alți factori. După cum vă va înregistra orice gaussmetru, cele mai mari puncte de presiune ale unui magnet sunt marginea centrifugă divergentă și, în al doilea rând, punctul centripet convergent din centrul fiecărei părți polarizate.
divergenţă
convergenţă
suprafaţă
Magnetismul este expresia spațială necesară a pierderii inerției de dielectricitate care provoacă reciprocitate spațială ca modalitatea eterică a magnetismului, timp în care trebuie să se termine acolo unde golul dielectric este cel mai scăzut, centripet pe celălalt pol. Chiar și divergența trebuie să-și descarce propria divergență spațială, deoarece nu are energie proprie, doar ca fiind impulsionată la divergență de dielectricul în descărcare care a inițiat descărcarea centrifugă.
Suprafaţă
DennisTasa
divergența în sus depășește convergența de suprafață
circulație de suprafață convergentă
mai mult aer curge în sus decât ajunge la nivelul solului, astfel încât presiunea de suprafață scade
DEPRESIA SE ADANCĂ
divergența în sus este slabă și este depășită de
DEPRESIA SE UMPLE, SAU DECACE
Convergenţă
ANTICICLONUL SE INTENSIFICA

ANTICICLONUL DECIDE
Dovada ca centrifuga magnetica si centripeta! reciprocitățile urmează raportul de aur și sunt un hiperboloid de sistem cu Phi cub
Matematica vortexului magnetic doar se extinde și se contractă.
Sistemul singular de întrețesere al unui hiperboloid dielectric, compus din radiații polarizate divergente (definitiv, evident și necesare) și goluri dielectrice convergente în punctul centripet al ambelor divergențe spațiale polarizate ("poli"). · Cele mai scăzute medii de presiune posibile necesare prin și prin modalități de câmp opus, divergente și convergente și precesiile de presiune giromagnetică, pot fi exprimate doar prin phi și un hiperboloid dielectric.
Mai jos: Formula și descoperirea mea pentru calcularea divergențelor CÂMPULUI MEDIU și a convergenței magnetului idealizat. Descoperirea drepturilor de autor 7-28-2014 Ken L. Wheeler
INCOMENSURATE Phi cub, PhiA-3 și 1/Phi
C1r+C2r = Phi cub
Raza C1 X 3,23606 (Phi+Phi) = Raza C2
Mai jos: Mathematica! dovada ca centripeta! câmpurile contractante „destează” sferele convergente ale unui toroid-vortex, iar câmpurile centrifuge „extrag” sferele hiperboloide divergente vortex-toroid în expansiune. Ibis raportul secțiunii de aur a divergenței și convergenței este centripeta convergentă! câmpuri = centripeta! raza de 1; iar câmpurile divergente centrifuge sunt o rază de timpi centripet-l-valoare (Phi+Phi [3.23606]).
(Clr+Phi+Phi = 4,23606). Phi în cerc = unghi de aur de 137,5077 grade.
1 în cerc = raza Cl care este de 85 de grade.
Descoperirea drepturilor de autor 7-28-2014 Ken L. Wheeler
Phi
Phi
RECOMENDII
DECOPERIRE 28.7.2014 KEN L. WHEELER
1/PhiA3 = Phi cub =
incomensurabil
reciprocitatea magnetismului
1 + Phi + Phi = Phi CUBED = 1/PhiA-3
C1 ■ CENTRIPETA
137,5077 ■ Phi ■
unghi de aur
C2 ■ CENTRIFUGĂ
85 de grade « 1
PHI CUBED
DOBATĂ RECIPROCARE MAGNETICĂ
URMEAZĂ RAPPORTUL DE AUR ÎN
PROPORȚIONALITATE PERFECTĂ
COPYRIGHT 7-2014 Ken L. Wheeler
RAZA C1 X (Phi+Phi [3.23606]) = RAZA C2 [3.23606 +1 = Phi Cubed]
Mai jos: magnetism convergent extrapolat și în mijloc, magnetism convergent și divergent. În dreapta, 5+PhiA-3
Mai jos: În plus, divergența liniară necesară față de centru înainte de a face arela are întotdeauna o rază de PhiA-3. Câmpul centrifug care este extras este CÂMPUL DIVERGENT MEDIU al magnetismului centrifug, evident și logic, deci câmpul se extinde atât mai departe, cât și mai scurt decât acesta, dar această formulă calculează câmpul mediu al predominanței divergenței centrifuge. Descoperirea drepturilor de autor 7-28-2014 Ken L. Wheeler

Mai jos: Folosind formula mea descoperită, hiperboloidul polarizat hipotrocoid magnetic poate fi extrapolat în simplex.
CÂMP CENTRIFUG
LIMITĂ CENTRIPETALĂ TRASATĂ (MAROON)
DESENAT DE FINANȚĂ FIZICĂ „MAGNET" ȘI CONVERGENȚĂ CENTRIPETA (ALBASTRU DESCHIS)
DESEN (MARO) DIVERGENŢĂ CENTRIFUGĂ
FRONTARĂ CENTRIFUGĂ DESENATĂ A DIVERGENȚEI MEDII (VERDE)
CONVERGENȚĂ CENTRIPETA ȘI MAGENT FIZIC
DEFINIȚĂ (maro)
SUPRAFAȚA CENTRIPETĂ DESENATĂ ÎN FAȚĂ DE LIMITA (ALBASTRU)
DEFINIȚIA CENTRIPETĂ DE SUPRAFAȚĂ (MAROON)
MAGNET FIZIC ȘI CONVERGENȚĂ CENTRIPETA
(ALBASTRU)

COPYRIGHT 8-8-2014 Ken L Wheeler
VERDE ESTE LIMITAREA SUPRAFEȚEI CENTRIPETALE SAU ZONA DE CONVERGENȚĂ CENTRIPETA ȘI MAGNETUL FIZIC ȘI ALBASTRU CENTRIFUGĂ DIVERGENȚĂ LATEA OPPUȘĂ ȘI CONVERGENȚA LATERALĂ?
SAU...ALBASTRUL ESTE ZONA DE CONVERGENȚĂ CENTRIPETA ȘI VERDEUL VERDE ESTE LIMITAREA SUPRAFEȚEI CENTRIPETALE?
Mai jos: Hiperboloidul spațial hipotrocoid al naturii este oglindit peste tot și, așa cum am cunoscut eu în descoperirea mea, se găsește, de asemenea, în reciprocitățile divergente ale câmpului magnetic. Dovezile empirice pentru această descoperire au fost ulterior confirmate folosind ferocelulă și multe alte metode. Mișcarea AU este față de (descărcare) și în jurul unui nulifulcrum de inerție dielectrică, cel
Dinamica tubului CRT a influenței dielectrice din deviația magnetică și golul dielectric
Întrucât tubul CRT este un proiector dielectric cu raze catodice și știind că magnetismul deviază inerția dielectrică, folosirea unui tub CRT mare ca model empiric pentru a arăta mecanica câmpului magnetului este o decizie evidentă. Lumina nu poate fi direct beni sau dirijată cu electricitate, doar cu magnetism. Electricitatea este Phi x Psi (dielectrică și magnetică). Dielectricitatea din componenta dielectrică radială a axei Z a luminii răspunde la deviația numai din magnetism sau componenta magnetică a electricității; constituentul magnetic al electricității o poate direcționa într-o anumită măsură. Unde TEM (transverse electromagnetice): 1. TE - Transversale electric (dielectric) 2. TM - magnetic transversal 3. TEM - dielectro-electromagnetic transversal cu dielectric ca axa Z coaxială longitudinală. Unde longitudinale: 1. LD - Dielectric longitudinal 2. LM - Magneto longitudinal 3. LMD - Magneto dielectric longitudinal. Luați o atenție specială mai jos despre vortexul câmpului invers de-a lungul oricărui poli și, de asemenea, spin invers la zonele convergente centripete.
Mai jos: Stânga, testarea picturii pe perete a fugit de la camera video și a fost alimentată la tubul CRT pentru testare magnetică. Fotografie din dreapta care arată modele de câmp conjugat pe CRT de la deviația dielectrică a magnetului de neodim de 2" pe 1"

Mai jos: Arătând magnetismul divergent centrifugal, centripeta! și planul inerțial dielectric. În dreapta, magnet cub de 1" care arată concentrația atracției toroidale a dielectricului către dielectric și modelele în formă de bol albastru ale magnetismului centrifugal

divergent, iar în centru deasupra și dedesubt sunt centripeta verde! dominante ale magnetismului.____________
Mai jos: Ambele imagini de mai jos sunt exact aceeași spirală în sensul acelor de ceasornic din modelul de testare de pe perete, dar partea stângă arată o formațiune de tor care demonstrează că magnetismul centrifugal de pe partea ibis a magnetului este CCW și exact invers față de imaginea din dreapta în care spirala proiectată CW își menține direcționalitatea, demonstrând că acest pol invers al magnetului se mișcă în aceeași direcție cu vortexul proiectat, care este în sensul acelor de ceasornic.
____

Mai jos: O pereche de exemple perfecte de spin inversat atât CW cât și CCW, invers la ambele centripete! și centrifugă după cum trebuie! În stânga, puteți vedea că inelul proiectat în spirală a fost făcut pentru a forma un torus, ceea ce înseamnă că magnetismul centrifugal este invers față de spirala proiectată în sensul acelor de ceasornic, făcând magnetismul centrifugal CCW, caz în care, după cum este demonstrat, puteți vedea în centru un CW. centripeta! formare. Exact opusul din dreapta, magnetismul centrifugal merge în aceeași direcție ca și vortexul proiectat CW pe CRT și, așa cum trebuie să fie cazul în centru,
Mai jos: În stânga puteți vedea perechea de hiperbole ca fiind împinse în afară de magnetismul centrifugal și, de asemenea, o comprimare mai strânsă a convergenței planului inerțial dielectric de la CRT formând o sferă care se micșorează în centru, atrasă de planul inerțial dielectric al magnetului. aproape de tubul CRT. În partea dreaptă se vede medierea presiunii câmpului foarte aproape de tubul CRT la care există o formațiune în formă de ou. De-a lungul planului inerțial dielectric, medierea perfectă a presiunii este un gol dielectric și o deplasare magnetică centrifugă. De asemenea, puteți vedea de-a lungul centripetei! punct o concentrație mai mare de lumină tipul Ibis de medierea presiunii câmpului conjugat nu este diferită de strângerea unui balon circular pe unul
Mai jos: În stânga, avem grila răsucită în sensul acelor de ceasornic, în dreapta avem grila proiectată, o proiecție dielectrică de
Mai jos: După cum se poate vedea mai jos, în loc să folosesc vortexul proiectat, am folosit grila pătrată în care puteți vedea, de asemenea, deplasarea vortexului dielectric CW și CCW, așa cum este afișată invers față de deplasările divergente ale câmpului magnetic așa cum sunt plasate lângă CRT. În plus, ca întotdeauna și trebuie să fie cazul, punctul luminos centripet din centru este punctul convergent dielectric al vidului centripet între atât planul de inerție al dielectricului magnetic, cât și dielectricul proiectat din CRT. Observați mișcarea centripetă inversă față de centrifuga
Mai jos: alternarea inelelor de lumină tulbure și întuneric, așa cum este necesar de deplasarea dielectrică de la magnetismul centrifugal, ca
Mai jos: Afișează orientarea verticală a magnetului în raport cu aerul CRT în care, așa cum a fost descris incorect de alții în trecut, ca arătând „patru poli ai unui magnet”, nu arată de fapt o astfel de prostie. Ceea ce se vede sunt centripeta! puncte, două la fiecare pol, și atât partea superioară, cât și la baza (deoarece acel magnet este orientat vertical) de-a lungul planului de inerție dielectric al magnetului. Toate cele patru „bucle” de la colțuri sunt logic, astfel

încât magnetismul centrifugal deplasează câmpul dielectric din tubul CRT.
Mai jos: Deplasare dielectrică completă de foarte aproape de magnetismul centrifugal. În stânga față de magnetismul centrifugal. În partea dreaptă de la marginea magnetismului centrifugal, arată cele patru colțuri sau „bucle” de deplasare în centrul marginii inferioare a planului inerțial dielectric care atinge CRT, care are cea mai apropiată convergență a dielectricului la dielectric.
Inventatorul Timm A. Vanderelli feraceli: Vizualizatorul de flux magnetic utilizează proprietățile combinate ale unui amestec coloidal feromagnetic, magnetismul și transmisia luminii pentru a vizualiza o prezentare a fluxului magnetic. Vizorul de flux magnetic cuprinde un amestec coloidal feromagnetic poziţionat între două lentile transmisive optic, lentilele incluzând un mijloc pentru a conţine amestecul între ele. Amestecul este compus dintr-o multitudine de particule reactive magnetic. Există cel puțin o sursă magnetică juxtapusă în jurul amestecului și o sursă de lumină vizibilă care este poziționată pentru a proiecta prin amestec. Interacțiunea undelor luminoase și amestecul creează o prezentare vizuală a fluxului magnetic.
Amestecul coloidal feromagnetic cuprinde particule de magnetit de dimensiuni nanometrice acoperite cu un surfactant și suspendate într-un amestec coloidal care răspund la aplicarea unui câmp magnetic localizat, aliniându-se astfel în direcția câmpului magnetic și formând lanțuri de nanoparticule. De preferinţă, amestecul coloidal feromagnetic este un fluid translucid. Când acest amestec translucid este conținut și plasat într-un câmp magnetic, undele de lumină se împrăștie și se rotesc pe măsură ce trec prin amestecul poziționat între cele două lentile în regiunile în care câmpul magnetic a atins potențialul cel mai scăzut. În exemple, privitorul creează și o prezentare vizuală a interacțiunii dintre fluxul magnetic și alte elemente ale materiei. Vizualizatorul de flux magnetic revendicat face vizibil acest eveniment super-paramagnetic.
Ferraceli este un dispozitiv simplu, cu preț redus, care va împrăștia lumina într-o direcție determinată de aplicarea unui câmp magnetic (anizotropie magnetică). Lumina polarizată sau nepolarizată va dezvălui o reprezentare a câmpului aplicat cu o geometrie spațială 3-D în acord cu ecuațiile lui Maxwell. Folosind efecte cuantice posibile de nanotehnologie, această lentilă ferrohidrodinamică are potențialul de a îmbunătăți performanța multor aplicații fotonice existente.
Aplicați lumină și magnetism pe fiecare suprafață. Forța și orientarea câmpului aplicat vor determina pianul (unghiul) luminii care iese din celi. Utilizarea unui magnet permanent este cel mai simplu mod de a aplica un câmp și de a vedea cum o Ferrocell va schimba calea luminii. Pentru a face acest eveniment vizibil cu ochiul liber, sunt necesare o suprafață mare și câmpuri magnetice puternice. În prezent, nu există unități demonstrative disponibile pentru scale mai mici. Deși similar cu efectul Faraday, o Ferrocell afectează lumina până la 90 de grade într-o singură etapă, în timp ce un rotator Faraday ar necesita două etape pentru a îndeplini aceeași sarcină. Și o Ferrocell va prezenta aceleași rezultate cu lumină polarizată sau nepolarizată. . Utilizarea a patru trepte de deformare cu o Ferrocell va permite o rotație de 360 de grade.
Mulțumirile mele cele mai profunde și calde îi sunt adresate lui Timm Vanderelli de la Ferrocell SUA pentru sprijinul material și oferind mai multe dovezi empirice pentru prima explicație exactă din lume a modului în care funcționează un magnet, așa cum este luminat în această

lucrare. Incomensurabilitatea câmpului magneto-dielectric (FI) poate fi acum nu numai definită în întregime, ci și ilustrată în profunzime prin utilizarea invenției T. Vanderelli Ferrocell (US8246356, US20070241745). Toate concluziile mele precise despre incomensurabilitate câmpului conjugat magneto-dielectric au acum o valabilitate empirică suplimentară datorită ferocelulei; După descoperirea mea și dezvăluirea mecanicii câmpului magneto-dielectric cu privire la modul în care funcționează un „magnet”, inerția câmpului său și formarea hiperboloidului de descărcare, am învățat despre invenția ferocelulă. După a 2-a ediție, am dat peste ferocelula , una dintre validitățile empirice cheie de care aveam nevoie pentru a-mi dovedi corecta teoriei.
Fiecare institut de învățare, chiar și până la liceu și mai jos, ar trebui să dețină o ferocelulă pentru a educa, inspira și lumina mințile viitoare cu privire la forțele fundamentale ale naturii ascunse în lumină și în special în magnetism; care sunt guvernate de inerția dielectrică atât în totalitate cât și în parte. Vechea metodă de demonstrare a magnetismului prin pilitură de fier este atât oribilă, cât și o eroare, deoarece praful de fier este supus inducției magnetice. Singurul mod precis și precis de a vedea dielectricitatea și magnetismul este cu lumina și cu ferocelula!
Dedesubt: magnet cilindric. Observați imaginea din stânga unde „cruce” centrifugă și centripetă există puncte de lumină strălucitoare în acest punct, aceasta este o intersecție de mijloc între radiațiile magnetice cu polaritate inversă la care există o concentrație foarte mică de lumină, așa cum ar fi prezis și necesar. A exista
Mai jos: Afișarea adâncimii de holografie a ferocelulei privind un unghi abrupt de-a lungul polului unui magnet cub Magnetul cub sau magnetul rotund nu face nicio diferență, presiunea câmpului este presiunea câmpului, formațiunile sunt geometrii de câmp identice. Observați în dreapta formația de depresiune adâncă „în formă de bol”, așa cum am prezis-o înainte de a descoperi invenția ferocelulă.

Mai jos: Trei imagini cu magnet cub de 1” sub feraceli. Observați lumina albă strălucitoare de-a lungul planului inerțial de pe imagini, în special în partea dreaptă ________________
Mai jos: O pereche de descoperirile mele prezise despre incomensurabilitate raportului de aur care trebuie să existe în sistemul magneto-dielectric al „magnetului”. Descoperiri drepturi de autor 7-12-2014 Ken L. Wheeler.
Mai jos: inel magnetic rupt. În stânga arată o piesă mai mare. Imaginea din mijloc care arată o bucată mai mare cu o bucată mai mică ruptă. La fel imaginea din dreapta
Mai jos: [Fotografie prin amabilitatea lui Michael Snyder de la revolution-labs.com] Imagini create de invenția ferraceli Timm Vanderelli.
Imagine a doi magneți inel de 50,8 mm cu polii nordici îndreptați spre cameră.
III - În această imagine, trei magneți cubiți de neodim de 25,4 mm sunt ținuți într-un suport din PVC, cu trei poli nord în sus și polii sud în partea de jos. Observați că golurile polilor s-au unit pentru a forma un magnet compozit mai mare și căile luminii sunt aproape continue dintr-o parte în alta.
IV - În această imagine, aceiași trei magneți cubiți de neodim de 25,4 mm sunt ținuți în același suport, doar magnetul central fiind

răsturnat; plasând un pol opus în mijlocul configurației. Observați punctele de inversare care s-au format între cei trei magneți.
„Există doar patru tipuri de oameni în lume în ceea ce privește descoperirea și invenția:
Cei mai frecventi sunt cei care privesc si observa, si profita de pe urma inventiei si descoperirii; sunt intrigat de descoperirile sale.
Al doilea cel mai frecvent sunt cei care îi descurajează pe alții de la invenție și descoperire și, pentru a-i împiedica atât din punct de vedere mental, cât și fizic să descopere, susțin: „acest lucru nu poate duce la nicăieri”, sau „aceasta este o fundătură, nu există nimic acolo”. '
Al treilea cel mai frecvent sunt inventii lacomi și pofticiosi, care doresc doar faimă, profit și aclamație, nimic nu contează decât orice unghi care poate fi exploatat pentru a fi folosit pentru a-i exploata pe alții în propriile lor scopuri. Descoperirea nu este un scop pentru acești oameni, ci doar un mijloc de a-i exploata pe alții.
Al patrulea și cel mai rari sunt cei cărora nu le pasă de primele trei tipuri de oameni; Acești câtiva rare au o viziune sau viziuni și sunt înclinați să descopere misterele universului, nu din scop de profit sau faimă sau motive empirice, ci singura intenție pură, nobilă și dreaptă, aceasta fiind descoperirea și înțelegerea pură. ca propriile sale scopuri. Extinderea înțelegerii și înțelepciunii”. -Autor
Când dielectricitatea este radială de-a lungul axei Z, există magnetism XY circulator de joasă presiune.
Când dielectricitatea este acumulativă de-a lungul axei XY într-un solenoid, magnet permanent, electromagnet, linii de curent alternativ, există distensie dielectrică și jeturi magnetice de înaltă presiune care circulă perpendicular pe planul inerțial dielectric. (Totuși opus, dar apar ca perpendicular datorită geometriilor presiunii sistemului de legare).
Ori de câte ori există o formațiune acrețională dielectrică pe axa XY, există o axa Z conjugată în creștere spațială hiperbolică a fluxului magnetic centrifugal și centripet, așa cum este idealizat într-un magnet sau curent alternativ în direcția opusă de transmisie. (Figurile 1,2,3 de mai jos).
O „sferă” sau volum dielectric contraspațial este radială și electro-torsională, dacă este crescută și prinsă, ca în cazul electrificării sau a unui magnet; este un plan de inerție a axei XY centripet, toroidal din punct de vedere geometric. O „sferă” sau volum macro-magnetic spațial este circulatorie și spațio-acumulativă dacă este crescută și prinsă, ca în cazul electrificării, sau un magnet; este centrifug și centripet (polarizat), și o hiperbolă dublă geometric și un toroid acumulativ-formativ pe axa Z.
Pentru a înțelege un toroid magnetic spațio-acumulativ pe axa Z, care apare simultan cu un toroid dielectric pe axa XY contraspațial-acumulativă (aplatizat), este o necesitate fundamentală pentru înțelegerea atât a curentului electric, cât și a geometriei magnetismului.
Dielectricitatea este fie punctul central radial pe care există geometria dielectro-electromagnetismului, fie dielectricitatea este discul radial de acreție al magnetismului pur. În ambele cazuri, dielectricitatea este electricitate centripetă și conjugală, sau magnetismul, sau ambele, sau în câmpuri suficient de puternice, creează marier însăși și este, de asemenea, baza și în ceea ce este de fapt numit incorect „forța nucleară puternică” a cărei partide de masă este cuprinsă.

Dielectricitatea se conjugă radial și centripet de-a lungul axei Z în dielectro-electromagnetism, unde electricitatea și magnetismul se schimbă ca un disc de acreție toroidală vortex de-a lungul axei XY. În cazul magnetismului, dielectricitatea se mișcă centripet de-a lungul axei XY ca un disc de acreție, deoarece magnetismul se mișcă centrifug și centripet de-a lungul axei Z și spațial într-o mișcare curbilinie. spre retur centripet. În retroducție ulterioară, în cazul magnetismului, punctul în care se întâlnește axa dielectrică XY, dată fiind o electrificare suficientă, este punctul în care se formează masa.
În cazul dielectro-electromagnetismului vs. magnetism, componenta contraspațială trebuie să existe la axa Z în cazul dielectro-electromagnetismului, sau la axa XY în cazul magnetismului în forni a unui disc de acreție. În ambele cazuri, evident, mișcarea este centripetă și inductivă, sau invers, componentele EM induc capacități asupra dielectricului, ca și în cazul dielectro-electromagnetismului în care inducția alternativă perpetuă are loc în geometria sa naturală și hiper-stabilă.
În deducție, dielectricul centripet radial poate exista doar de-a lungul a 2 axe XY simultane în starea unui magnet, solenoid sau materie în sine, unde geometria gravitațională sau a masei se extinde curbiliniu pe și de-a lungul axei Z în acumulare.
O pulsație magnetică alternativă puternică de-a lungul unui disc de acumulare dielectric „prins” magnetic este crearea materiei.
Dielectro-electromagnetismul este pe axa Z radială contraspațială și are electromagnetism pe axa XY spațială. Pe măsură ce electromagnetismul se reciprocales centrifug de-a lungul axei dielectrice, dielectricitatea centripet puisâtes (este indusă) și propágale radial. Această geometrie coaxială reciprocă alternativă este cea mai stabilă și cea mai comună formă de transmitere a energiei.
Magnetismul la axa Z spațială circulară are dielectricitate la planul inerțial contraspațial al axei XY.
Electricitatea la axa radială Z are magnetism la axa circulară spațială XY.
Electrificarea sau formarea are loc la axa Z la care magnetismul se reciprocale de-a lungul axei X pe axa Y reflectorizant dielectric.
Gravitația se află la axa radială total-P contraspațială (direct, dar acumulativ spațială, ca masă), magnetismul, electricitatea și dielectricitatea cuprinzând fiecare punct din sfera sa. Pe măsură ce masa se acumulează centrifug, gravitația se schimbă centripet în raza de expansiune a câmpului său.
Polarizarea dielectricului contraspațial centripet radial de-a lungul axei XY, ca în cazul unui magnet, sau a unui curent alternativ (figura 1) sau a unui solenoid (figura 5), determină circulația magnetică de înaltă presiune de-a lungul axei Z în creștere spațială (figura 2).
Această distensie spațială a dielectricului în electrificare, care este prin natură contraspațială, provoacă preponderențe macromagnetice în creștere, așa cum este cazul unui magnet permanent, electromagnet, solenoid, curent alternativ și asemenea.
Când dielectricitatea este lăsată să se propagă de-a lungul unei axe radiale (figura 4), magnetismul este circular și de joasă presiune, ca în cazul liniilor de curent continuu sau al volumelor interatomice convenționale stabile, unde volumul dielectro-magnetic este ambele în echilibru.
Secretele lipsă ale acestei geometrii în ceea ce privește gravitația vor fi dezvăluite într-o altă lucrare, este suficient să spunem că, din

moment ce „forța nucleară puternică” în fața este dielectricitate și cuprinde o mare parte din întreaga materie atomică și, în timp ce magnetismul oferă magnitudinea masei, este copleșitor. Predominanța oricărei mase este o cantitate enormă de energie dielectrică care, la fel ca gravitația este centripetă.
Nicio parte a electromagnetismului (la care se gândește incorect) nu se află într-unul sau două planuri, ambele operează într-un vortex spirai. Conjugarea spiralelor de presiune ale mișcării de opoziție definesc toate câmpurile de undă. De asemenea, după cum sa spus, este imposibil ca „electromagnetismul” să existe fără un conductor dielectric radial central, acționând ca axă contraspațială pentru reciprocitatea EM.
ELECTRICITATE Z-RADIAL DIELECTRIC XY-SPAȚIAL MAGNETIC ȘI ELECTRIC
TISM XY-CONTERSPATIAL RIC
/PORTAL ETHER'

TOATA POLARIZAREA ESTE MANIPULARE DIELECTRICA
ORICE GEOMETRIE DIELECTRICA PE 2 AXE CREA UN POLARIZAT
PORTAL ETER CA MAGNETISM, SAU ÎN CUPLUL DIELECTRIC INERTIAL CA
ELECTRIFICARE CU ASEMENEA POLARIZARE ÎNCĂRCARE-DESCARCARE
MA DIELE Z-SPATIAY MAGNETIC
DIELECTRIC
MASĂ XYZ GRAVITATE SPAȚIALĂ XYZ CENTRIPETA
COWTERSPATIAL
Mai jos: Afișând cu strictețe geometria câmpului în interiorul unui magnet permanent. Totuși, de asemenea, aceasta ar fi aceeași geometrie dacă s-ar uita în jos o pereche de AC Unes la infmitate. Cu toate acestea, în timp ce vectora axelor ar fi diferită în AC Unes, geometriile câmpului ar fi identice ca aspect.
Mai jos: Arhetipul magneto-dielectric, văzut cu față. Pe marginea dvs. veți vedea planul inerțial dielectric cu magnetism care trece prin ax, de asemenea, deschiderea celor mai mari presiuni centripete de retur. Cu toate acestea, dielectricitatea este pur centripetă și contraspațială. Roata este un arhetip aproape perfect al modului în care ambele sunt conjugate în natură unul față de celălalt și funcționează într-un sistem de legare.____

____
лг *"·
CURENTUL ÎN OPUS
; ; ;21)ihfe¿iióÑ Ц;
' HIGH.MAGNETlC
PRESIUNEA ȘI : POLÁRIZÁTIÒN :
DIELECTRIC RADIAL ÎNALT ÎNTRE CONDUCTOARE
- LONGITUDINAL : dielectric : : : : :
ÎN DIRITORI
; ; : : lo# magnetic: : : : : - - - - presiune si· ; ; ; ;
; ; ; ; ckcLLàtiòù: :. : : :
: ■ ACTUAL SAMEjn^ÉCtlÓÑ:
6·
4 ·
2 ■
0
-2 -
-4 ■
-6 ■
-8 -6-4-202468

X
Fleici electric - roșu este magnetic, albastru este dielectric
Eforturile lui Laithwaite de a arăta pierderea în greutate a dispozitivelor giroscopice pe care le-a construit au fost întâmpinate cu „o ostilitate totală”. S-a retras de la Imperial College în 1981 aproape în dizgrație. Dar nu și-a pierdut niciodată fascinația pentru giroscoape. „Niciunul dintre critici nu mi-ar putea explica vreodată cum o roată care se învârte de 50 de lire slăbește”, – prof. Eric Laithwaite
„Presupunând că corpurile acționează asupra spațiului înconjurător provocând curbarea acestuia, mi se pare simplu că spațiile curbe trebuie să reacționeze asupra corpurilor și producând efecte opuse, îndreptându-se asupra curbelor. Acțiunea și reacția sunt coexistente. rezultă că presupusa curbură a spațiului este cu totul imposibilă - Dar chiar dacă ar exista, nu ar explica mișcările corpurilor așa cum s-a observat. Numai existența unui câmp de forță poate explica mișcările corpurilor așa cum sunt observate și presupunerea acestuia. renunță la curbura spațiului. Titrarea UA pe acest subiect este zadarnică și destinată uitării. La fel și toate încercările de a explica funcționarea universului fără a recunoaște existența eterului și funcția indispensabilă pe care o joacă în fenomene." "A doua mea descoperire. a fost de un adevăr fizic de cea mai mare importanță. Întrucât am căutat de mult timp toate documentele științifice în mai mult de o jumătate de duzină de limbi fără să găsesc cea mai mică anticipare, mă consider descoperitorul inițial al acestui adevăr, care poate fi exprimat prin afirmația: Nu există altă energie în materie decât cea primită din mediu. " - Nikola Tesla
Deoarece acesta este un articol despre magnetism, masa/gravitația este doar pentru o scurtă mențiune aici.
Geneza gravitației din dielectricitate trebuie să fie o comprimare a fulcrului de mișcare zero, în care materia este generată spontan în centrul planului inerțial de revenire. Așa cum este cazul, greutatea este specifică locației și mediu specific (apă etc.), de asemenea specifică rotațional [în mediul eter] (giroscopic).
Așa cum planul inerțial dielectric („peretele Bloch” în nomenclatura incorectă) se caută imediat când doi magneți sunt aduși împreună, la fel se întâmplă și oricare două mase în care se schimbă centrul de greutate. Dielectricitatea este pentru gravitație, așa cum electricitatea este pentru magnetism.
Conceptul actual conform căruia cosmosul și modelul interatomic sunt sau sunt „în mare parte spațiu gol” este cea mai mare perversitate mentală comisă asupra oamenilor față de înțelegerea rațională și logică autentică a mecanicii cosmosului.
Omenirea are multe noțiuni nebunești despre gravitație, că are un loc, dar un câmp este bine definit. Dacă cineva ar fi capabil să stea într-o mică bulă din centrul Pământului sau al Soarelui, ar fi lipsit de greutate. Greutatea este specifică locației și mediei. Așadar, fiind în centrul de greutate pentru o masă stelară (ipotetic), cum se face că una este lipsită de greutate? Din același motiv că nu există magnetism de-a lungul liniei fine a planului inerțial dielectric chiar și a celor mai puternici magneți de neodim. Această discuție este salvată pentru un alt articol.
Chiar și mișcarea precesională giroscopică a pământului se datorează, de fapt, vârtejului de retur magnetic centripet care deplasează geografia la nord de polul magnetic. Crearea de masă este de la o

terminație centripetă dielectrică printr-o deschidere magnetică de vârf.
Materia nu atrage materia, mai degrabă „forța nucleară puternică” care este în faci simplex dielectricitate care provoacă un vârtej de eter centripet acumulativ care accelerează mase unele către altele în echilibru căutând gradienți de presiune.
Polaritatea magnetică este spațială centrifug și contraspațială centripet, la fel cum ceilalți doi „poli” sunt acumulativi dielectric în contraspațial și acumulatori gravitațional în spațiu, ca materia însăși. Acest punct de sprijin zero-nuli dublu conjugat atât al magneticului, cât și al celui dielectric-gravitațional, sunt radiative și generative atât spațial, cât și contraspațial în câmpul lor.
Materia și magnetismul, ambele fiind polarizate, se acumulează spațial, în timp ce perechile lor inerțiale electricitate și dielectricitate se acumulează în contraspațial.
Forța magnetomotoare: F= Phi x R
Forță dielectrică = Phi/LxT (Weber pe centimetru-secundă) Forță magnetică = Psi/LxT (Coulombi pe centimetru-secundă) Inducție electromagnetică: E (volți) = Phi/timp Inducție magneto-dielectrică: I (Amperi) = Psi/timp
Toate câmpurile pot fi tipizate și explicate foarte simplu. Toate câmpurile, indiferent dacă sunt gravitaționale, dielectrice, magnetice sau încărcate, sunt spațial față de contraspațial sau contraspațial față de dezechilibre spațiale față de un punct de sprijin de echilibru. Fie magnetic împotriva dielectricului, fie altfel. Dezechilibrele electro-geometrice spațial-contraspațial sunt premisa și definiția oricărui și tuturor câmpurilor.
Toată inducția este centripetă, magnetism și gravitație deopotrivă. Inducerea gravimetriei este un gradient de presiune centripet provenit din planul inerțial al masei nuclee atomice al cărui gradient de presiune în vid este omnidirecțional, dar propagat de-a lungul planului inerțial spre nucleu.
Spre deosebire de magnetism, energia dielectrică este forțată sau comprimată mai degrabă spre exterior decât spre exterior. Liniile dielectrice de forță le împing spre interior în spațiul interior și de-a lungul axei, mai degrabă decât să fie împinse spre exterior pe partea lată spre axă, ca în câmpul magnetic. Deoarece liniile se resping reciproc, se pot aștepta anumite cantități de mișcare laterală sau transversală, dar fenomenul este practic radial. Acest lucru dă naștere unui paradox interesant care va fi remarcat cu capacitate. Aceasta înseamnă că, cu cât spațiul delimitat de structura conducătoare este mai mic, cu atât mai multă energie poate fi stocată. Acesta este exact opusul magnetismului. Cu magnetism, volumele unităților de energie pot fi considerate ca lucrând în paradei, dar volumele unităților de energie în asociere cu dielectricitatea pot fi considerate ca lucrând în serie. -E. Dollard
„Un gânditor clar valorează o mie de gânditori profundi care nu pot vedea clar.” -Autor
Toate corespondențele sunt în mișcare, indiferent dacă sunt evidente sau nu, creând arhetipuri electrice coerente de fază, în imitație a naturii sau așa cum există în natură, toate sunt în căutarea de egalizare a gradienților de presiune ai câmpurilor, electrice, dielectrice, magnetice și gravitaționale. Omenirea este fascinată de „magneți” (așa cum am fost toată viața mea) doar că ei sunt un giroscop electric cu propria lor piană inerțială, axă magnetică și influențe macro-atomice care au uimit omenirea de la descoperirea pietrei de

încărcare. Crearea unui „giroscop” dielectric cu impuls electromotor prin electrificare creează o axă de expansiune spațială a impulsului centripet și centrifugal circular de-a lungul axei perpendiculare pe planul inerțial dielectric.
O știință complet nouă va apărea într-o zi, care investigă principiile electro-giroscopice magneto-dielectrice. Ele sunt deja studiate foarte vag, ca în situația forțelor electro-motoare și a forțelor magneto-motoare. Forța magneto-motoare radiativă circulară este ca un giroscop cu mai multe planuri, care se extinde de-a lungul axei Z perpendicular pe dielectricul XY în cazul unui magnet. Cunoscând vectorul energetic al oricărei componente a câmpurilor, determinarea locației celeilalte este suficient de simplex, indiferent dacă este radială, circulară, spațială sau contraspațială, perpendiculara ei poate fi cunoscută cu ușurință.
t ElacÏro-.Votîve Force
Forța motrică 1 ~ -A
Ψ Electro-Sta ticDisplacementVAmperes
— - e C PotențialCurrent' = Ț
« ' * i
„Volanul” magnetic al mișcării magnetice este expansiv spațial de-a lungul axei Z cu perfecțiune giroscopică perfectă la un unghi de 90 de grade față de planul inerțial al dielectricității la axa XY a „magnetului”.
Mișcarea precesională a dielectricului are loc cu magnetism în timp împotriva pianului dielectric la 90 de grade, care manifestă electrificare la 90 de grade față de pianul dielectric. La fel este și cazul mișcării unui magnet împotriva planului dielectric. Acest cuplu dielectric este și provoacă electrificare.
Depășirea impulsului câmpului magneto-dielectric la volumul atomic este descărcarea; și aceasta este concepția greșită despre „electroni” sau „purtători de descărcare”. Este exact ca și cum trageți de benzile de cauciuc până când își rup liniile de câmp în transmisia electrică sau tuburile vidate.
Electrificarea unei mase de feruri sau fier-neodim creează „magnetul” magneto-dielectric stabil datorită „elasticității” magneto-dielectrice a fierului, care este, desigur, un obiect saturat dielectric cu dielectricitate dominantă cu magnetism atribuit coincident. Îl considerăm doar un „magnet”, astfel încât dielectricitatea este centripetă, contraspațială, inerțială și radială, sau din simțurile umane, o forță dominantă convențională „necunoscută”.
Axa giroscopică magneto-dielectrică este contraă și devine coerentă de-a lungul și radial în jurul axei Z în electrificare în crearea unui magnet, aceste perechi de conjugare de arhetipuri electrice creează geometria secțiunii de aur a naturii atât în spațiu, cât și în disiparea încărcăturii, pe măsură ce se schimbă unul împotriva celuilalt și prin intermediul înșiși. Planurile inerțiale ale impulsului atât ale magneticului, cât și ale dielectricului sunt dilatate în crearea unui „magnet” care creează o stabilitate de margine, identică cu giroscopul unui copil care poate echilibra perfect, o masă mare în punctul imaginar al unui ac prin simpla simplă impuls magneto-dielectric centripet-centrifugal. Totuși, erezia GR și QM este că toți atomii sunt 99,9999999999% spațiu gol, ceea ce este atât nebunesc, ilogic și contrazice orice observație cunoscută și jignește bunul simț al unei persoane analfabete. Uriașul mut al lui Einstein, GR, cutreieră ținuturile călcând pe gâtul oamenilor.

„Ce este probabil, în toată istoria umană a examinării ce este un magnet, ne-am uitat mai degrabă la un măgar de cai decât la gura cailor? Acest lucru vă asigur că este cazul. ” -Autor
Premisa nebună astăzi în căutarea definiției unui „zid de domeniu” sau „perete Bloch” este: „Un perete de domeniu: interfață care separă domeniile magnetice. Un zid Bloch este o regiune îngustă de tranziție la limita dintre”. Aceasta este o prostie și reifică conceptul fals că acest separator în mișcare este ca o cușcă imaginară care separă leii de rugăciunea lor (CW și CCW) de la grădina zoologică. Acest plan inerțial dielectric este baza pentru înțelegerea dielectricității, a contraspațiului, a creării unui magnet, a liniilor de transmisie CA și a întregii geometrii magneto-dielectrice spațial-contraspațială care guvernează întregul cosmos. Acea știință modernă a dedicat doar o mică notă de subsol nebună și incorectă acestui lucru arată doar cât de puțină știință actuală înțelege universul magnetic și dielectric. Peretele Bloch al oricărui magnet este, simplu, discul de acumulare dielectrică. Acesta este tocmai motivul pentru care nu există absolut nicio atracție magnetică chiar și în planul dielectric al unui magnet extrem de puternic. Magnetismul nu există la acest disc de acreție foarte îngust de dielectricitate centripetă. Acest echilibru al presiunii dielectrice este o entitate necesară în orice sistem magnetic, permanent sau nu. Nu poate exista niciun punct de sprijin magnetic fără un pian inerțial dielectric. Adunând doi magneți împreună, acest pian inerțial se va deplasa imediat de la mijlocul unui magnet la centrul dintre cei doi, deoarece rotațiile inverse ale inducțiilor magnetice se auto-golesc în planul inerțial dielectric contraspațial. O incapacitate de a înțelege acest lucru vizual și mental este un obstacol permanent pentru orice înțelegere.
Acest pian inerțial dielectric este axa XY contraspațială de non-opoziție între reciprocitatea circulară magnetică centrifug și centripet, care creează, după cum este necesar, linii de câmp binare CW și CCW de perturbare moțională. La linia inerțială dielectrică cei doi gradienți de câmp magnetic alternativ sunt anulați și în echilibru.
În mișcare, forța are iluzia existenței. În inerție, forța există ca potențialitate fără iluzia mișcării. Când un eveniment are loc „oriunde” în univers, conceptul acelui eveniment este măsurat simultan în inerția „în tot” cosmosul contraspațiului.
Linia inerțială este acea linie ipotetică de neopoziție absolută între oscilațiile celor două forțe opuse de mișcare. La linia inerțială cele două forțe opuse sunt neutralizate și în echilibru. La linia inerțială nu există o forță de întoarcere a mișcării, dar există impulsul pulsațiilor radiative magnetice care continuă mișcarea pe planul inerțial fără forță.
Acea stare de mișcare care își continuă mișcarea radială inerțială fără forța înapoi ar trebui cunoscută ca energie inerțială. Această inerție poate fi, desigur, adusă în precesiune în cazul producției de electrificare, sau la încetarea electrificării în crearea unui magnet permanent sau electromagnet.
„Inductanța magnetică este astfel o relație dimensională pentru proprietățile magnetice ale eterului, iar capacitatea dielectrică este o relație contraspațială pentru proprietățile dielectrice ale eterului. Inductanța și capacitatea sunt aplicarea relațiilor metrice la anumite atribute ale eterului. Atât aditiv în (magnetism) fie +spațiu și +timp, cât și celălalt (dielectricitate) multiplicativ în -spațiu și -timp. Pentru inducția magnetică relația de modalitate eterică este „Permeabilitatea” magnetică, pentru inducția dielectrică relația

eterica este „permitivitatea” dielectrică. Acestea au fost inventate de Oliver Heaviside. Permeabilitatea este notată ca Mu, Permitivitatea ca Epsilon. Aceste două relații reprezintă „Inductivitate magnetică” și „Inductivitate dielectrică”.
Motivul pentru care Rawls și Davis au considerat greșit și corect că magnetismul care călătorește de la pol la pol a călătorit de fapt către centrul exterior al magnetului este că presiunile magnetice insuficiente pentru a curăța discul de acumulare dielectrică sunt îndreptate către planul dielectric inerțial de graniță la care revine cu cea mai mică rezistență. În funcție de ratingul gauss și de geometria magnetului la ejectarea centrifugă, o mare parte a magnetismului revine la polul CW sau CCW și o mare parte a magnetismului cu presiune de evacuare insuficientă este direcționată către punctul central exterior al magnetului unde dielectricul. discul de acreție inerțială „reacceptă” magnetismul așa cum este necesar de gradienții de presiune a câmpului. Acesta este motivul din spatele observațiilor lor incorecte, dar parțial exacte.
Mai jos: gradienți de presiune intermediară centrifugă cu viteză insuficientă pentru a suprasolicita nivelul planului de inerție dielectric.

ORADENT DE FRESURĂ INTERMEDIARĂ CENTRFUGAL MAGNETIC UNES RETURNING ALONO THE DIELECTRIC INERȚIA AVION. ACEILE UNII MAGNETICE CU PRESIUNE INSUFICIENTĂ TO ÎNVIȚI, SPATIAL. DIELECTRICUL NU SE POATE RECIPROCARE CENTRIPET PENTRU CELÁLLT CAPAT

Planul inerțial dielectric al oricărui magnet este punctul de sprijin și „arborele cotit” alternativ la care magnetismul revine și începe din nou.
Când doi magneți sunt adunați împreună, planul inerțial dielectric se va deplasa imediat la punctul central dintre cei doi magneți. Acest atribut de autocentrare centripet al dielectricității se comportă într-un mod identic cu gravitația, care, atunci când două mase sunt aduse împreună, centrul de greutate se va deplasa. Că dielectricitatea este cauza principală pentru crearea masei/gravitației nu este o coincidență în acest fenomen.
Cuplul dielectric în crearea electrificării din magnetism
Atunci când un magnet este rotit împotriva unui reflector dielectric, nu numai că există o inerție de torsiune față de dielectric, dar la un sfert de tură există o torsiune dielectrică în vid pe reflectorul dielectric.
Cuplul inerțial dielectric este o rupere a dielectricului superluminal la scara atomică în volumul mageto-dielectric inter-atomic. Acest cuplu de rupere și de vid care apare la sfert de tură este punctul de electrificare. Această compresie oscilativă și presiune în vid asupra inerției dielectrice interatomice este producerea electrificării.
Oscilațiile magnetice împotriva dielectricului radial contraspațial centripet pe dielectricul interatomic al reflectorului dielectric (cupru, argint etc.) provoacă atât precesia dielectrică superluminală, ruperea cât și perturbații de vid dielectric în sfert de tur la axa Z a mișcărilor giroscopice dielectrice. Acest cuplu dielectric combinațional creează electrificare la 90 de grade față de axa Z dielectrică interatomică de-a lungul axei XY temporare a planului dielectric, sau așa cum se înțelege radial de-a lungul „conductorului”.

Mai jos: Procesul de electrificare în crearea unui magnet permanent sau procesul de coerență dielectrică din inducție.

Mai jos: La fel, din nou, procesul de electrificare în crearea unui magnet permanent sau procesul de coerență dielectrică din inducție.
Capacitate dielectrică coerentă sau capacitate dielectrică crescută cu coerentă magneto-dielectrică rezultată
Nuclealul atomic este axul sau butucul planului inerțial giroscopic de încărcare radială dielectrică. Aceste oscilații procesionale cauzate de magnetism împotriva acestui butuc provoacă perturbări dielectrice și rupere care conduc la electrificare. După cum se știe, magnetismul și dielectricul se mișcă ambele la 180 de grade unul față de celălalt, dielectricitatea contraspațial, iar în cazul încărcării, magnetismul se mișcă spațial în hiperbole conjugate. Cu toate acestea, deoarece se pare că sunt în limite, ele par perpendiculare geometric, dar nu sunt.
Axa dielectricului din reflectorul magnetic (un reflector care este „inelastic" din punct de vedere dielectric) se află în fiecare locație din mediu față de cuplul de compresie magnetic al planului inerțial dielectric.
Deoarece gravitația și dielectricitatea sunt perechi conjugate precum electricitatea și magnetismul, oscilațiile magnetice împotriva axei dielectrice sunt centrul electrificării, care este cauzată de vibrația precesională a oscilațiilor magnetice.
Dielectricitatea este o piană inerțială superluminală radială și contraspațială în inter-atomic: forțele de cuplu precesionale (de rupere) plasate pe acest plan dielectric inerțial de magnetism provoacă „remuanți" de electrificare luminală din această forță de rupere.
Dielectricul superluminal care se mișcă într-o direcție de opoziție cu câmpul spațial magnetic este forța electromotoare în crearea electricității. Pe măsură ce dielectricitatea se îndepărtează de magnetic, aceste electrificări ale vitezei luminale sunt create din cuplul de rupere împotriva dielectricului ca o piatră care creează ondulații într-un iaz placid care are tensiune superficială (tensiune inerțială dielectrică, adică membrana eterică).
Ruperea magnetismului pe planul inerțial dielectric înregistrează acea erupție superluminală în electrificare. Ruperea pulsatorie din mișcarea magnetică împotriva reflectorului dielectric face ca acest volum dielectric inter-atomic să elibereze o sarcină polarizată.
„Volanul" dielectric al inerției giroscopice centripete este superluminală, iar tensiunea sa inerțială este enormă. Distensiunea-ruperea magnetică care acționează asupra atracției dielectrice și a vidului la sfert de ciclu este premisa pentru și pentru electrificarea tuturor.
Literal, ruperea cuplului de polarizare magnetică asupra interatomiei giroscopice centripete dielectrice produce Eterul în electrificare, o stare de polarizare dinamică. Dielectricul este intermediarul inerțial contraspațial radial și centripet pentru crearea electrificării; sau invers de electrificare, producția de magnetism în care electricitatea se termină. Dielectricitatea se termină în și ca masă, considerată incorect „forța nucleară puternică".
Cuplul inerțial dielectric care are loc de la oscilațiile magnetic-dielectric-magnetic-dielectric (pe măsură ce magnetul de baleiere trece conductorul în ambele câmpuri și pe ambele părți ale planului său inerțial) întrerupe echilibrul dielectric inter-atomic, determinând electrificarea perpendiculară la nivelul lateral. planul inerțial dielectric giroscopic-radial la felly sau raza cuplului membranei.

ELECTRIFICAREA A
LINII DE TRANSMISIE AC
MAGNET PERMANENT
MAGNET DE MĂTURĂ
GEOMETRIA FENOMENELOR CONTRASPAȚIALE

Privind sfârșitul în jos
PRIN UN DIELECTRIC
Dacă luați un disc de oțel pe partea laterală a unui bloc magnetic puternic, veți observa că este imposibil să îl faceți să adere în paralel. Acest lucru se datorează faptului că natura discului de oțel este o polarizare de inducție magnetică spațială (nu un magnet, ci indusă magnetic) (axa XY) față de dielectricul centripet radial. Totuși, dacă încercați să înfigeți un ac în centrul planului dielectric al aceluiași magnet, acesta se va atinge fără niciun efort, acest lucru se datorează în special naturii radiale a acului care „îndreptă” centripet spre centrul gravitativ-dielectric.
Electrificarea necesită un reflector dielectric, iar orice mediu, care poate absorbi lumina, este un condensator dielectric, numit incorect „izolator”, cum ar fi sticla.
Polarizarea gravitațională este principiul din spatele pierderii în greutate giroscopice. Greutatea lui este locație și mediu specific. Masele giroscopice cu rotație mare care se mișcă centrifug față de câmpul gravitațional eteric care este centripet, modifică atât centrul cât și geometria masei masei giroscopice în mișcare. Pierderea în greutate nu are nimic de-a face cu cuplul sau momentul unghiular. Gravitația este centripetă, mișcarea giroscopică este centrifugă, de aceea volantul „pierde în greutate”; greutatea este specifică locației ȘI specifică mediului. În cazul giroscopului, mișcarea sa este contrară câmpului său.
Postularea nebunească a GR că „masa gravitațională a fost aceeași cu masa inerțială” este incorectă, masa inerțială este centrifugă și se bazează pe mișcare, în timp ce gravitația este centripetă și dielectrică, ca terminator al dielectricului. Primul este o replică moțională a celui de mai târziu. Gravitația și accelerația sunt identice prin aceea că ambele se bazează pe câmpuri și sunt centripete către un plan inerțial de cea mai mică presiune, totuși inerția centrifugă este moțională și polarizată. Cuplul în plan inerțial polarizat produce electrificare în cazul unui reflector dielectric; de asemenea, polarizarea poate crea iluzia gravitației centripete invers prin polarizarea inerțială centrifugă a unei mase.
Apariția electricității luminale în punctul de electrificare din cuplul planului inerțial se datorează ruperii intrării în dimensionalitate. Această rezistență dielectrică, sau frecare spațială a două forțe de opoziție (dielectricitate și magnetism, contraspațială și spațială, în timp) este crearea electrificării care se propagă perpendicular. Nu este cazul că dielectricitatea există în timp invers, ci în contra-timp, adică în mod convențional nu există timp.
Electrodinamic
Tensiune sau EMF Gradient de tensiune (sau intensitate electrică)
Curent electric
Densitatea curentă
Rezistor Resistance Rezistitate
Conductor Conductanţă Conductivitate
Electrostatic
Tensiune sau EMF Gradient de tensiune (sau intensitate electrică)

Fluxul dielectric
Densitatea fluxului dielectric
Elastor
Elastanta
Elastivitate
Permisator (condensator) Permisanță (capacitate) Permitivitate (constantă dieleotrică)
Gradient de forță magnetică magnetică (sau intensitate magnetică)
Flux magnetic
Densitatea fluxului magnetic
Reluctor
Reluctance Reluctivity
Permeabilitatea permeatorului
Permeabilitate
Tesla a inventat multe despre care operează lumea modernă și a ajutat la îmbunătățirea lumii. Einstein nu a inventat nimic și a jucat un rol esențial în crearea bombei atomice pentru a distruge lumea. Dintr-un sens foarte banal, adorația și închinarea lui Einstein este literalmente închinarea răului și a nebuniei. -Autor
„Însuși motivul pentru care descărcările dielectrice și fulgerul se ramifică în modele perfecte de proporție de aur este că fiecare brandi dielectric creează, spațial, o dominație indusă magnetic, moment în care dielectricul descarcă brandi departe de acel domeniu la liniile raportului de aur. ” - Autor
„Dacă cineva ar crede Relativitatea și Mecanismele Cuantice pe cuvânt, atunci mama natură este o prostituată nebună dependentă de crack, care a creat cele mai absurde prostii incredibile și iraționale care l-ar face chiar și pe prietenul imaginar al tău să chicotească suficient de tare pentru ca tu să o auzi cu adevărat. ” - Autor
Cea mai nebunească premisă dintre toate modelele atomice, fie modelul „nor” dezmințit, fie modelul planetar ambele, este acordul lor reciproc zgomotos că „majoritatea unui atom este 99,999999% spațiu gol” (între nucleu și granițele încărcate)). Acest lucru nu poate fi impus, logic sau experimental și este contrar tuturor fenomenelor observate și experienței. Între nucleu și limitele de încărcare se află „aerul” spațial și contraspațial (Eter), care, în mod analog, susține structura atomică extrem de stabilă (în majoritatea cazurilor), adică magnetismul și dielectricitatea. Vortexurile interioare rotative din interiorul (mai degrabă între) „sfera” atomică (geometriile atomice complexe de fapt) sunt o micro-turbină care induce sarcină, se descarcă, are capacitate, inductanță și are magnetism contra-spațial pentru a preveni dezmembrarea atomică completă.
Raza atomică a diferitelor elemente este legată în mod specific de presiunile magnetic-dielectrice din geometria atomică. Gazele nobile mai mari au magnetism intern mai mare, dielectricitate scăzută și, prin urmare, au reactivitate foarte scăzută cu alte elemente. Limitele nucleale și geometrice încărcate (de descărcare) sunt terminale atomice, ca o baterie. Electrificarea afectează această geometrie spațială-contraspațială și, de asemenea, afectează magnetismul spațial din interiorul acesteia. Chiar și în modelul „balon încapsulat” al atomului QM, presupusul „balon” nu are „aer”. Teoria partide a geometriei atomice trebuie respinsă sumar; nu este, prin însăși natura sa, nimic altceva decât atomismul grecesc refăcut.
Această secțiune va fi mult extinsă în edițiile ulterioare.
Cel mai bine este să concepe structura inter-atomică dintre nucleu și perimetrele sale exterioare de descărcare ca plan magneto-dielectric -

câmp, sau „volum” sau „bază”. Din nou, noțiunea că acest plan de câmp inter-atomic este „gol, absolut nimic”, așa cum este postulat de GR și QM este un concept pur nebun și evident fals.
Volumele atomice variabile inexplicabile anterior sunt explicate cu ușurință prin câmpurile plane magneto-dielectrice inter-atomice, care suferă gradienți de capacitate și presiune de inducție în geometria atomică.
Există doar două modele ale universului, unul bazat pe matematică! abstracții care au creat particule discrete inexistente de o natură nenumărată care mediază sarcini, câmpuri, magnetism și electricitate și nu au viitor, nu au nicio parte din fizică; și, în sfârșit, modelul electric și de câmp al universului care este pe atât de simplu, pe atât de consistent, logic, rațional și explică toate fenomenele din univers cu simplitate, nu complexitate. Există o singură masă-particulă și toate câmpurile sunt conform Eterului. Toate celelalte sunt o înțelegere greșită a versoarelor timp-spațiu, a dualităților false încărcare-descărcare și a polarităților de spin.
Nimic în întregul univers nu ar putea exista dacă modelul proton-neutron-electron al universului ar fi exact. Ștergeți pentru totdeauna din mintea voastră concepția falsă că atomii sunt formați din margele încărcate care se rotesc, acest model planetar al atomului este o psihoză. „Spațiul” inter-atomic al atomului este complet umplut cu magnetism și dielectricitate. Fenomenele necesare neexplicate și nesfârșite ale elementelor și compușilor sunt explicate pe deplin prin modelul electro-conductor-magneto-dielectric al atomului.
Contraspațial-spațial-spațial-contraspațial (plan de descărcare, nucleu de încărcare, inter-atomi-magnetic, respectiv dielectric contra-spațial inter-atomic). Această pereche dublă conjugată este ultimul puzzle rămas care a fost prezentat în cele din urmă despre structura atomică a atomului pentru prima dată, și, în cele din urmă, pentru toate, explică fenomene neașteptate, reactivitate, electrificare, conductivitate, permitivitate și susceptibilitate. În mod simplu, electro-descărcarea și inducția și capacitatea magneto-dielectrică.
Electrificarea, pe scurt, se termină în structura inter-atomică creând astfel un câmp macro-magnetic; aceasta este oprirea finală degenerativă/radiativă pentru sarcina electrică. În crearea electricității și în natura atomului există doar patru factori reali, doi spațiali și doi contraspațiali. Dielectricitatea și planul de descărcare în contraspațiu; în cele din urmă nucleul magnetic și încărcat („conductor”) în spațiu. În electrificare, planul de descărcare este cel electric (așa-numitul „electron”), învârtirea superluminală.
nucleul încărcat este conductorul, dielectricul este versorul contraspațial radial al eterului între magnetic și conductor, așa cum se găsește în modelul atomic ca „volumul” dielectric inter-atomic, iar magneticul, totuși în cazul magnetului câmpul în sine este în mișcare, nu magnetul, dacă nu este obligat să facă acest lucru. Cei doi factori ireali în electrificare sunt timpul și spațiul, care sunt abstracții și vectori spațiali în crearea electricității. Deci avem magnetismul, dielectricitatea, electrificarea, gravitația nucleală, planul de descărcare și conductorul, rămânând în sfârșit în producția electrică, timpul și spațiul.
Deoarece nucleul și limitele încărcate geometric (descărcare) sunt terminale atomice, ca o baterie, electrificarea în crearea unui magnet este descărcată în dielectricul inter-atomic, astfel încât câmpul dielectric se termină pe conductori, în acest caz nucleul și planul de

descărcare nucleală („câmpul electronic”), care provoacă astfel contracția inter-atomică și „expulzarea” macro-magnetică. Curentul de deplasare sau inducția dielectrică este rezultatul electrificării ferilor. Câmpul magnetic se autotermină întotdeauna, iar dielectricul începe și se termină pe terminalele de încărcare și descărcare.
La fel cum electricitatea curge în spațiul dintre fire, electrificarea ferilor în crearea unui magnet curge între terminalele atomice ale nucleului și planul de descărcare în planurile câmpului magneto-dielectric inter-atomic, presupus, dar complet greșit, „spațiul gol masiv al modelului atomic” așa cum a apărut din mințile nebunești ale GR și QM.
Toate operațiunile atomice sunt la fel ca lumea macro a teoriei electrice. Atomii sunt un echilibru de electricitate/sarcină (mediat de nucleu) și menținut în echilibru de dielectricul interspațial și magneticul spațial inter-atomic. Nu există totuși electroni, această eroare fundamentală a apărut astăzi. Inducția, sarcina, capacitatea sunt toate mediate de eter de la presiunile câmpului atomic până la liniile de înaltă tensiune. Acest model corect al atomului rezolvă dilema la care nu s-a răspuns niciodată de ce electronii (inexistenți) nu intră în spirală în nucleu sau, în acest caz, sarcina dispare în nucleu. Sarcina este monobinară sau extinsă, la fel cum polaritatea unui magnet este o abstractizare perceptivă a spinului invers spațial. În acest caz, modelul atomic poate fi redus pur la încărcare-descărcare și magneto-dielectric, toate menținând echilibrul electro-diamagnetic atomic în frâu, cu excepția cazurilor de Magneto-izotopi în care modificarea este posibilă. Saturația dielectrică fero-atomică are loc în punctul de electrificare în care geometria atomică încărcată este forțată să expulzeze magnetismul din planurile sale magneto-atomice de câmp.
Sarcina magneto-dielectrică a atomului are un model de burete în interiorul unui balon ca natura atomului. În mod analog, micul burete din interiorul balonului este nucleul de încărcare care se mișcă superluminal, care poate fi saturat sau descărcat din inducția electrică (sau ca izotop), de asemenea „aerul” din interiorul balonului fiind forțele de echilibru conjugate ale dielectricității contraspațiale și magnetismului spațial. Pielea fiind sarcina electrică (nu este nevoie de electroni, o noțiune nebună care trebuie în cele din urmă respinsă și demult respinsă de Heaviside, Tesla și alții) care ambele pot fi încărcate-descărcate dielectric și din care balonul poate fi strâns și distorsionat pentru a crea fenomene macromagnetice (geometriile orbitale atomice) ca în cazul unei mase de ferori; așa cum ar fi analog cu lăsarea unei surse nesfârșite de „aer” (Eter) a balonului a rezultat din saturația electrică și expulzarea dielectrică a magnetismului.
Modelul planetar al atomului este un nonsens și a fost demult infirmat. Modelul „nor” Schordinger / Bom al atomului este, de asemenea, lipsit de sens și nu poate explica gradienții de presiune magneto-diaelectrici observați de la sarcina atomică, descărcări și fenomenele care se manifestă prin frig și căldură extreme. Singurul model corect al atomului care reprezintă experiența, logica și consistența este modelul de burete magneto-dielectric gravitațional în interiorul balonului atomului. Presupusa „forță nucleară puternică” este, desigur, doar dielectricul stabil care s-a terminat în crearea de masă și, în consecință, în crearea câmpurilor gravitaționale centripete. Crearea de masă este „terminalul negativ” pentru crearea de masă din

dielectricitate, la fel cum magnetismul este „terminalul negativ” al electrificării finale.
Mai jos: Modele defuncte de geometrie atomică predate în colegii și în alte părți. Toate complet atomiste, materialiste prin natura lor.
Atomul corect este pur magneto-dielectric, gravitațional și complet plin de magneto-dielectricitate în volumul său. Premisa fără sens a GR și QM că atomul este gol în proporție de 99,99999999% este pur farsă, așa cum au stabilit Tesla și alții.
Magneto-izotopic este modul analog cel mai corect de a vorbi despre magnetizarea elementară în ceea ce privește Ferromagnetismul permanent. Susceptibilitatea electrică a materialului feros de a menține o sarcină dielectrică, „elasticitatea” sa magneto-dielectrică și de a deveni capacitor dielectric și alterat macromagnetic este specifică anumitor materiale și compozite care ar trebui să desemneze o clasă diferită de izotopi nucleali. Nu cele bazate pe numărul de protoni sau neutroni și radioactivitatea nucleului, ci structura magneto-dielectrică care face din aceleași elemente un subset specific de magneto-izotopi elementali. În mod logic, trebuie să existe două variante de izotopi desemnați pentru orice element. Nucleo-izotopice și magneto-izotopice. Toți izotopii sunt conotativ în afara echilibrului ideal, fie în nucleu, fie în sarcină și geometriile magneto-dielectrice respective.
Însăși premisa clasificării unei alte stări a materiei, plasma, se află în această arena de reclasificare, care, desigur, este doar gaz ionizat cu o sarcină unică. Plasma este doar un filament încărcat dielectric care conduce dielectricitatea într-un mod similar cu conductorii convenționali, cu toate acestea, deoarece plasma este cea mai abundentă formă elementară din univers, conductorii noștri metalici sunt de fapt „conductorii neconvenționali”. Plasma, la fel ca un magnet permanent, este doar un dezechilibru al magneto-dielectricilor sistemului său, fie stabil, fie instabil, cu un fenomen unic caracteristic stării sale de încărcare sau de descărcare unică (ambele). Fie stările implică dominanțe ale capacității dielectrice mai mari, fie dominanțe ale inducției magnetice mai mari.
Protonii sunt particule dominante magnetic, deoarece viteza lor superluminală în structura nucleului mediază electrificarea și descărcarea (din nou, fără electroni) în sistemul atomic. Acest sistem de descărcare provine din nucleul superluminal care creează sarcină în mișcarea sa împotriva planurilor inerțiale dielectrice inter-atomice, care este sursa întregii erori ale GR și QM că există „câmpuri de electroni” și „cochilii” demult demult de electroni”. Acest lucru este evident absurd și Tesla și rudele lui știau acest fapt. Această gamă de protoni superluminali (sau unul în cazul hidrogenului) induce electrificarea în și împotriva volumului atomic dielectric, cu reacții spațiale rezultate în interiorul interatomicului, mediate de magnetismul din acel volum.
Se poate gândi la nucleu ca motorul prim superluminal al unui sistem de electrificare care este și inductorul de încărcare care provoacă formarea geometriilor atomice magneto-dielectrice inter-atomice. Toate particulele de masă (protoni și neutroni) sunt convergențele stabile ale dielectricității terminale; cu toate acestea, protonii sunt particule induse magnetic, iar neutronii sunt particule capacitante dielectric. Acesta este motivul pentru care heliul are o rază atomică mult mai mică decât hidrogenul, care nu conține neutroni.
Ideea că neutronii sunt transformați în protoni prin „dezintegrare beta” și protonii în neutroni prin „desintegrare beta inversă” este o absurditate. Neutronii se transformă în protoni din descărcarea

dielectrică (electrostatică) de la auto-inducție magnetică excesivă (așa-numita descompunere beta), iar protonii devin neutroni prin descărcare electrică în exces, sau, în sensul depolarizării, și capacitatea dielectrică crescută pe care toate particulele de masă sunt prin natură, convergența stabilă a dielectricității terminale. Protonii și neutronii sunt ambele singurele particule din orice atom și ambele sunt una și aceeași particulă diferențiată greșit ca fiind complet unice, dar numai din perspectiva inducției sau capacității lor respective.
Cultul cuantic afirmă: „Se știe că protonii se transformă în neutroni prin procesul de captare a electronilor (numit și dezintegrare beta inversă). Neutronii se pot converti înapoi în protoni prin dezintegrare beta, o formă comună de descompunere radioactivă.” Totuși, totul este evident fals. Corecția este că protonii se transformă în neutroni prin intermediul capacității dielectrice (nu există electroni), iar neutronii se pot converti înapoi în protoni prin intermediul unei pierderi nete de sarcină dielectrică și, prin urmare, devin din nou induși magnetic (dar această inducție magnetică este doar despre particulă, nu în ea, la fel ca un magnet convențional), fie în sistemul atomic, fie în ejecția atomică totală, acești neutroni devin protoni, deoarece geometriile lor superluminale ale particulelor (nu vitezele lor de ejecție) provoacă dominație polarizată de auto-inducție magnetică și conversie. sau reconversie într-un proton.
Neutronii sunt particula generatoare, iar protonii sunt rezultatul polarizării sarcinii electrice (în devenire) care se termină și coincide cu neutronul pentru a crea un proton care este polarizat și creatorul, în platforma sa nucleală superluminală ca dinam atomic, a încărcării. particulă de polarizare a sistemului atomic. Totuși, așa cum este cazul, „neutronul” liber (mai degrabă particulă de masă) este indus în mod natural magnetic și este premisa pentru și a atomului de hidrogen, elementul cel mai prolific din cosmos. Așa cum este tipic, oamenii văd protonul, ca o particulă „pozitivă” (nu doar în sensul de a crea sarcini), iar neutronul ca o particulă „neutră” care nu face nimic. Cu toate acestea, cazul este exact opus, neutronul este primul element de masă fundamental, iar protonul este particula dominantă conjugată necesară în univers (ala hidrogen) datorită faptului că acest element de masă fundamental („neutronul”) este imediat auto-indus. magnetic ca o particulă solitară și deci geneza hidrogenului. Așa cum o linie de transmisie de curent continuu creează o dominație magnetică în jurul transmisiei electrice, la fel și particula de masă fundamentală își creează propriul atribut magnetic indus, creând astfel protonul și, prin urmare, hidrogenul.
După cum știu chiar și GR și QM, un neutron există pentru foarte puțin timp în universul liber înainte de a deveni imediat un proton, acest interval de timp este acumularea inducției magnetice a neutronului dominant dielectric, devenind rapid un sistem polarizat și de încărcare (în în sine) proton. Singura posibilitate logică de a avea un sistem de încărcare, un generator de energie cu o singură particulă de masă, protonul, ca hidrogen elementar, este ca această particulă de masă fundamentală având o inducție magnetică dominantă în jurul ei și totalitatea sa magneto-dielectrică în natură este geneza sistemului hidrogen. Cel mai elementar și simplex dinam din cosmos.
Motivul pentru care hidrogenul, cel mai abundent element din univers, este doar un singur proton (la fel și cel mai mic dinam care există) devine apoi extrem de evident. Protonul dominant și indus magnetic care funcționează ca un dinam superluminal creează un volum atomic de

dielectricitate cu electrificare sau sarcină rezultată pentru a-și menține homeostazia. Dielectricitatea creează literalmente sarcină, sau dielectricitatea prin utilizarea unei partide de masă (de natură dielectrică, capătul său stabil) și a magnetismului său indus coincident în spațiu și timp pentru a crea mai multă dielectricitate. Pentru ca cineva să creeze unul (creând el însuși mai mult din el însuși), dielectricitatea folosește partidele de masă induse magnetic la o rată de polarizare în timp pentru a crea mai mult din sine. O relație similară există în magnetism pentru a crea magnetism suplimentar. Aceasta este natura conjugată a cosmosului.
Există o singură parte în univers, masa-particulă, cu două atribute modale ale existenței. Explicația QM a conversiei de neutroni în protoni este o farsă jalnică, este fără sens la extrem. Există „decădere beta”, nu există electroni. Universul este divin de simplu în machiajul său.
Pianul interatomic, sau volumul dintre descărcare („câmpul electronic”) și nucleu este de natură pur magneto-dielectrică și este în mod necesar modul și locul unde electrificarea provoacă contracția inter-atomică. Spațiile inter-atomice (așa cum a înțeles Eterul), contrar concepției actuale, nu sunt de fapt un izolator deloc.
Electrificarea cauzează convergența inter-atomică a dielectricului în contra-spațial și divergența conjugată a magneticului care circulă în jurul magnetului. Mișcarea acestui câmp magnetic în timp împotriva unui reflector care este dielectric este electrificare.
CNAP (convoluted nonsens and poppycock) al orbitalilor P, orbitais atomici, nu are nimic de-a face cu electronii inexistenți, mai degrabă cu reprezentările geometriei (vezi diagrama) ale barierei de descărcare a geometriei magneto-dielectrice care se conformează geometric particulelor de masă nucleală (fie protoni induși magnetic sau neutroni dielectric capacitanți/dominanți).
Reflectoarele dielectrice sunt cei mai buni „conductori”, astfel încât supraabundența lor încărcată dielectric de neutroni în exces în nuclee acționează pentru a favoriza expulzarea electricității în crearea dintr-un câmp magnetic rotativ. Cum ar fi argintul, cuprul, aurul și platina.
Natura predominantă din punct de vedere dielectric a fierului și geometria sa atomică specifică permite fierului să fie elementul cel mai ideal pentru a suferi „elasticitate” magneto-dielectrică și pentru a produce fenomene macro-magnetice. Bismutul, de exemplu, este extrem de diamagnetic din cauza supraabundenței sale de neutroni în exces (83 de protoni față de 126 de neutroni) în nucleu și a geometriei sale atomice.
Raza atomică a hidrogenului este de 53 p.m. față de cea a heliului de 31 p.m., în timp ce conține încă 3 particule de masă, heliul are o rază atomică mult mai mică datorită contracției contraspațiale dielectrice a neutronilor de care hidrogenul îi lipsește complet cu volumul său atomic magnetic predominant de la un proton. Aceste modele se aplică numai anumitor elemente, dar sunt demonstrate în mod adecvat în elementele cele mai simplex, unde forțele complexe de protoni, neutroni și magneto-dielectric convoluționează geometria elementelor mai mari dincolo de punctul de demonstrație simplex. Chiar și oxigenul are o rază atomică mai mică decât cea a lui Elydrogen, cu un diametru de 48pm.
Presupusul „plan de descărcare” al modelului atomic corect derivă planurile de descărcare (în mod greșit și popular „orbitais de electroni”) din natura spațială și contraspațială respectivă a

magnetismului inter-atomic și respectiv a dielectricității, care interacționează cu nucleul rotativ superluminal pentru a crea gradienții de presiune inter-atomic de descărcare pe care știința irațională îi concepe în mod greșit ca „orbitais de electroni”
Mai jos: Modele disparute ale geometriei atomice. Modelul cu mărgele, modelul val și, în plus, modelul „nor”. Prin reificarea electronului inexistent sub formă de mărgele, funcție de undă și „nor”, cuantica și-a făcut nefalsificabile prostiile declarând electronul inexistent (de fapt pianul de descărcare din volumul magneto-dielectric inter-atomic) este mărgele, val și un nor. Acest tip de nebunie hiperbolică nu poate fi prescris.
Există doar două forme de radiație partidă, radiația alfa și radiația neutronică. Radiațiile beta, gama și razele X sunt dielectro-emisii electromagnetice de la elementele instabile magneto-dielectric, acestea nu sunt bazate pe partide. Supraabundența de neutroni în exces încărcată dielectric în unele elemente, cum ar fi uraniu și plutoniu, sunt radiatoare de neutroni, în special datorită faptului că dielectricitatea este contraspațială și neutronii sunt particule încărcate spațial cu capacitate contraspațială dielectrică. Având în vedere acest lucru, „lupta” spațial-contraspațială în volumul inter-atomic forțează neutronii să radieze.
În reducerea finală, chiar și planul de descărcare al modelului atomic corect este doar o descărcare în trepte și conjugată, mediată de și prin geometria inter-atomică magneto-dielectrică. În acest caz, toate modelele atomice sunt cu exactitate interacțiunea tripartită dintre particulele de masă încărcate, fie neutroni, fie protoni (dielectric sau magnetic în dominantă) și volumele magneto-dielectrice încapsulate ale acestora, care mediază încărcăturile și descărcările spațiale și contraspațiale, precum și pentru granițele de încărcare. a tuturor atomilor la moleculele forni și a tuturor celorlalți compuși.
„Interacțiunea puternică” sau „forța nucleară puternică” este doar puterea imensă de limită contraspațială a dielectricității care leagă protonii și neutronii în și ca particule de masă stabilă, și aceleași forțe între protoni și neutroni care îi țin împreună în nucleu. Explicațiile complicate ale GR și QM sunt fantastice și iraționale.
Mai jos: modelul defunct al geometriei atomice și inset bottom righi este modul corect în care chimiștii ilustrează covalent
Descoperirea lui Maxwell a unui factor de proporționalitate între dielectricitate și magnetism a condus la această teorie a perechii conjugate de inducții, dielectrice și magnetice, în unire, care se propagă cu viteza luminii prin „Eterul Luminifer”. Nu, unde electromagnetice în spațiul liber, nemărginite de materie fizică brută, energie de masă fi'ee. Această propagare este în sine în mediul dielectric sau eteric. Este lipsit de așa-numiții „purtători de sarcină” (electroni), o formă de electricitate fără masă. Acest concept a avut un impact foarte puternic asupra gândurilor științifice și filozofice ale epocii lui Maxwell. Deci aici începe noțiunea de „wireless”, transmiterea energiei electrice fără fire sau alte structuri de ghidare. Preluând lucrările lui Heinrich Hertz, 1857-1894, transmisia fără fir a electricității a găsit o verificare experimentală de către Joseph Heтy și Elihu Thompson. A fost chiar patentat de M. Loomis. Aceste exemple însă nu erau electromagnetice, ci electrostatice (dielectrice). Heinrich Hertz a oferit prima demonstrație completă de laborator a transmiterii energiei electrice prin „spațiul liber” (în toată camera). Acest lucru a fost considerat instantaneu o dovadă a teoriei Maxwell a electromagnetismului și undelor electromagnetice.

Când Nikola Testa s-a angajat în experimentele lui Hertz, a descoperit că aceste unde nu sunt complet electromagnetice. Moartea timpurie a lui Hertz a împiedicat orice progres.
. - Eric P. Dollard
Deoarece știm că electronii nu sunt particule, ci o înțelegere greșită a câmpurilor magneto-dielectrice în mișcare, putem examina geometria orbitală atomică cu o claritate perfectă. Chimiștii folosesc zilnic modelul cu balon al atomului pentru a explica legătura covalentă în formarea moleculelor, ceea ce este exact corect! Cu toate acestea, ceea ce nu se înțelege este că aceste configurații de gantere și disc sunt dominanțele magnetice (formațiuni cu gantere) și dielectrice (zonele discului ale planurilor inerțiale) (se mișcă una față de cealaltă) determinate de gravitațional (forță nucleară puternică care cuprinde mănunchiuri stabile de unde dielectrice de inerție), protoni (încărcate magnetic) și neutroni (dominanți din punct de vedere dielectric).).
Folosind ceea ce am dovedit despre magnetismul care se îndepărtează spațial de dielectricitate în hiperbole (sfera inversă) și dielectricitatea fiind un plan inerțial contraspațial radial centripet, toate orbitale atomice pot fi înțelese cu o înțelegere lucidă demonstrabilă chiar și pentru o persoană tânără.
DIELECTRIC
■PUNCT'
MAG - LINIA MAGNETICĂ DIELECTRICĂ I „SFERĂ” DE DEFINIȚIE
eu
Orbitele atomice: Să ne uităm la prostiile de la GR și QM în negru
S-a descoperit că electronii care orbitează în jurul unui nucleu nu puteau fi descriși pe deplin ca particule, dar trebuiau explicați prin dualitatea undă-partidă. În acest sens, electronii au următoarele proprietăți:
Proprietăți asemănătoare valurilor:
1. Electronii nu orbitează în jurul nucleului în sensul unei planete care orbitează în jurul Soarelui, ci există în schimb ca unde staționare. Cea mai mică energie posibilă pe care o poate lua un electron este, prin urmare, analogă cu frecvența fundamentală a unei unde pe o șiră. Statele de energie superioară sunt atunci similare cu armoniile frecvenței fundamentale.
2. Electronii nu sunt niciodată într-un singur punct, deși probabilitatea de a interacționa cu electronul într-un singur punct poate fi găsită din funcția de undă a electronului.
Proprietăți asemănătoare particulelor:
1. Există întotdeauna un număr întreg de electroni care orbitează în jurul nucleului.
2. Electronii sar între orbite într-un mod asemănător particulelor. De exemplu, dacă un singur foton lovește electronii, doar un singur electron își schimbă starea ca răspuns la foton.
3. Electronii păstrează proprietăți asemănătoare partidei, cum ar fi: fiecare stare de undă are aceeași sarcină electrică ca și partidă de electroni. Fiecare stare de undă are un singur spin discret (învârtire în sus sau în jos).
Astfel, în ciuda analogiei evidente cu planetele care se învârt în jurul Soarelui, electronii nu pot fi descriși pur și simplu ca particule solide.
În plus, orbitale atomice nu seamănă foarte mult cu calea eliptică a unei planete în atomii obișnuiți. O analogie mai exactă ar putea fi cea a unei „atmosfere” mari și adesea cu formă ciudată (electronul)

distribuite în jurul unei planete relativ mici (nucleul atomic). Orbitele atomice descriu exact forma acestei „atmosfere” numai atunci când un singur electron este prezent într-un atom.
Când se adaugă mai mulți electroni unui singur atom, electronii suplimentari tind să se înfiltreze mai uniform într-un volum de spațiu din jurul nucleului, astfel încât colecția rezultată (uneori numită „norul de electroni” al atomului) tinde spre o zonă de probabilitate în general sferică care descrie unde se vor găsi electronii atomului.
În mod fundamental, o orbita atomică este o funcție de undă cu un electron, chiar dacă majoritatea electronilor nu există în atomii cu un electron, și astfel perspectiva unui electron este o aproximare.
Vibrațiile unui electron este un cap de tambur circular idealizat - în esență o membrană elastică de grosime uniformă atașată la un cadru circular rigid.
„Foarte mic se oglindește în natură foarte mare, acesta este întotdeauna cazul” - o zicală antică
„Experimentul fără teorie este o manieră. Teoria fără experiment este misticism, este un nonsens cuantic. ” -Autor
„Marele mister, acum înțeles, este că, în timp ce magnetismul și dielectricitatea se mișcă la 180 de grade unul față de celălalt, în sistemele închise de legare în care gravitația este imensă, fie în structuri galactice, fie în structuri nucleare, formațiunile disc-halteră ale dielectricității și magnetismului se mișcă. (doar aparent) 90 de grade unul față de celălalt în formațiunile geometrice speciale ale unui disc și a unei perechi de hiperbole duble inverse, deoarece structura este, desigur, obligatorie și contractivă, acesta este modelul de cea mai joasă presiune de repulsie reciprocă magneto-dielectrică. Cum se mișcă două forțe opuse care sunt „legate” împreună într-un sistem (inter-atomic, galactic, magnet permanent) la 180 de grade una de cealaltă atunci când una este spațială și polarizată, iar cealaltă este radială și contraspațială, răspunsul este un plan inerțial disc de acreție și o hiperbolă dublă. Ceea ce pare ca o mișcare perpendiculară este de fapt repulsie maximă într-un sistem de legare. ” - Autor
„Știința crede în mod greșit că, din moment ce fierul este endotermic, acesta este motivul pentru care apare o supernova, deoarece stelele nu pot arde fierul și, odată ce fierul este produs, steaua se rupe, din care partea ulterioară este adevărată. Cu toate acestea, după cum știm că fierul este cel mai stabil element, fierul este supra-dielectric, este capabil de cantități enorme de saturație electrică (care este necesară pentru a crea un magnet) și capabil de cantități enorme de inducție magnetică sau saturație. Literal un „burete electric”. În mod greșit credem că cuprul și argintul sunt „bureții electrici”, deoarece sunt folosiți în liniile de alimentare cu energie electrică, când de fapt, desigur, sunt reflectoare dielectrice, așa cum le-au declarat Heaviside, Maxwell, Steinmetz și Tesla. O avem pe spate. ” - Autor
Important, trebuie să precizez că descoperirea naturii identice de disc-clopot sau de disc dublu-hiperbolă a jeturilor galactice a venit după descoperirea acestora din experimente cu magnetismul, nu am modelat magnetismul pe aceste arhitecturi galactice. Descoperirea pură și înțelegerea recunoașterii acestei relații speciale conjugate spațial-hiperbolă, așa cum se vede în formațiunile galactice, au venit mai târziu și au dovedit adagioul atemporal că „în foarte mic poți vedea foarte mare și invers”.
Imaginați-vă un „magnet” (un obiect dielectric cu fenomene magnetice spațiale pe axa Z), cu excepția unui trilion de trilioane de ori mai

mare și la fel de mai puternic. Așa cum am prezis eu însumi și în mod circumstanțial de către câțiva alții, o astfel de intersecție a punctului perfect este crearea materiei în sine, numită în mod greșit o gaură neagră și complet infirmată de Stephen J Crothers. Discul de acreție dielectrică creează materie nouă care curge centrifug spre exterior de-a lungul vortexului conic hiperbolic al jeturilor galactice. Gravito-magnetismul așa cum a fost conceput de prostul Einstein nu există, totuși efectul este real și este condus de un câmp dielectro-gravimetric care este -TIMP și -SPAȚIU (contraspațial). Acesta este în mod specific un efect inerțial dielectric al maselor gigantice electrice care se rotesc, care generează planuri inerțiale dielectrice enorme și formează axial generarea de materie.
Jeturile galactice sunt jeturi extrem de puternice de materie și gaz încărcate sau plasmă care iese din obiecte presupuse masive din centrul unor galaxii active, în special galaxiile radio și quasari. Lungimile lor pot atinge câteva mii sau chiar sute de mii de ani lumină, literalmente multe trilioane de mile în formațiuni de vortex magnetice foarte strânse; literalmente un ac de mai multe trilioane de mile de materie și plasmă nou generate. Realitatea este că câmpurile magnetice din discul de acreție colimează fluxul de ieșire de-a lungul axei de rotație a punctului central unde forțele dielectrice și magnetice sunt cele mai puternice și, bineînțeles, se auto-repulsează, astfel încât atunci când condițiile sunt potrivite, va apărea un jet. din fiecare față a discului de acreție. Dacă jetul este orientat de-a lungul liniei de vedere către Pământ, radiația relativistă își va schimba luminozitatea aparentă. Mecanica din spatele atât a creării jeturilor, cât și a compoziției jeturilor este perfect înțeleasă prin cunoașterea relației conjugate, a geometriei și a modelului de magneto-dielectricitate. Cum se mișcă, se schimbă și cum îl afectează unul pe celălalt. În mod logic, studiile asupra acestor jeturi galactice, sau nașterea materiei însăși din forțe magneto-dielectrice intense, au dovedit recent că aceste jeturi conțin materie.
În ignoranță s-a afirmat că: „Încă de la primele observații ale acestor jeturi puternice, care sunt printre cele mai strălucitoare obiecte văzute în univers, astronomii s-au întrebat ce determină particulele să accelereze la viteze atât de mari.” În mod evident, aceste jeturi magnetice de mai multe trilioane de mile sunt respingerea necesară a discului de acreție, care este de natură electrică, în special electricitatea naturală, dielectricitatea. Jeturile galactice distorsionate nu formează sfere tipice cu magnet permanent, deoarece discul de acreție este atât de masiv și puternic, cu toate acestea, simetria raportului de aur este încă păstrată. Liniile de câmp magnetic distorsionate scot particulele încărcate de pe disc și le fac să țâșnească în afară cu viteza aproape luminii.
Punctele de intersecție dintre dielectric și magnetic creează un volum sferic special în care nu poate apărea nicio inducție, nicio lumină nu se poate propaga, nu există niciun mediu în care să se „imuieze”, această geometrie rară este un contraspațiu special în care Eterul a fost complet deplasat. Proștii GR și QM numesc asta o „gaură neagră”, dar definiția și parametrul ei eșuează și au fost deja infirmate în totalitate. Această geometrie specială, spre deosebire de contraspațiul eteric normal, este complet lipsită de inducție sau propagare de mediu și câmp, electricitatea și lumina pot intra acolo unde nu poate avea loc nicio reacție. Această geometrie contraspațială specială se găsește în centrul fiecărui „magnet”, dar cu o putere insuficientă pentru orice

mărime imensă a intersecțiilor magneto-dielectrice galactice în care materia este generată și expulzată, în jeturile de plasmă.
Această geometrie specială este singurul „vid” adevărat, deoarece Eterul însuși a fost deplasat și, în mod ironic, este același loc al generării noii materie în punctul de vârf imediat al vortexurilor centrifuge magnetice super-puternice de-a lungul punctelor circumferențiale ale sferei. unde dielectricul și magneticul se întâlnesc și (foarte greu de vizualizat, dar extrem de simplu) câmpul magnetic forțează sarcinile dielectrice super-puternice să formeze noi elemente ionizate, hidrogen și posibil și heliu. Literal, un „buric” galactic unde are loc nașterea unei noi materii. Cât de arhetipic al mitului antic care spunea exact același lucru; cât de extrem de profetic, ironic și uimitor de precis.
Principiul principal al „fotonului”, la fel ca al „electronului”, este un gunoi pur. Reificarea falsă a luminii ca componente E și M „auto-inductoare” nu poate exista și nu este natura luminii sau a electromagnetismului în general. Natura co-axială a luminii la care EM se conjugă prin purtătorul dielectric este geometria corectă a „electromagnetismului”.
Noțiunea incorectă din cultul cuantic este că: „fotonii unui fascicul de lumină au o energie caracteristică proporțională cu frecvența luminii”. Totuși, adevărul expeditorului este că componenta „internă” radială a energiei dielectrice, care cuprinde modelul corect și geometria luminii, este proporțională cu frecvența înaltă sau cu lungimea de undă mai scurtă a EM.
Prostia „pachetului de unde” și a fotonului este înțelegerea greșită a energiei dielectrice transportate proporțional cu frecvența electromagnetică de limitare cu conductorul său radial purtător de sarcină interior și coaxial, dielectricul. Componentele electrice și magnetice sunt doar produse secundare ale geometriei dielectro-electromagnetice considerate incorect ca fiind de natură (doar) electromagnetică.
Că lumina are două moduri de reciprocitate și trei componente este în mod specific baza „dualității partide undă” (în realitate, o geometrie co-axială cu dimensiuni radiale electromagnetice și dielectrice), așa cum este greșit propusă de GR și Quantum. Două polarizări transversale E și M cu dimensionalitate și o componentă radială dielectrică, care este punctul de sprijin electromagnetic pe care electricitatea și magnetismul se conjugă prin și împotriva.
Prostia „dualității val-partide” din misticismul cuantic este o eroare; lumina creează franjuri de interferență datorită fazării constructive sau distructive din aditivul dielectric sau polarizarea distructivă sau „lumină pe lumină”.
În timp ce magnetismul este geometric și spațial, electricitatea și dielectricitatea sunt contraspațiale (oricum componenta electrică este polarizată). Cvasi-materia EM are dielectricul ca axa sau raza Z contraspațială în jurul căreia electricitatea și magnetismul se schimbă prin inducție și capacitate reciprocă asupra și rebound împotriva dielectricului. Nu există fotoni, acest forni electro-magnetic inducto-capacitant sau EM explică neînțelegerea „dualității” undă-particulă (mai degrabă ignoranță totală) și nenumărate alte atribute unice ale TEM
Lumina nu este o emanare sau o proiecție materială, mai degrabă o inducție pură care conține 2 componente axiale și 1 radială. Prin definiție, însăși natura oricărui electromagnetism este o roată, ca și geometria co-axială a acesteia. Componentele electrice și magnetice

spațiale se induc reciproc PRIN, așa cum este necesar, centrul dielectric contraspațial axial și punctul radial. Polarizare liniară și circulară deopotrivă.
Liniile magnetice de inducție nu se pot termina în spațiu și nici cele dielectrice. Axa radială a geometriei luminii este absolut necesară, nu poate exista în niciun alt mod și cu siguranță nu concepțiile de „autoconjugare și auto-capacitate" așa cum există în prezent despre electromagnetism. Afirmația că EM se „auto-conjugă și induce auto-capacitate" este de a afirma că pistoanele motorului mașinii tale nu se mișcă pe nimic, nici un arbore cotit cu reciprocitate inductivă de rebound. Acest lucru este atât ilogic, cât și imposibil. Nenumărate fenomene, inclusiv așa-numitul efect „fotoelectric" (de fapt radial-dielectric) dovedește că acesta este cazul. După cum am menționat anterior, electricitatea poate induce sau termina numai în sau ca magnetism prin dielectricitate.
Există dovezi mai mult decât ample că Oliver Heaviside cunoștea geometria EM, totuși el nu declară la fel, dar în scrierile sale „un dirijor perfect este un obstractor perfect" există multe indicii, iar punctul culminant în toate acestea este faptul că Heaviside a inventat chiar cablul coaxial.
Lumina nu se îndoaie în jurul obiectelor supermasive, așa cum s-a observat în jurul soarelui nostru, mai degrabă câmpul acumulat atât al gravitației, cât și al dielectricității, ca centru al oricărui electromagnetism și al luminii, sunt atractivi centripet, la fel cum sunt roțile inverse ale oricărui câmp magnetic polarizat.
Susceptibilitatea dielectrică printr-un mediu dielectric este proporționalitatea cu frecvența, așa cum este necesară de permitebilitatea geometriei electromagnetice asupra „conductorului" dielectric la axa Z la refracție.
Dielectro-electromagnetismul se comportă atât ca „particule" de materie, cât și ca unde, deoarece axa Z a componentei radiale dielectrice și natura sa coaxială produc aceste rezultate, cu benzi de asemenea aditive și negative datorate componentei electromagnetice.
Credința absurdă că undele electromagnetice ca unde transversale „autopropagabile" și „autoinductive" cu câmpuri electrice și magnetice oscilând în unghi drept cu direcția de propagare este un produs al misticismului cuantic și nu are nicio bază în realitate. Axa Z de propagare electromagnetică este dielectricul, bariera contraspațială inerțială de delimitare care induce și reciprocales atât cea electrică, cât și cea magnetică în lungime de undă și amplitudine.
Așa cum sunetul necesită un mediu de propagare, la fel și electromagnetismul. Fotonul misticismului cuantic este pur și simplu o abstractizare când se vorbește despre razele dielectrice de inductanță pură care se află pe axa Z a radiației EM. Mediul EM este pianul eter-dielectric al inerției centripete, care reciprocales E și M spiralat de-a lungul axei sale la lungimi de undă și amplitudini surse.
O rază de inducție dielectrică este pianul limită la care electromagnetismul se conjugă transversal de-a lungul a ceea ce s-a considerat incorect a fi o „axă imaginară", ceea ce este o imposibilitate empirică și logică.
Câmpul dielectric de inducție, Psi, în Coulombs, produce o potențială electrostatică, e, în Volți. În schimb, o potențială electrostatică, e, în Volți, produce câmpul dielectric, Psi, în Coulomb, care produce reciproc la magnetic, sau Phi.
Proporționalitatea dielectrică și magnetică împreună cu componenta lor electrică de conjugare cuprind limita spațio-electrică de propagare

electromagnetică a impulsului radial dielectric așa cum este definită în structura electromagnetică.
MAI JOS: Această diagramă este într-adevăr atât de simplă. Masa/atomii sunt condensate dielectrice create de o putere enormă (vezi jeturile galactice mai sus) și alte formațiuni stelare. Pe de altă parte, lumina are o componentă radială dielectrică pe axa Z. Din lipsa unei terminologii mai bune, nebunia incorectă a dualității „particule ondulatorii" a atomismului cuantic este că lumina este un fenomen cvasi-materie. Puterile extreme aplicate hiperboloidului dielectric provoacă un cuplu în plan inerțial și croate particula fundamentală pe care se bazează materia și atomii. Literal, lumina și materia sunt două modalități de condens dielectric, una este „stabilă", cealaltă este transportată de componentele sale electrice și magnetice transversale direcționante. În mod amuzant, deoarece atât materia cât și lumina sunt expresii ale modalității câmpului eteric ale dielectridității, s-ar putea (cu umor) cali dielectricitate ușoară-lite și dielectricitate grea a materiei. Atât lumina cât și materia sunt doar modalități de câmp care s-au conformat condițiilor formării lor. Crearea luminii este destul de ușoară, așa cum trebuie să fie logic; Cu toate acestea, crearea particulelor fundamentale necesită o putere enormă.________________________________
ELECTRICITATE
DEFINIȚIA GMNG LA „DUALITATEA UND/PICCULĂ* INCORECTĂ* PROSTII. LUMINA SAU Cvasi-MATERIEI (din lipsa unei mai bune tenuri) AFITĂ AMBELE FENOMENE *unde și de tip particule* PENTRU CĂ, CA O PARTICULA, UGHT ARE 3 COMPONENTE ^ ELECTRICE ȘI MAGNETICĂ TRANSVERSĂ ȘI UN DIELECTRIC RADIAL DE AXA Z. LUMINA NU POATE EXISTĂ NUMAI „electromagnetism". ACeastă premisă de lungă durată ESTE IMPOSIBILĂ / \
/UȘOARĂ\
Produsul unei singure linii de inducție dielectrică cu o linie de inducție magnetică dă naștere unei unități de electrificare, Q. Ideea unui foton sau „unitate cuantică" a inducției electromagnetice este incorectă. Capacitatea EM este pur de-a lungul axei Z a dielectricului de rază în centrul EM alternativ prin planul contraspațial dielectric în modelul autentic de propagare EM.
Cele patru dimensiuni ale ingineriei electrice, timp, spațiu, dielectricitate, magnetism cuprind modelul în 5 părți (în timp și lungime de undă/amplitudine) al electromagnetismului printr-un vid, așa cum trebuie să fie necesar. Acesta este, de asemenea, un aspect definitoriu al EM fiind „cvasi- materie", care este doar o denumire greșită în ceea ce privește natura coaxială a EM și geometria dielectrică a tuturor electromagnetismului.
JOS: Secretul luminii lipsă este acum, pentru prima dată, expus rațional, deconstruit și imită toate fenomenele despre care se știe că există în jurul și în privința luminii. Aceasta explică presupusa „dualitate partidă a valului", explică efectul Faraday, explică. efectul foto-electric, explică modul în care lumina poate fi răsucită de câmpurile magnetice, explică de ce lumina poate fi deviată de centripeta extrem de puternică! câmpuri gravitaționale. Idiotul Einstein a spus: „Ne confruntăm cu un nou tip de dificultăți. Avem două imagini contradictorii ale realității; separat (teoia particulelor și undelor) niciunul dintre ele nu explică fenomenele de strângere, dar împreună o fac. „Fotonul" este un concept pur arbitrar. Einstein a concluzionat greșit că lumina era un pachet de undă discret. El a numit un astfel de pachet de undă „cuante de lumină". Lumina, de fapt, este DEM (dieelectro-electromagnetic), un circuit tri-fold. Particula de

masă fundamentală în sine fiind o acumulare dielectrică formată în formațiuni galactice, nu este deloc coincidență faptul că lumina, ca un atom însuși, are proprietăți dualiste ale ambelor. valuri și un fascicul de elemente.
NU EXISTĂ NU EXISTĂ „DUALITATE UNDE-PARTICULA", DOAR O ÎNȚELEGERE GRUIT A ARHITECTURII LUMINII. ACEASTA EXPLICĂ TOATE PREZUMATELE PARADOXURI ALE LUMINII, EXPLICĂ EFECTUL FOTO-ELECTRIC, EXPLICĂ EFECTUL FARADAY, EXPLICĂ CONCEPTUL ARBITRAR DE „FOTON". „SELF-PROPAGING EM* ESTE IMPOSIBILĂ. NU POATE EXISTA. TOATA NEBUNIA TEORIEI „CUANTICE" SE BAZA PE UN CONCEPTUL ARBITRAR CONSTRUIT DE
„FOTOTONUL" PENTRU A RAȚIONALIZĂ FENOMENELE Cvasi-MATERIALE ALE LUMINII CA „ATĂ PARTICULA, ȘI UNDE".
Км адм чшМым UaMquant)

Dielectricitatea este o forță radială, magnetismul este o forță circumferențială, electricitatea este o forță centripetă sferică, de asemenea, Eterul însuși este „forța punctuală" omniprésent, a cărei magnitudine nu se poate aplica și nu se aplică. Toate forțele sunt de natură vortex.
Lumina printr-un mediu dielectric este rădăcina pătrată a inversului modificării capacității mediate prin mediul dielectric de propagare. Prin urmare, capacitatea este o relație directă cu viteza luminii luminii în orice mediu de propagare. Dacă există o capacitate 0, există, desigur, viteză infinită.
Produsul permeabilității magnetice, Mu și al permitivității dielectrice, Epsilon, este 1/C pătrat. Aceasta formează baza propagării undelor electromagnetice prin Eter, această formație coaxială delimitată de dielectro-electromagnetism transversal. Produsul Mu -Epsilon este relația metrică a Eterului, care este purtătorul de lumină.
Cablul coaxial este cunoscut sub numele de „Condiția de limită electromagnetică" și facilitează existența unei unde electromagnetice ghidate. Structurile metalice stabilesc circuitul electric, dar nu transmite direct electromagnetismul. Această structură metalică este numită în mod greșit „conductor electric", dar funcția ei reală este de a defini o pereche de bucle închise și conductorul dielectric radial prin E și M reciproc și se conjugă prin. Aceste bucle servesc la limitarea, sau „botile", energia electromagnetică în spațiul dielectric închis de Sistemul de conductori.
ьрх
Dielectro-electromagnetismul din capătul dielectric-energetic superior al spectrului (razele X, gama) are mai multă energie datorită capacității dielectrice proporționale în raport cu frecvența structurii EM limită la emisie.
Electromagnetismul nu se deplasează prin spațiu, ci mai degrabă se conjugă și se formează de-a lungul axei Z dielectrice, care este conductorul radial, purtătorul de energie și „raza" autentică de lumină. La fel ca pistoanele, structurile de delimitare electromagnetice țin sub control radiala dielectrică ca linie punctuală „electromagnetică" reală de propagare. Componentele electrice și magnetice se induc reciproc prin dielectric, din câmp în câmp, în acțiuni reciproce nesfârșite.
Există două modalități de a furniza cantități identice de energie cinetică în TEM de radiație dielectrică la o țintă, un volum mare de radiație coerentă ca într-un laser sau un volum mic de radiație incoerentă de o lungime de undă scurtă (gama, raze X) cuprinzând un

centru-axial cu o capacitate de energie radială cinetică extrem de mare.
GEOMETRIA EXACTĂ A LUMINII SAU „electromagnetismului” GEOMETRIA DIELECTRO-ELECTROMAGNETICĂ COAXIALĂ
LUMINA NU POATE EXISTA NIMIC ALLT MOD. POLARIZARE LINEARĂ SAU CIRCULARĂ
PUTEREA CREȘTE PE CUM SE SCADĂ LUNGIME DE UNDĂ
> ELECTRICE
MAGNETIC -
PULS DIELECTRIC RADIAL DIELECTRIC AXIS Z 6-2014 Ken Lee Wheeler
Sarcina dielectrică crește ca o inimă în funcție de lungimea de undă, care este proporțională cu puterea eV. Pulsurile se schimbă cu schimbarea de fază și polarizarea circulară sau liniară, dar continuitatea este stili kepi.
Capacitatea dielectrică electromagnetică este o relație directă cu viteza EM în ORICE MEDIU DAT. Dacă mediul are o potențială de capacitate 0, atunci există o viteză infinită sau o „transmisie în timp zero”.
Geometria electromagnetică se poate satura în mediu numai la viteza la care este definită de respectivul mediu. Ca atare, lumina sau, EM, poate călători doar la viteze luminale, așa cum sunt constrânse de capacitatea mediului dielectric și relația sa spațială de 1/Csquared.
Electromagnetismul nu este o proiecție fenomenală sau de particule, acest lucru este imposibil. Este un proces inductiv pur al miezului dielectric sau natura tuturor radiațiilor electromagnetice.
Magnetismul circumferențial și dielectric este doar radial, dar natura sa 3D de autoterminare este un toroid. Dielectricitatea formează bucle închise toroidale (forma gogoașă) în mișcare pe măsură ce este indusă (pulsată) în reciprocitatea electromagnetică a electromagnetismului.
Componenta electrică transversală perpendiculară, așa cum este indusă de magnetismul alternativ prin „conductorul” centrului dielectric radial, determină polarizarea electrificării, fie liniară, fie circulară (sau altfel), să se manifeste la ce tip ciclul se inversează în reciprocitate. Din nou, electromagnetismul NU este de natură electromagnetică, ci o reciprocitate transversală electrică și magnetică prin purtătorul dielectric contraspațial radial, pe care Quantum, în ignoranță, l-a considerat un „foton”.
Mai jos: un tor de lumină, așa cum se vede între o feraceli, în care doi magneti suferă o golire spațială dielectrică. Înțelegerea motivului pentru care există o sferă de lumină care se micșorează mai degrabă decât un colaps radial este de cea mai mare importanță. La fel se poate observa și cu pilitura de fier. Divergența spațială trebuie neapărat anulată prin intermediul unei sfere, mai degrabă decât prin radial pur golirea. Vezi
Natura dielectro-electromagnetică a „electromagnetismului” este un vârtej binar co-axial transversal, conjugat și alternativ, de emanații radiale spațiale și contraspațiale, care este cea mai stabilă și, desigur, cea mai stabilă modalitate de transmitere a energiei fără materie. Această geometrie magneto-electric-dielectrică este singurul model posibil, singurul logic și este necesară de nenumărate fenomene cunoscute, de aceea este singura reprezentare exactă a electromagnetismului. Nu poate exista altfel.
Așa cum este natura dielectricității, cu cât spațiul este mai mic, cu atât mai multă dielectricitate poate fi stocată, de aceea frecvența unei geometrii de limite „electromagnetice” este direct proporțională cu capacitatea sa dielectrică. Acest lucru este evidențiat în efectul

dielectro-electromagnetic (conceput greșit ca efect fotoelectric) unde frecvența este proporțională cu energia propagată.
Cuadratura geometriei dielectro-electromagnetice este o unire a inducției magnetice și a inducției dielectrice, care induc elementul electric transversal perpendicular pe axa Z radială de propagare dielectrică. Această cuadratura de inducție alternativă și trei componente este metoda naturii de propagare a energiei radiale fără masă.
Propagarea energiei dielectrice în forni „electromagnetic” este în „spațiul” transversal delimitare al acestor „conductori” E și M. Acest spațiu este punctul central radial și coaxial al propagării „electromagnetice”.
Natura stabilă a dielectro-electromagnetismului sau „electromagnetismului” pe nenumărați ani lumină se datorează geometriei extrem de interesante a radiației dielectro-electromagnetice (sau „EM”). Așa cum un magnet permanent se conjugă în exterior centrifug și revine (CCW la CW sau CW la CCW) centripet de-a lungul gradienților de presiune cei mai mici, la fel și dielectro-electromagnetismul conjugă componentele electrice și magnetice în gradienții de presiune în forma unui disc de acreție de-a lungul unui radial. element dielectric. În timp ce un magnet are, invers, dar proporțional, la „peretele Bloch” un plan inerțial sau un disc de acreție de dielectricitate centripetă, dielectro-electromagnetismul are un disc de acreție de componente electrice și magnetice care se conjugă centrifug și centripet de-a lungul axei Z dielectrice radiale. .
Magnetismul are un disc de acumulare dielectrică în punct central (toroid aplatizat) la care magnetismul se conjugă într-o sferă inversă (hiperbolă dublă, geometrie clepsidră) centrifug-periferic și centripet centrat de-a lungul punctelor de presiune cele mai joase. În mod similar, dar „opus”, dielectro-electromagnetismul este punctul central contraspațial-axial și radial-spațial (EM) (invers unui magnet) la care componentele electromagnetice se schimbă ca un disc de acreție spațială care este, după cum este necesar, un vortex în geometrie.
Eșecul mental eronat al lui Einstein, așa cum este considerat în prezent un „pachet de undă”, este în față un puși dielectric în centrul radial al propagării EM. Acest puise este proporțional cu frecvența, intensitatea EM fiind emisă așa cum indică sarcinile radial-dielectrice a axei Z (numite greșit foto-electrice) din experiență. Noțiunea cuantică de „pachet de undă” și „foton” nu există în modelul electromagnetic-dielectric al spectrului EM. Ele sunt neînțelegeri fantomă ale electrodinamicii, capacității dielectrice și conjugarea reciprocă reciprocă prin și prin formațiuni de energie coaxiale magnéto-spațială și dielectric-contraspațială.
Testul și rezultatele experimentului fotoelectric sunt, desigur, complet exacte și valide, explicația totuși (unde pseudoștiința miopie eșuează de obicei) este o fantezie pură nebună, atât ilogică, irațională, absurdă și pur și simplu nebună concluzie a lui Einstein. idioțenia și înclinațiile lui atomiste. Einstein nu a avut absolut nicio pregătire sau studii în teoria electrică, precum Tesla, Faraday, Maxwell și alții. Singura lui aclamație, Premiul Nobel pentru efectul fotoelectric (nu rezultatele, ci explicația!) este o minciună completă, o fabricație și o farsă totală la extrem.
Nebunia definită în formă pură rarefiată: „Fotonii nu au masă, dar au impuls și au o energie”. O masă/particulă fără masă este o premisă absurdă în extremă, în definirea așa-numitului foton, care în realitate este o axă Z dielectrică radială.

componentă a așa-numitului „electromagnetism”. Are inerție (nu impuls, care este aplicabil masei/materiei), desigur are energie și este singura componentă a luminii care este sursa de energie atât a descărcării sale ca magnetism, cât și a oglinzii sale magneto-dielectrice transversale. compoziția ca electricitate în adevărata natură dielectro-electromagnetică a luminii. Acest lucru se aplică întregului spectru „electromagnetic”. Lumina în sine (pe măsură ce această lucrare se extinde în forni și ediții) nu poate exista fără o componentă dielectrică radială pe axa Z, absolut deloc diferită de cablul coaxial.
Efect fotoelectric
Infraroșu
Nu emite electroni
θ
Vizibil / Ultraviolet
Electroni emisi în funcție de materialul de suprafață
θ
Raze X
Electroni emisi întotdeauna
θ
" Raze gamma
Electroni emisi întotdeauna
Efhreshold ~ hf Unde: E = energia fotonului h = constanta lui Planck f= frecventa
Dielectricitatea are atributele unui indice de refracție în funcție de câmpul sau materialul întâlnit (dielectric, diamagnetic, feroni etc.), inductivitate dielectrică și o viteză luminală când este delimitată de o geometrie electromagnetică coaxială. Această natură dielectrică explică efectele fotoelectrice, refracția, dispersia, dualitatea undă-particulă, difuzia, încetinirea într-un mediu dielectric, fenomenele de polarizare și puterea de înaltă frecvență în electromagnetică.
În geometria magneto-electric-dielectrică a „electromagnetismului”, toate liniile magnetice sunt închise asupra lor și, de asemenea, induc conductorul dielectric la electrificare. De asemenea, liniile dielectrice de forță se autotermină din punct de vedere spațial în radiația prin spațiu și sunt „arborele cotit” pentru reciprocitatea electrică și magnetică și inductanța, care nu poate, nu poate, așa cum se crede în mod obișnuit că se „autoinduce” reciproc.
Ușoară
Efect fotoelectric
lumina UV
foton = particulă undă de lumină
Așa-numitul „efect fotoelectric” explică de ce energia dielectricului de încărcare a fost dependentă doar de frecvența luminii incidente și nu de intensitatea acesteia: o sursă de joasă intensitate, de înaltă frecvență ar putea furniza câteva pulsații dielectrice de energie mare, în timp ce o sursă de înaltă intensitate și frecvență joasă nu ar furniza pulsații dielectrice radiale de energie suficientă pentru a provoca încărcare pe suprafața de lovire.
Concluziile neinteligente ale lui Einstein au fost că acest „efect fotoelectric” conceput greșit a contrazis teoria ondulatorie a luminii, urmată de ecuațiile lui JC Maxwell pentru comportamentul electromagnetic, totuși adevărul este că acest efect observat este rezultatul încărcării de la inductanța dielectrică din centrul radial.
-natura coaxială a luminii de înaltă energie și frecvență care este dielectro-electromagnetică. Contrar credinței, ei nu au contrazis

ecuațiile lui Maxwell în rezultatele observate, ci au dovedit mai degrabă conductorul axial central al electromagnetismului, dielectricul, oricât de greșit interpretat și înțeles de mintea mai mică a lui Einstein.
raze gamma
Raze X
infraroșu ultraviolet
cuptor cu microunde
radio
lungime de undă mai scurtă frecvență mai mare energie mai mare
lungime de undă mai mare frecvență mai mică energie mai mică

Predicția că energia în sarcină creată în acest efect crește radial cu frecvența luminii a fost exactă, interpretarea ei a fost totuși complet inexactă.
Efectul fotoelectric greșit conceput a ajutat la propulsarea misticismului cuantic care a apărut atunci într-un mod radical. Lumina posedă în același timp caracteristicile atât ale undelor, cât și ale particulelor, fiecare manifestându-se în funcție de circumstanțe, oricât de oribil de greșit înțeles de Einstein și acoliții săi, precum și de adepții lor orbi.
Efectul a fost imposibil de înțeles în cadrul descrierilor clasice ale undelor luminii, evident, deoarece energia încărcăturii nu depindea de intensitatea radiației EM incidente.
Refracția luminii printr-un mediu depinde de lungimea de undă și este proporțională cu capacitatea dielectrică a mediului de propagare. Susceptibilitatea dielectrică printr-un mediu dielectric este proporțională cu lungimile de undă joase de înaltă frecvență, datorită permetivității electromagnetismului de limitare pe axa Z dielectrică la refracție.
Motivul pentru care lumina albastră energetică este difractată mai mult se datorează străpungerii moționale prin mediul dielectric de către EM limită, care deviază frecvențele cu lungimea de undă albastră mai mare-dielectric-energetică mult mai mult decât roșul mai puțin energetic.
Literal, lungimile de undă mai scurte cu putere mai mare au o capacitate dielectrică MULT mai mare. Mai multe impulsuri dielectrice și energie pe o lungime dată decât, de exemplu, infraroșu, și cu cât structura de delimitare este mai strânsă, cu atât mai multă dielectricitate. Aceasta este geometria electrică fundamentală a capacității contraspațiale sau dielectricitatea. Acesta și numai acesta este secretul lipsă al luminii, geometria radiantă coaxială a luminii pentru prima dată descoperită vreodată aici, în această lucrare.
Misterul lungimilor de undă mai scurte = mai multă putere = mai multă energie a luat sfârșit. Simplitate în divinitate. Geometria dielectrică radială a axei Z coaxiale luminilor este acum scoasă la iveală în simplitatea sa strălucitoare.
Lungimi de undă mai scurte = mai multe puise dielectrice = geometrie spațială mai mică care, de asemenea, = capacitate dielectrică mai mare.
Literal, puterea crește pe două niveluri exponențial pe măsură ce lungimile de undă scad! Mai multe puși și mai multă putere. Geometrie EM de limitare mai mică, capacitate dielectrică mai mare.
Mai jos: lumina cu lungime de undă mai scurtă conține o capacitate dielectrică mai mare și, de asemenea, este mai cinetică în transferul de energie. În dreapta, lumina cu lungime de undă mai scurtă este deviată mai mult din cauza ratei la care poate apărea inducția în

mediul de transmisie, prin condensatorul dielectric (sau „izolator”, sticlă Le. etc.).
Kha și alte cuvinte denotă „zero”, metafizica contraspațiului și analogia antică roată a spațiului și contraspațiului
Adaptat din Lucrările lui Dr. AK Coomaraswamy, dintre care fiul său, Dr. RP Coomaraswamy, mi-a acordat drepturi depline asupra tuturor lucrărilor taților săi în 2006.
Mai jos: tot spațiul cubic este rezultatul divergenței magnetice, așa cum este necesar fără excepții, 0 = XX. Zero nu există, mai degrabă ca atât înțeles, cât și subînțeles inerția nemanifestată în contraspațiu; Le. eterul. Piesa „pătrată” din stânga jos este exactă
Kha, cf. Greacă Xaos, este în general „cavitate”; și în Rg Veda, în special „gaura din naosul unei roți prin care trece osia” (Monier Williams). AN Singh a arătat în mod concludent că în matematica indiană! Utilizarea, răspândită în secolele anterioare ale erei creștine, kha înseamnă „zero”; Suryadeva, comentând despre Aryabhata, spune că „khas se referă la goluri (khaini sunya upa lakptani)... astfel khadvinake înseamnă cele optsprezece locuri notate cu zerouri. .” Printre alte cuvinte care denotă zero sunt sunya, akasa, vyoma, antariksa, nabha, ananta și puma. Suntem imediat frapați de faptul că cuvintele sunya, „gol” și puma, „plenum”, ar trebui să aibă o referință comună; implicația fiind că toate numerele sunt prezente virtual sau potențial în ceea ce este fără număr; exprimând aceasta ca o ecuație, 0= X - X, este evident că zero este la număr, așa cum posibilitatea este la actualitate. Din nou, folosirea terni ananta cu aceeași referencé implică o identificare a zero cu infinit; începutul tuturor serii fiind astfel acelaşi cu sfârşitul lor. Această ultimă idee, putem observa, este întâlnită deja în literatura metafizică anterioară, de exemplu RV IV.I.II, unde Agni este descris ca „ascund ambele capete (guhamano anta)”; AB 111.43, „Agnistoma este ca o roată de car, nesfârșită (ananta)”; JUB 1.35, „Anul este nesfârșit (ananta), cele două capete ale sale (anta) sunt Iarna și Primăvara... la fel și cântecul fără sfârșit (anantam saman).” Aceste citări sugerează că ar putea fi posibil să se țină seama de selecția ulterioară a matematicienilor a ternisului tehnic prin referire la o utilizare anterioară a aceluiași sau asemănător ternis într-un context pur metafizic.
Intenția noastră este să demonstrăm legătura nativă a matematicii! ternis kha (zero, contraspațiu), etc., cu același ternis ca cel folosit în contexte pur metafizice, va fi necesar să se pregătească diagrama unui cerc sau roată cosmică (cakra,
mandala) și să sublinieze semnificația relațiilor părților unei astfel de diagrame conform tradiției universale și mai ales în conformitate cu formularea Rg Veda. Luați o bucată de hârtie goală de orice dimensiune, marcați un punct oriunde pe ea și Cu acest punct ca centru trageți două cercuri concentrice de orice rază, dar unul mult mai mic decât celălalt; trageți orice rază de la centru la circumferința exterioară. Cu excepția centrului, care ca punct este în mod necesar fără dimensiune, rețineți că fiecare parte a diagramei noastre este pur și simplu reprezentativă; adică numărul de cercuri poate fi crescut la nesfârşit, şi numărul de raze la fel, fiecare cerc astfel umplut devenind în sfârşit un continuum plan, terenul extins al oricărei lumi sau stări de fiinţă date; pentru scopul nostru, luăm în considerare doar două astfel de lumi din punct de vedere mitologic, Cerul și Pământul, sau din punct de vedere psihologic, lumile subiectului și obiectului ca formând împreună lumea sau cosmosul, tipic oricărei lumi

particularizate care poate fi considerată parțială în ea. În cele din urmă, diagrama noastră poate fi gândită fie ca fiind constând din două cercuri concentrice cu razele lor comune și un centru comun, fie ca diagrama unei roți, cu căderea, nava, spițele și punctul său de osie. Nabha, de la nabh, pentru a „extinde”, etc., ca și în nabhi, „buric” și „naos”. Un simț secundar al nabh este „a distruge” (în contraspațiu, vid). De fapt, pentru a reprezenta toate stările posibile ale ființei, Roata ar trebui să fie concepută în felul unui giroscop, care se rotește simultan într-un număr nedefinit de planuri, deși tot cu un centru nemișcat: la fel cum Crucea trebuie gândită din acest punct de vedere ca fiind constituită din trei brațe, reciproc în unghi drept, intersectându-se în punctul comun care este și centrul sferei în care se află Crucea. De fapt, totuși, aceasta ar însemna introducerea unei complicații inutile și, de fapt, simbolul așa cum este folosit este în esență o roată obișnuită de car, la fel cum, de asemenea, în uzul obișnuit, crucea cu două arme reprezintă o cruce extinsă în trei direcții. Roata, ca „rotunda lumii” și „câmpia pământului”, corespunde strict doar unui ansamblu dat de condiții, ea reprezintă în mod analogic totalitatea nedefinită a tuturor condițiilor posibile, întregul samsarei. Reprezentând astfel Universul în întregime, simbolul Roții rămâne în uz neschimbat față de Rg Veda. Conținutul simbolismului roții este extraordinar de bogat și poate fi subliniat doar aici. Dimensiunile sale sunt nedefinite, raza sa este distanța variabilă dintre un punct nedimensionat (amatra) și o circumferință incomensurabilă (asankhya); acolo, în „spațiul de mijloc” (antariksa, akasa), între „eu” și „nu eu”, esență și natură, se află procesiunea și recesiunea (pravrtti, nivrtti), există bine și rău (dharmadharmau), bucurie și mâhnirea (sukha, duhkha), lumina și umbra (chayatapa), nașterea și moartea, toate mișcările și afecțiunea locală; iar mișcarea și pasibilitatea sunt mai mari cu cât distanța față de centru este mai mare. Dincolo de rătăcitor se află doar inexistența irațonalului, o imposibilitate de existență, ca a cercurilor pătrate sau a coarnelor unui iepure de câmp; în interiorul naosului, inexistența suprarațonalului. Ciclul conștiinței eului implică o mișcare în exterior de la naos la căderea mereu în retragere, și o întoarcerea de la oricât de îndepărtat cămin la centrul neschimbător.O iluminare progresivă (krama mukti) poate fi apoi exprimată „ca o contracție treptată a razei, aducând circumferința din ce în ce mai aproape de centru, până când se vede ceea ce părea să înglobeze punctul. să stea cuprinse în ea, cunoașterea fiind astfel concentrată într-o singură formă, care este forma unor lucruri foarte diferite. Adică Nirvana, ființă unitară, „cu elemente existențiale reziduale”, și printr-o dispariție a punctului devine și epistrof, sinteză, fără reziduu de existență.
Mai jos: Arhetipul magneto-dielectric, văzut cu față.
Acum, în primul rând, ca simbol geometric, adică în ceea ce privește măsura sau numărarea, diagrama noastră reprezintă relațiile logice ale conceptelor zero sau zero, unitate nenumărată și multiplicité nedefinită suprafața goală (sunnya) fără numere. significarme: punctul central (Indu, bindu) fiind o unitate nenumărată (innumărabilă, advaita, pentru că nu poate fi conceput un al doilea centru); și fie circumferință o serie nesfârșită (ananta) de puncte, care pot fi considerate numere; totalitatea (sarvam) punctelor numerotate, adică individuale, reprezentând suma unei serii infinite din punct de vedere matematic care se extinde de la unu la „infinit” și pot fi concepute ca plus sau minus în funcție de direcția de procedură. Întreaga zonă

(sarira) delimitată corespunde locului (desa), o revoluție a cercurilor în jurul centrului lor corespunde timpului (kala). Se va observa în continuare că orice rază leagă puncte sau numere analoge sau corespunzătoare pe cele două circumferințe; dacă, acum, presupunem că raza unuia sau ambelor cercuri este redusă la infinit, ceea ce ne aduce la punctul central ca concept limitativ (adică și „cum era la început”), este evident că și acest punct poate fi gândit de numai ca un plen al tuturor numerelor reprezentate pe fiecare circumferinţă. Pe de altă parte, acest punct, în același timp că reprezintă o nenumărată unitate și, după cum am văzut, un plen, trebuie gândit și ca reprezentând, adică ca Simbolul lui zero, din două motive: (1) în măsura în care conceptul la care se referă este prin definiție fără loc și fără dimensiuni și, prin urmare, inexistent, și (2) seria infinită matematic, gândită atât ca plus cât și ca minus în funcție de direcție, anulează acolo unde se întâlnesc toate direcțiile în focus comun.
Din câte știu, literatura indiană nu oferă o exegeză specific geometrică care să corespundă exact cu ceea ce este dat în paragraful precedent. Ceea ce găsim în tradițiile metafizice și religioase este o utilizare corespunzătoare a Simbolului Roții (în primul rând carul solar, sau o roată a acestuia), și tocmai în această legătură ne întâlnim pentru prima dată cu unele dintre cele mai semnificative dintre cele. termeni care mai târziu sunt folosiți de matematicieni. InRV 1.155.6 și 1.164.2, II, 13, 14, 48; AV x.8,4 7; KB xx.i; JUB 1,35; BU 1.5.15; Svet. Sus. 1,4; PS 6, și ca și textele, anul ca o secvență veșnică este gândit ca o roată neirosită a vieții, o roată care se învârte a Îngerilor, în care toate lucrurile își au ființa și se manifestă în succesiune; „niciuna dintre spițele sale nu este ultima în ordine” (RV v.85.5). Părțile roții sunt denumite după cum urmează: ani, punctul osiei din interiorul naosului (rețineți că axa provoacă revoluție, dar nu se rotește ea însăși); kha, nabhi, naosul (de obicei ca spațiu în interiorul butucului, ocazional ca butucul însuși); ara, spoke, butuc de legătură și felly; nemi, pavi, felly. De observat că nabhi, de la nabh, a se extinde, este și „buricul”; în mod similar în formularea antropomorfă, „buricul” corespunde „spațiului” (MU vi.6); în Rg Veda, cosmosul este în mod constant considerat ca „extins” (pin) din acest centru htonic. Am considerat mai sus în principal cazul în care roata cosmică este considerată unică
poate mai des, carul Soarelui este considerat ca rulând pe roți duble legate printr-un arbore cu ax comun (aksa), iar acest lucru implică o luare în considerare a lumii din două puncte de vedere distincte, dar inseparabile. Așa cum Sigurul strălucește în mod egal pentru îngeri și pentru oameni (piciorul Veda, I, 50, 5 etc.), tot așa dintre roțile gemene ale carului său una atinge Raiul, cealaltă Pământul (Rg Veda, I, 30, 19 și X, 85, 18); iar arborele lor comun este identificat cu axa universului care ține deoparte (vitaram, visvak) Cerul și Pământul (Rg Veda., V, Z9, 4 și X, 89, 4). Sau, din nou, când carul Soarelui este considerat ca fiind cu trei roți (tricakra), Rg Veda, X, 85, două dintre roți sunt identificate, după cum s-a menționat mai sus, cu Cerul și Pământul („una privește de sus asupra mai multor lumi, altul rânduiește anotimpurile și se naște din nou", cf. I, 164, 44 și 32), iar aceștia „procesează prin magie”, mayaya caranti; dar al treilea este ascuns (guha' = guhayam nihitam, sc. „în inimă "), și numai adepții (addhatayah) sunt Cuprinzători (viduh) ai acestuia. Această a treia roată corespunde evident „numelui secret”. Aceste doctrine ale celor trei roți, trei lumini etc. sunt echivalente cu doctrina trikaya. Arborele axului roților duble (la care axă trebuie gândită analogic și

ca pătrunzând în cea de-a treia roată) este sursa principală a puterii de mișcare, sau Brahma (cum este înrădăcinată întâmplător în Veda piciorului, 1,166,.9): nu se rotește în sine (important), este motorul nemișcat în raport cu roțile. Dar pentru a completa înțelegerea noastră despre pratika trebuie să ne dăm seama că revoluția roții necesită operarea unei forțe opuse care operează la cădere, unde, în experiența reală, contactul cu pământul oferă un punct de sprijin. Cu alte cuvinte, revoluția depinde de interacțiunea unor principii comune, care pot fi ascuțite Cer și Pământ, Purusa și Prakrti, sattva și șchiopi, eu și nu eu, subiect și obiect etc. Acest lucru este recunoscut în mai multe pasaje în care infixarea a osiei, sau mișcarea roților, este efectuată de zeitate prin abilitățile sale (sacibhih, Rg Veda, 1, 30, 15 și X, 89, 4), puteri (8' aktibhih, X, 88). , 10), sau magia (mayaya, X, 85, 18), saci, Sakti și maya fiind sinonime desemnări feminine ale „mijlocurilor sale prin care”, „terenul” manifestării, cooperând cu „esența” lui, care este Sacipati. , Mayin, etc. Arborele axului este, de asemenea, axa universului, așa cum se spune cel mai clar în Rg Veda, X, 89, 4, yo akseneva cakriya sacibhih visvak tastambha prthivim uta dyam, „de axul mașinii sale cu roți într-adevăr, prin abilitățile sale, el depărtează Cerul și Pământul”.
În China ne vom ocupa doar de două obiecte de piatră, sau perforate; aceste obiecte de jad sunt simboluri ale Cerului și Pământului. Dintre aceste două perforate, Tsung sau Simbolul Pământului este interior tubular și exterior cubicai (figura 15), în timp ce pi, sau simbolul Cerului este un disc circular perforat sau o piatră inelară (figura 16). Este interesant că aceste Tsung sunt considerate în mod regulat „roți de cărucior” sau „butuci de roți”. Dar „Antic! car de jad” nu implică mai mult un car de jad folosit, decât se referă carul vedic de lumină sau carul biblic de foc la vehicule care ar putea fi dezgropate de arheologi. Acestea sunt reprezentari pur simbolice ale spațiului și contraspațiului, pământului și nevăzutului, contraspațiului, convențional „Raiul”.
Anumite pasaje care indică semnificația metafizică a ternis ani, kha și nabhi din Rg Veda pot fi acum citate. Ar trebui să presupunem că găsim aici, în legătură cu utilizarea constantă a simbolului roții și absența unei formulări pur geometrice, temei ani folosiți pentru a exprima ideile la care se face referire mai târziu prin cuvintele indu sau bindu. Vedic ani, fiind punctul de ax din interiorul naosului roții și pe care se învârte roata, corespunde exact cu „il pumadell stelo al cui la prima rota va dintorno” a lui Dante (Paradiso XIII.1112).
Semnificația metafizică a lui ani este pe deplin scoasă în evidență în RV 1.35.6, anim na rathyam amrta adhi tasthuh, „cum pe punctul de ax al roții carului există de fapt [îngerii sau principiile intelectuale] nemuritoare”, care furnizează, de asemenea, răspuns la problema binecunoscută, „Câți Îngeri pot sta pe vârful unui ac?” Mai des naosul roata, mai degrabă decât punctul axei, este tratată ca centru; nici nu trebuie să ne încurce dacă reflectăm că la fel ca în condiții limitative (reducerea nedefinită a razei sau când punctul central a fost identificat, dar cercul încă nu este desenat), centrul reprezintă cercul, tot așa în condiții similare (metafizic, în principio) punctul axului implică nava sau chiar întreaga roată punctul fără dimensiune, iar un spațiu principial încă ne extins (sau așa cum ar exprima Rg Veda, „închis”) fiind același în referință. Prin urmare, naosul, kha sau nabhi, al roții lumii este privit ca recipientul și fântâna ordinului, ideilor formative și bunurilor: de exemplu, 11.28.5, rahydmato varuna kham rtasya, „putem, o, Varuna, să-ți câștigăm. nava

Legii"; viii.41.6, unde în Trita Aptya „ail oracole (kavyd) sunt stabilite așa cum este nava din interiorul roții (cakre nabhir iva)"; IV.28, unde Indra deschide navele sau stâncile închise sau ascunse (apihita... khani în versetul I, apihitani asna în versetul 5) și astfel eliberează cele șapte râuri ale vieții. În v.32.1, unde Indra sparge Fântâna Vieții (utsam), aceasta este din nou o golire a golurilor (khani), prin care inundațiile înlăturate sunt eliberate. Râurile, desigur, reprezintă ansambluri de posibilități (în acest sens se vorbește adesea despre ele ca „materne") cu privire la un număr similar de „lumi" sau planuri ale ființei, ca în 1.22.16, prthivya sapta dhamabhih. Termenii noștri kha, asna etc., sunt folosiți în mod necesar la plural atunci când „crearea" este privită în ceea ce privește cosmosul nu ca o singură „lume", ci ca fiind compusă din două, trei sau șapte nemanifestate inițial, dar acum să fie „lumi" distinse conceptual; carul solar având una, două, trei sau șapte roți, în consecință. Poate pentru că carul Anului este de cele mai multe ori considerat ca fiind cu două roți (Cer și Pământ, Contraspațiu și Spațiu) și, prin urmare, prevăzut cu două puncte de osie analoge, ani nu a fost folosit mai târziu ca simbol verbal al " unu."
Conform unei formulări alternative, toate lucrurile sunt gândite ca ante principium închise în interiorul și in principio ca provenind dintr-un teren comun, stâncă sau munte (budhna, adri, parvata etc.): acest teren, gândit ca fiind insula de odihnă ca în marea nediferențiată a posibilității universale (x.89.4, unde apele se varsă sagarasya budhnat), este doar un alt aspect al punctului nostru de axă (,dni), privit ca ipoteza principală către care se concentrează întreaga potențialitate a existenței. prin actele primare de inteligenţă şi voinţă. Aceasta înseamnă că spațiul nedimensionat a priori (kha, akasa etc.) stă la baza și este mama punctului, mai degrabă decât că acesta din urmă are o origine independentă; și aceasta este în acord cu ordinea logică a gândirii, care merge de la potențialitate la actualitate, de la neființă la ființă. Acest teren sau punct este, în față, „stânca veacurilor" (asmany anante, 1.130.3; adrim . . . acyutam, VI.I7.5). Here ante principium Agni zace ascuns (guha santam, 1.141.3, etc.) ca Ahi Budhnya, „în pământul spațiului, ascunzându-și ambele capete" (budhne rajaso... guhamdno furnici, iv.i.ii, unde este se poate remarca faptul că guhamano anta este echivalent cu ananta, literalmente „termină mai puțin", „în-finit", „eternai"), henee el este numit „htonic" (nabhir agni prthivya, 1.59.2 etc.) și este născut în acest pământ (jayata prathamah . . . budhne, iv.i.ii) și stă drept, ca Janus, la despărțirea căilor (ayor ha skambha . . . patham visarge, x.5.6) ; henee el își primește călăriașii htonici și alte comori (asvabudhna, x.8.3; budhnya vasuni, vi 1.6.7) . Numai când această stâncă este despicată, trigonul ascuns este eliberat, apele curg (1.62.3, unde Brhaspati bhinad adrim și vidadgah; V.4I.I2, smvanty dpah . . . adreh). Acesta este, în plus, un centru fără loc, și atunci când Apele au apărut (adică când cosmosul a devenit) se întreabă, ca în x.iii.8, „unde este începutul lor (agrama), unde terenul lor (budnah), unde acum, voi Apele, centrul vostru cel mai interior (madhyam... antah).
Astfel metafizic, în simbolismul Roții, al contraspațiului, blancul de suprafață (sunya) în neființa inițială (asat) a oricărei formulări (samkalpa) reprezintă cu adevărat infinită (aditi) și posibilitatea maternai de a fi; punctul de osie sau nava, ființă exemplară (visvam ekam, RV 111.54.8 = integrai omniprésence); construcția propriu-zisă, o împărțire realizată mental a ființei în existențe; fiecare vorbire,

integrarea unui individu ca nama-rupa (psihofizic), adică ca arhetipal în interior și phénoménal în exterior; felly, principiul multiplicității (visamatva). Sau, folosind o terminologie mai teologică: suprafața nedeterminată reprezintă Dumnezeirea (aditi, parabrahman, tamas, apah); punctul osiei sau stânca imobilă, Dumnezeu (aditya, aparabrahman, isvara, jyoti); cercul naosului, Raiul (svarga); orice punct de pe circumferința naosului, un principiu intelectual (ñama, deva); felly, Pământul cu fenomenele sale analoge (anurupa) (visva rupani); construcția roții, actul sacrificial al creației (karma, srsti), abstracția ei, actul dizolvării (laya). Mai mult, cursul (gati) al oricărui individ pe calea unei spițe este la început până când centrul (madhya) este găsit; iar când centrul ființei individuale coincide cu centrul roții, el este emancipat (mukta), prelungirea roții nemai implicându-l în mișcarea locală, în același timp că întregul său circuit devine acum pentru el o singură imagine (jagaccitra) văzut în simultaneitate, care ca „văzător de jur împrejur”, paridrastr, acum „trece cu vederea totul”, visvam . . . abhicaste, 1.164.44.
Pentru a înțelege utilizarea termenilor pentru „spațiu” (kha, ukasa, antariksa, sunya etc.), mai degrabă contraspațiul, ca simboluri verbale ale zero (care reprezintă privarea numărului și este totuși o matrice a numărului în sensul 0 = XX), trebuie realizat că akasa etc., reprezintă în primul rând un concept nu al spațiului fizic, ci al unui spațiu pur principal fără dimensiune, deși matricea dimensiunii." De exemplu, "toate aceste ființe apar din spațiul (akasad samapadyanta) și retur în spațiu (akasam pratyastam yanti). Căci spațiul este mai vechi decât ei, înainte de ei, și este ultima lor soluție (parayanam)," CU 1.9.1; "spațiul este numele cauzei permisive a integrării individuale (akaso vai ñama namarupayor nirvahita)" CU VIII .14; și la fel cum India „deschide spațiile închise (apihitj khani),” RV IV.2H.I, așa Seif „trezește acest rațional [cosmos] din spațiul de chat (akasat esa khalu idam cetamatram dobhayati)” MU VI .17, cu alte cuvinte, ex nihilo fit. În plus, locul acestui „spațiu” este „înăuntrul tău”: „ceea ce este aspectul intrinsec al expansiunii este energia de foc supremă în vacanța omului interior (tat svarupam nabhasah). khe antarbhutasya yat param tejah)," MU VILII; și același „spațiu din inimă" (antarhrdaya akasa) este locul (dyatana, vesma, nada, kosla etc.) unde sunt depuse în secret (guha nihitam) toate acestea este deja al nostru sau poate fi al nostru pe orice plan (loka) al experienței (CU VIII.II 3). În același timp, în BU vi, acest „spațiu antic” (kha) este identificat cu Absolutul și cu Spiritul (kham brahma, kham puranam, vayuram kham iti), iar acest Absolut este în același timp un plen sau pleroma (puma) astfel încât „când plenul este luat din plen, plenul rămâne totuși”. Here obținem tocmai acea echivalență dintre kha și puma, vid și plen, care a fost remarcată ca fiind demnă de remarcat în verbalul notarea matematicienilor. Mai mult, gândul se repetă aproape literal când Bhaskara în Bijaganita definește termenul ananta astfel: ayam ananto rasih khahara ity ucyate. Asmin vikarah khahare na rasavapi pravistesvapi nihsrtesu bahusvapi syal layasrstikale 'nante 'cyute bhutaganesu yadvat, adică „Această fracțiune a cărei numitor este zero, se numește o cantitate infinită. În această cantitate constând din ceea ce are cifr pentru divizor, nu este nicio modificare, deși multe se adaugă sau se scad; la fel cum nu există nicio modificare în Imobilul Infinit (anante acyute) în momentul emanării sau rezolvării lumilor, deși o mulțime de ființe sunt emanate sau retrase.” În Rg Veda, X, 85, 12, „carul este în modul Intelect (anomanasmayam), Respirația Vieții

(vyana) era axul (aksa) fixat acolo”. Se va înțelege că punctul de osie (ani) care pătrunde în golul (kha) din naos (na'bhi) este central în fiecare roată; deci în Rg Veda, I, 35, 6, se spune că Îngerii nemuritori (a se vedea Mai mulți îngeri, visve devah, Adityas) depind de Savitr (Soarele Suprem ca motor principal) „ca și de punctul osiei carului (ani) ," iar în Aitareya A.ranyaka, II, 7, Sinele este comparat cu "punctele duble ale axei (ani)"' ale Vedei. Ne-am oprit astfel pe larg asupra implicațiilor vedice ale roții sau roților, deoarece este important să ne dăm seama de conținutul mai larg și de puterea consecință a acestui simbol, care a fost atât de larg folosit în metafizică, deși cu o aplicație mai restrânsă.
Se mai poate observa că, în timp ce în Rg Veda „nu găsim utilizarea numelor de lucruri pentru a desemna numere, găsim cazuri de numere care degradează lucruri”. În vii.103.1, de exemplu, numărul „doisprezece” indică „anul”; în X.71.3, „șapte” înseamnă „râuri de viață” sau „stări ale ființei”. Prin urmare, este doar o utilizare inversă a cuvintelor atunci când matematicienii folosesc numele lucrurilor pentru a desemna numere; pentru a lua exemplele cele mai evidente, este exact ceea ce ar trebui să ne așteptăm, când aflăm că r este exprimat prin cuvinte precum adi, indu, abja, prthvi; 2 prin cum ar fi yama, asvina; 3 prin cum ar fi agni, vaisvanara, haranetra, bhuvana; 4 prin veda, dis, yuga, samudra etc.; 5 prin prana; 6 prin rtu; si asa mai departe. Nu este de înțeles, de blestemă, că cuvintele numerice sunt toate de origine vedă; mulți sugerează mai degrabă un vocabular epic, de exemplu, pandava pentru 5, în timp ce alții, cum ar fi netra pentru 2, au o sursă evidentă și seculară. În anumite cazuri apare o ambiguitate, de exemplu, loka ca reprezentând fie 3, fie 14, dis ca reprezentând 4 sau 10, dar acest lucru poate fi ușor de înțeles; în ultimul caz menționat, de exemplu, sferturile au fost gândite într-o singură și aceeași cosmologie fie cu patru, fie dacă numărăm până la opt sferturi și jumătate, adăugând zenitul și nadirul, ca zece. Luat în întregime, așa cum este citat de Singly, vocabularul numeral cu greu poate antecedentă începutul erei creștine (găsim că 10 este reprezentat, printre alte cuvinte, de avatara; iar 6 de raga).
Dacă încercăm să explicăm formele ideogramelor numerelor într-un mod similar, vom fi pe un teren mult mai puțin sigur. Cu toate acestea, pot fi făcute câteva sugestii. De exemplu, o imagine scrisă cu „punctul axului” al națiunii ar fi putut fi doar un „punct”, iar conceptul „naos” ar fi putut fi doar un „O rotund”, iar ambele semne sunt folosite în prezent. pentru a indica „zero”. Linia verticală care reprezintă „unul” poate fi privită ca o pictogramă a axei care pătrunde în navele roților duble și, astfel, unește și separă deodată Cerul și Pământul. Semnele devandgari și arabe pentru „trei” corespund tridentului (trisula), despre care se știe că a fost din cele mai vechi timpuri un simbol al lui Agni sau Siva. A priori s-ar putea aștepta ca un semn pentru „patru” să fie cruciform, urmând noțiunea de extindere în direcțiile celor patru aere; și, de fapt, găsim în scriptul Saka că „patru” este reprezentat de un semn X și că Devandgari poate fi considerat o formă cursivă derivată dintr-un prototip asemănător. Chiar dacă există o bază suficientă pentru astfel de sugestii, este puțin probabil ca acum să poată fi dedusă o interpretare detaliată a ideogramelor numerelor de peste patru. Putem spune doar că sugestiile de mai sus cu privire la natura ideogramelor numerice susțin mai degrabă decât contracarează opiniile celor care caută să derive originile simbolismului, scriptului și vorbirii din conceptul de circuit al anului.

Este, totuși, fără îndoială că multe dintre simbolurile verbale, cazul lui kha pentru „zero" sau contraspațiu este evident; folosit de matematicienii indieni avea o monedă anterioară, adică înainte de o dezvoltare a științei matematice ca atare, într-un context mai universal, metafizic. Faptul că o terminologie științifică ar fi trebuit astfel formulată pe baza unei terminologii metafizice și în niciun caz fără o conștiință deplină a ceea ce se făcea (după cum arată în mod clar citarea din Bhaskara), nu este numai în conformitate cu tot ceea ce știm. a cursului natural al gândirii indiene, care consideră universalul de la sine înțeles și trece la particular, dar ilustrează și admirabil ceea ce, dintr-un punct de vedere tradițional ortodox, ar fi considerat ca constituind o relație naturală și corectă a oricărei științe speciale cu fundalul metafizic. a tuturor stiintelor. Ne amintesc cuvintele din Enciclica Papei Leon al XIII-lea, datată 1879, despre „Restaurarea filosofiei creștine": „De aici și științele fizice, care acum sunt ținute cu atâta reputație, și pretutindeni atrag la sine un singular. admiratia, din cauza minunatelor descoperiri facute in ele, nu numai ca nu ar lua niciun rau de la o restaurare a filosofiei anticilor, dar ar obtine o mare protectie din ea.Pentru exercitarea si sporirea rodnica a acestor stiinte nu este suficient ca noi Luați în considerare faptele și contemplați Natura. Când faptele sunt bine cunoscute, trebuie să ne ridicăm mai sus și să ne acordăm gândurilor cu mare grijă înțelegerii naturii lucrurilor corporale, precum și cercetării legilor cărora le respectă și a principiilor din care izvorăsc ordinea lor, unitatea lor în varietate și asemănarea lor comună în diversitate.Este minunat ce putere, lumină și ajutor le oferă filozofia scolastică acestor investigații, dacă este folosită cu înțelepciune.nu există nicio contradicție, cu adevărat așa numită, între concluziile certe și dovedite ale fizicii recente și principiile filozofice ale școlilor". Aceste cuvinte nu reprezintă o apologetică pur creștină, ci mai degrabă enunț o procedură general valabilă, în care teoria universalului acționează în același timp cu forță sugestivă și normativ cu privire la aplicații mai specifice. Putem reflecta, pe de o parte, că sistemul zecimal, cu care conceptul „zero" este inseparabil legat, a fost dezvoltat de savanți indieni care erau foarte sigur, așa cum demonstrează propriile lor cuvinte, profund versați și dependent de un interpretarea metafizică tradițională a sensului lumii; și, pe de altă parte, că dacă nu ar fi fost lăudata și menținută independență de metafizica tradițională (în care principiile, dacă nu faptele, ale relativității sunt explicite), gândirea științifică modernă ar fi putut ajunge mult mai devreme decât a fost de fapt caz o formulare validă științific și o dovadă a unor astfel de noțiuni caracteristice precum cele ale unui univers în expansiune și finețea spațiului fizic. Ceea ce s-a conturat mai sus cu privire la știința specială a matematicii reprezintă un principiu nu mai puțin valabil în cazul artelor, așa cum s-ar putea demonstra cu ușurință pe foarte mare larg. De exemplu, ceea ce este subînțeles prin afirmația din ABVI.27, că „este
în imitarea operelor de artă angelice pe care orice operă de artă, cum ar fi un veșmânt sau un car, este realizată aici, este de fapt văzută în artele hieratice ale fiecărei culturi tradiționale și în motivele caracteristice ale artelor populare supraviețuitoare de pretutindeni. Sau în cazul literaturii: epopee (Volsunga Saga, Beowulf, ciclurile Cuchullain și Arthurian, Mahdbhdrata, Buddhacarita etc.) și basmul (în special, de exemplu, Jack și tulpina de fasole) repetă cu o colorare locală infinit de variată povestea. de jatavida, Geneza. Întregul punct

de vedere poate fi, într-adevăr, recunoscut în clasificarea indiană a literaturii tradiționale, în care tratatele (sastras) de științe auxiliare precum gramatica, astronomia, dreptul, medicina, arhitectura etc., sunt clasificate drept Vedanga. membrele sau puterile Vedei," sau ca Upaveda", accesoriu cu privire la Vede".
De când a apărut cea de-a doua ediție a cărții, a avut loc o mică explozie de noi experiențe și investigații de către tipuri de do-it-yourself cu minte deschisă. Unii sunt chiar cei cu sute de videoclipuri și cunoștințe și abilități semnificative în inginerie electrică care s-au uimit la investigarea vortexului magnetic sau hiperboloidului. Este potențial neexploatat, iar „secretul” dielectric lipsă din spatele întregii premise a „magnetului” are nenumărate invenții încă de descoperit. Chiar și eu, am descoperit o mână mică, unele cu potențial uimitor, altele pur și simplu uimitoare din punct de vedere intelectual, totuși, toți erau de așteptat să ajung acolo de unul singur, iar ei în față sunt acolo și au fost acolo când au fost testați. Un nou zori asupra comunicării vortex, tehnologia vortex se întoarce repede și repede!
Descoperirea vortexului laser răsucit ar putea duce la o lățime de bandă aproape infinită, nouă știință
B'. Sebastian Anthony pe 24 septembrie 2013 la ora 11:16 I
Evan Ackerman
b)
Faza = O
τά πάντα ρεί̃ καί ούδέν μένει

COPYRIGHT 5-2014 Ken Wheeler

eu ·
PRESIUNE Qlovj??£55ºKH £55ºKH £ 100m^Presiune LJ νί>P^X r1<£AWWJ6AL
7of<T£r/
VlSVj
MAGNETISM
PROPAGARE CIRCULARĂ Z
Mai jos: Ce este asta? Voi explica acest lucru în a 4-a ediție.
Adâncimea și importanța sa sunt atât largi, cât și largi. Descoperire și
NICOLA TESLA DEBUNKS EINSTEIN & RELATIVITATE
„Astăzi*” oamenii de știință au înlocuit experimentul cu matematica”, și se plimbă prin ecuație după ecuație și, în cele din urmă, construiesc o structură care nu are nicio legătură cu realitatea. Omul de știință» din ziua de azi gândește profund În loc de clar. Trebuie să fii sănătos pentru a gândi limpede, dar poți să gândești profund și să fii destul de nebun” - N. Tesla
„A spune că în prezența corpurilor mari spațiul devine curbat este echivalent cu a afirma că ceva nu poate acționa asupra nimicului. Eu, unul, refuz să subscriu la o astfel de viziune.” - N. Tesla
„Relativitatea este un cerșetor înfășurat în mov, pe care oamenii ignoranți îl spun pentru un rege.” Teoria, „ho sald”, înglobează toate aceste erori și erori și le îmbracă într-o matematică magnifică! îmbrăcămintea care fascinează, uimește și îi face pe oameni orbi la erorile de bază. Teoria este ca un cerșetor îmbrăcat în violet pe care oamenii ignoranți îl iau drept rege. Este
„Concluziile mele diferă de cele ale lui Einstein și, în această măsură, tind să infirme teoria lui Einstein. Explicațiile mele despre

fenomenele naturale nu sunt atât de implicate ca ale lui. Sunt mai simple, iar când voi fi gata să fac un anunț complet, se va vedea că am mi-a dovedit concluziile.” - N. Tesla
„Păcat, Sir Isaac, ți-au estompat renumele și ți-au răsturnat marea știință. Acum o manivelă cu părul lung, pe nume Einstein, dă vina pe înaltele tale învățături. El spune: mattar și forța sunt transmutabile și gresesc legile. ai crezut imuabil. Sunt mult prea ignorant, fiule, ca să înțeleg scheme (nebunești) atât de fin întoarse.” - N. Tesla
(Fragmente de bârfa olimpică, de Nikola Tesla despre Einstein)
„Teoria relativității este o masă de erori și idei înșelătoare opuse violent învățăturilor marilor oameni de știință din trecut și chiar bunului simț.” - N. Tesla
„Einstein este un cerșetor îmbrăcat în haine violet și făcut rege folosind matematici uimitoare care ascund adevărul.” - N. Tesla
„Deoarece acțiunea și reacția sunt coexistente, rezultă că presupusa curbură a spațiului este complet imposibilă.” - N. Tesla
„Oficienții de știință de la Franklin la Morse au fost niște gânditori clari și nu au produs teorii eronate.” - N. Tesla
„Folilowerii mei au mintea mai puternică... Și mă mulțumesc să rămân neclintit”. - N. Tesla
|IT LAUDARENT DEOS. SAPIENTIAE LAUS SUMMOM. LAUDABANTE SUMMUM INCORRUPTIBILIS. NIHIL EST, QUAM SUMMOM SAPIENTlÃ]